

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1819; Vol. 6
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

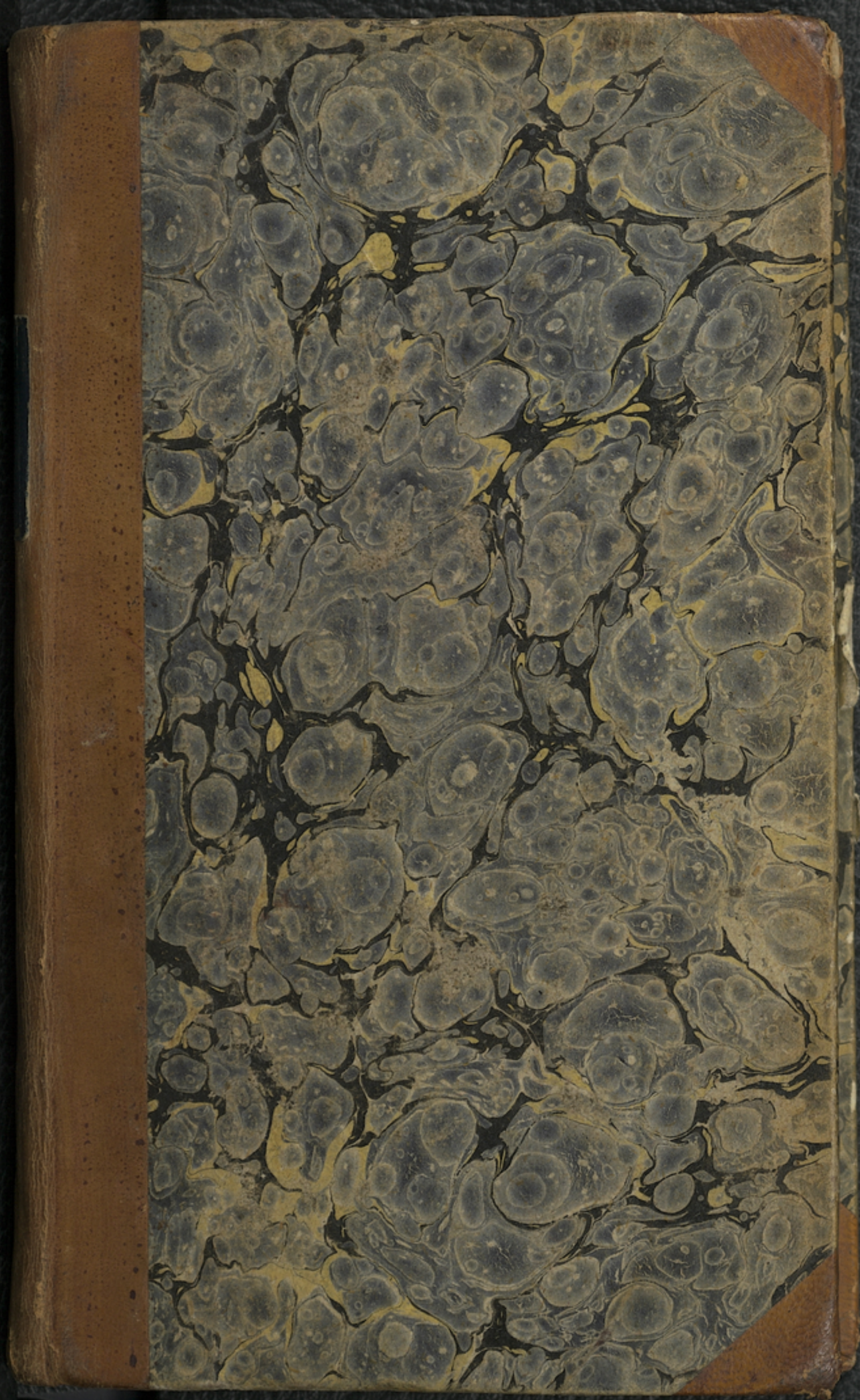
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

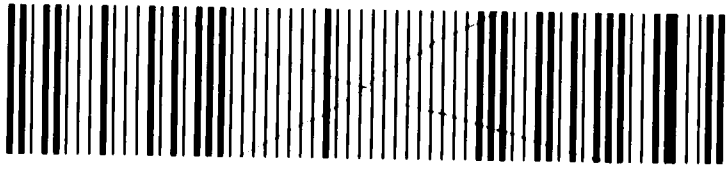
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

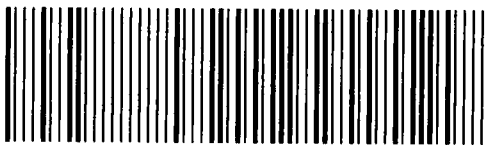

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1-157 0 8 00076 5

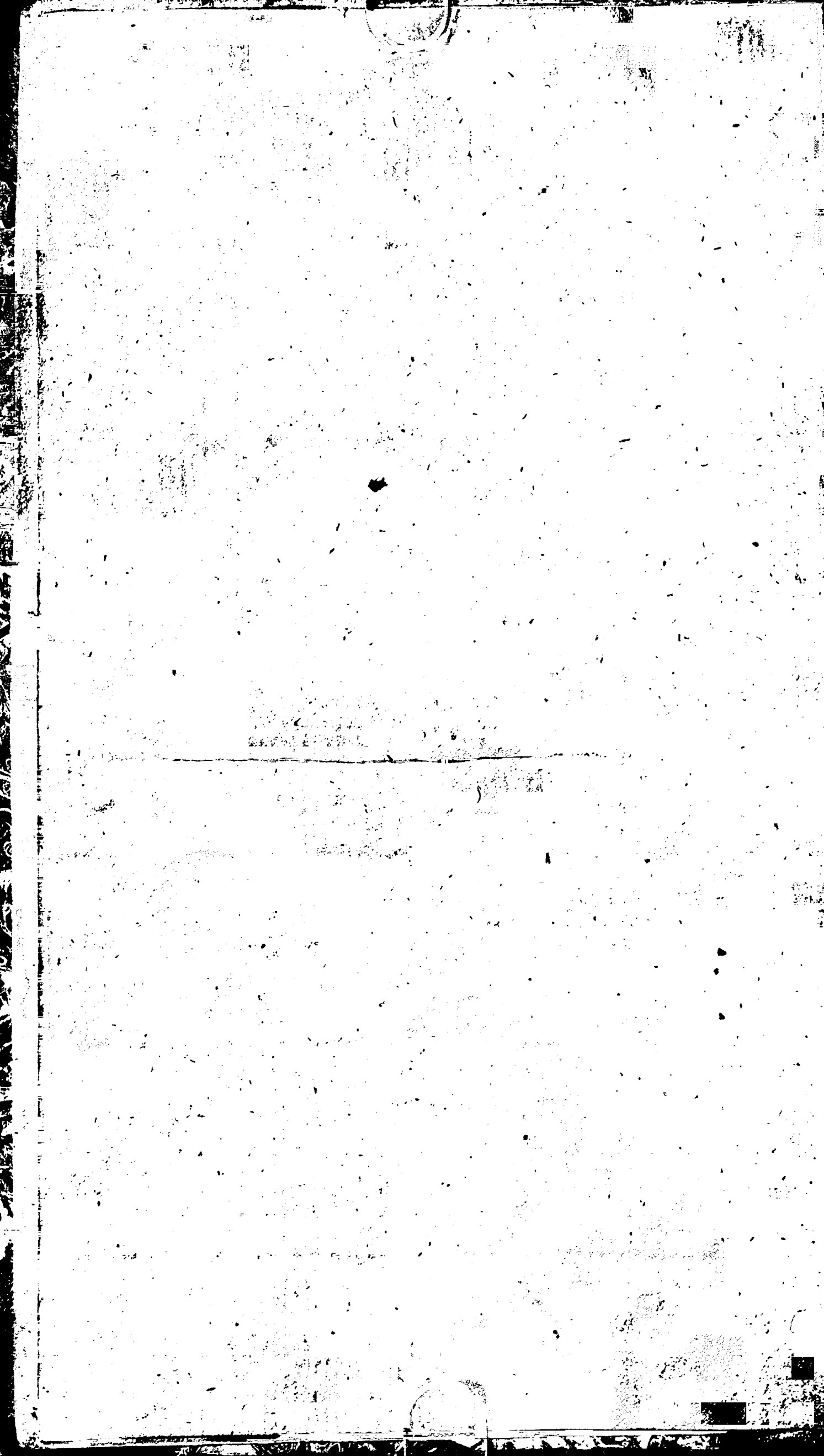
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023573297

Læsefrugter,

samlede paa Litteraturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Siette Bind.

Narhuus 1819.

Trykt i udgiverens Officin.

I n d h o l d.

	Side
Egertha, den norske Skioldmøe	I
Det gammelbanske Sagn om Hamlet	17
Var Adam det første Menneſke?	25
Den frygtelige Gæſt, af la Motte Fouqué	30
Jerufalems Skomager	49
Gertrud von der Wart, eller Troſkab indtil Døden	56
Martin Luther, eller Beſøget fra Wartburg	60
Den Korſikaniſke Kongeſtamme	75
Nationalſtolthed	77
Mærkelig Naturbegivenhed, bevirket ved et Menneſke	81
Muley Iſmael, Keiſer af Marokko	85
Galanterie af de mauriſke Brude	87
Den ſtakkels Bøvy	88
Dgiſky	89
Thøger Emil Roſenørn	93
Det kærelige Egtepar	94
Blik i Fremtiden, eller Napoleons Flugt fra St. Helena	97
Napoleon i ſit Arbejdsſkabinet	106
Parifer-Guillotinenes Annaler	111
Thomas Cochrane, den brittiſke Dordenskiold	118
Marſkalk Brünes Død	121
Den ſpaniſke General de Torres Hændelſer	125
Den ædtberømte Capitain Münchhausens høiſtforunderlige Eventyr paa en Opdagelſesrejſe til Nordpolen	130
Ramp og Seier	152
Uheld over Uheld	158
Snorrige Hofbeſtillinger	168
Feſten i Unterlaken	170
Sandsigerſken	174

Napoleon og den røde Mand	175
Napoleons Chifferskrift med Nøglen dertil	179
Trene, Mahomed den Andens Gemalinde	182
Madame de Maintenon	183
Moriz af Sachsen og Demoiselle Lecouvreur	185
En Skuespillerindes fieldne Resignation	187
Hvilken Straf kan vel til dømmes Gæsb	189
Noget Splinternyt om Magnetismen	193
Et Høstbal i St. Petersborg	194
Det stiaalne Uhr	196
En Persers Skildring af det høieste Bæsen	199
Niels Ebbesen til Nørreris	201
Edderkoppen	206
Abeilard og Heloise	209
St. Barbarakirken	228
De tre Frebage	245
Skialbefongen Hiarne	250
Opoffrelse af Sværmerie	265
Den smukke Skarpretter	269
Et græst Bryllup	272
Grønlandst Gagn om Menneftets Skabelse	275
Sympathie	276
Dødning-Concerten	287
Den buonapartistke Violblomst	288
London og Paris	289
Nutidens Ufornuft	295
Silke-Vindselet	303
Livet, fra forskjellige Synspunkter	307
Naturtænerne paa Ceylon	308
Mirakel-Gæfentsen	312
Dannersangeren Knudsen	314
Misceller og Anecdoter	316
Blomstertæst	320

Lagertha, den Norske Skoldmøe.

Oprørt var hele Norges Rige. Med væbnet Haand var Freyr, den svenske Underkonge, brudt ind i Landet, betegnende hvert sit Fied med Ild, Blod og Skændsel. Hvo der ei vilde billige den graahærdede Fyrstes, Sigurd Rings Drab, deelte Skiebne med ham. Slagene paa Flugt vare Landets indfødte Mænd af den overlegne Fiende; da samlede Qvinder og Møer, og da de hørte, at Kong Regner Lodbrok, med Tilnavn den Vældige, kom sit Norge til Hielp, ilte de hobeviis til hans Leir, bedende om Raaden. —

Lagertha, en af disse Starers Ordførerster, stædtes for Kongen, der, nedbøiet af Tungsinde, sad i sit Telt. Thora, hans elskte Gemalinde, var nyligen blegnet i Døden; hans Hierte blødte. „Hil Dig,“ begyndte Lagertha, „hil Dig, min høie Konge! hele

Norge har ingen Plads mere for sine Døttre, lad os følge Din kække Hær. Baaben min Konge, kun Baaben!" — „Børn" svarte Regner, „har I ogsaa veiet Eders Kraft? Vil Eders bløde Haand, kun vant til Hof og Bæverstoel, kunne føre Sværd og Landse med Kraft som det sig bør?" — „Det Ønske, der luer i vor Barn, at hævne vort Fædreland og vore Søstre, vil styrke os Svage." — „Belan" sagde Kongen, „Kee Tom I ville!" Og han lod Baaben hente, spurgte derpaa den høie Møe om hendes Navn, og sagde: „Din ædle Skikkelse forkyndte mig strax Din høie Byrd." Da nu Baabnene bragtes hid, og Tomfruerne i den nære Skov havde rustet sig, førtes de tilbage til Kongen, og modtoges hvert et Sværd af hans Haand. Alle lignede de, som de nu vare, Mændene; dog røbede de de gyldne Lokker, hvis Rigdom ei lod sig tvinge under den trange Hielm, men flagernde ombølgede Skuldre og Ryg, Lagerthas Rion.

„Tomfrue" sagde Kongen, „med Rette kaaner Du dette gyldne Haar. Alligevel vilde det snart sige Fienden, at Du er en Kvinde: Blev i mit Følge, der er Du sikker." — „Min Konge" svarte Lagertha, „Sikkerhed søger jeg ei, kun Hævn. Kiende Røverne mig at være en Kvinde, desbedre. Da ville de erfare, at ogsaa en saadan i sin Fortvivlelse veed at føre Sværdet." Begeistnings hellige Blod luede saa varmt i Tomfruens Nasen ved disse Ord, at Regner udraabte: „Det er

Thvrs Krigers Ild, som lyner af Dit Die; den bør jeg ikke standse, hverken som Drot eller Skjald, vær Du min Skioldmøe, Lagertha!"

Hærene stødte sammen, men Frevrs Leiesvende flyede eller segnede for Retfærdighedens Sværd i Regners Haand. De norske Møer gjorde Underværker af Tapperhed, især Lagertha, hvis Guldblokker stedse fremblinkede af de tykkeste Fiendeskarer. Rygtet om hendes Tapperhed gik fra Mund til Mund i Kongens Leir, og paa eengang traadte to Hærførere for hende, Begge beilende til hendes Haand. „Mener J" svarte hun, „jeg har fægtet for at vinde en Mands troløse Hierte? Bort! Jeg afstyer hele Eders meenederste Rign!" Begge Høvdingerne troede sig fornærmede ved dette Svar, og toge saa høit til Gienmæle, at Kongen traadte ud af sit Telt, spørgende hvad det gjaldt. Den ene af Beilerne fortalte hvorlunde hun, ei allene havde givet dem Begge Kurven, men ogsaa haardt fornærmet alle Mænd, følgerig ogsaa Kongen selv. „Hvad gjorde de Mændene Dig Lagertha?" spurgte Kongen. Hun tog til Orde: „Mig gjorde de Intet, men vel mine Søstre. Lillad mig min høie Drot, at blive Din Skioldmøe, lad mig i Din Sorg for den æble Dronning, beundre en Troffelad, saa saare fielden hos Mænd. Lad mig

stundom høre de Toner, Din Harpe sender efter herde i Dødens Hal!" — „Som Du vil" svarte Regner, „bliv hvad Du var mig fra Krigens første Dag indtil denne! Og I" tiltalte han begge Høvdingerne, „I maa berolige Eder dermed, at Lagertha i ethvert Tilfælde havde maattet bortvise den Ene af Eder, trøst hinanden dermed saa godt I kan."

Seiren over den svenske Underkonge havde været saa glimrende, at de vakre Kæmper helligede Drikkehornene Resten af Dagen. Som de mødige og beruste slumrende laar i deres Telte ved Midnatstid, styrter Freyr over dem med en i en Hast samlet Hob; mange giennembores sovende, andre vaagne ved de Døendes Skrig, Freyr var allerede nær ved Regners Telt, da denne saae hvorledes han var faren. Med Lagerthas Hielp sammankaldte han sine Krigere i Huj og Hast, og førte dem, tildeels urustede, mod Fienden. Liig en Lynstraale kastede han sig selv mod de tykkeste Hobe; Fienden har vel kiendt Drotten i den dømrønde Morgen, de styrtede over ham og omringede ham. Men snart aabnede Lagertha med sit Heltesværd en blodig Bane til Høire og Venstre, lige til Regner, som, haardt saaret, næsten segnede under sine egne Vaaben. Da traadte Kong Freyr selv hen til Kæmperinden og sagde: „Siig, hvem er Du? Lyner Dit bølgende Haarguld

eller Din staalhaarde Arm? Siig mig, om Du est en Troldvinde eller en Helt som jeg eller en Anden?" —

„Sæt mig paa Prøve endnu engang, Du mit Fædrelands troløse Morder!“ udraabte Lagertha, og angreb ham. Saaledes fægtede de længe medens Krigerne hvilete. Endelig lod det, som Lagertha, giennem Sernet der skjulte hendes Ansigt, kastede et Blik op mod Gadernes Himmel, løftede Sværdet med al sin Magt, og da det sank, segnede Evertkongen. Neppe var han falden, før Skioldmøen med Sine styrtede ind paa de studsende Fiender, og ei længe varede det, før Seiersraabet giennemtonede hele Regners Hær. „Held Lagertha! Held den kongelige Heltinde!“ lod det hende imøde da hun vendte tilbage til Leiren. Kong Regner traadte hen til hende. „Lad mig selv“ sagde han, „løse Dit Pantser og Din Hjelme, som Du i Kampen bar med saamegen Hæder. Folkets Raab lyder i mit Øre som en Spaadom. Ei Skioldmøe, nei Dronning est Du værd at være.“ — „Lad os prise Guderne, min Konge, som forleente mig Seiren“ sagde Lagertha taknemmelig. — „Jeg meente“ vedblev Kongen fyrig, „at Stregen var værd at dele min Throne i Leire efter Thoras; jeg har feilet, Guderne selv have sendt mig Lagertha i den Hensætnes Sted.“ Blegnende svarte Lagertha: „Jeg elsker Dig, min høie Konge, men jeg elsker Dig for de Daarer Skyld Du følte til Din Thoras Minde, som Freya opløstede i sit Skied, til sin himmelste

Hal." — „Freya selv sender mig Dig. Skal jeg modsætte mig Kierligheds gudindens hellige Billie?" — „Kun altfor ofte seer Dit Kion i sit eget Hiertes Trosløshed Freyas Billie. Lad mig vedblive at være Din Skioldmøe. Det Løfte har jeg gjort, ei at ægte No-gen, der ei veed at komme ind i mit Huus i Trondhiem, allene og uden Rustning, blot væbnet med et Spyd." — „Er det det Hele?" spurgte Kongen. Lagertha svarte: „Det er vel nok. Kun giennem en egen Dør maa man komme, og den bevogtes af en rasende Hund og en blodtørstig Bjørn." — „Velan" gienmælede Kongen, „Skynd Dig hjem til Trondhiem. Saasnart min Arm er lægt, følger jeg efter."

Lagertha sad alt forlængst hjemme i sit Huus i Trondhiem, da hun en Morgenlund, ved den Larm de hidste Dørvogtere gjorde, kaldtes til Vinduet. Med Forfærdelse saae hun Kongen, allene og blot bevæbnet med et Spyd, nærme sig Huset, og begge Dyrene fare ham imøde, saavidt deres Lænker naaede. Da hun nu saae, at Regner, løftende Spydet mod Hunden, kom nærmere, aabnede hun hastigt Vinduet og raabte: „Nei min Konge, det ville Guderne ei, at mit Løfte skal vorde Din Undergang. Lad af fra disse Uhyrer! Fra den anden Side kommer Du sikrere ind i min Borg." — „Det vil jeg ei" svarte Kongen, „Dit

Lybte er ogsaa vorden mit. Dyrene eller jeg!" Og pludseligt styrtede han sig over Hunden, sammenknugende dens Hals med sine Knæ, medens han borede Spydet dybt i Bjørnens gabende Svælg. Da jublede Lagertha af Glæde og iulte Seierherren imøde, der strax hilste hende som sin Gemalinde. Dagen derpaa sendte han Bud efter sit Følge, han havde ladet tilbage i Guldbrandsdalen, og Brylluppet feiredes.

Tre Aar levede Kongen, med Lagertha i Norge og hun fødte ham en Søn ved Navn Fridleif og to Døttre. Et Oprør i Jylland og Skaane kaldte ham did, da just Lagertha var nedkommet med sit sidste Barn. „Give Guderne" sagde hun ved Afskeden, „at jeg kun vil følge Dig; thi saadan som Du nu forlader mig, seer jeg Dig aldrig meer igien." — „Og hvorfor ei?" spurgte Regner: „Er jeg ei vendt seierrig tilbage fra saamangen Kamp?" — „Det" svarte Lagertha i en Sandstigerstes Tone: „det vil Du ogsaa denne Gang. Men som min Egteherre seer jeg Dig aldrig mere. Hvad Net har jeg vel til at haabe det? Har Du glemt den herlige Thora i mine Arme, hvormeget snarere da mig i en Andens? Sværg ikke Regner," vedblev hun, da Kongen syntes at ville forsikre hende om sin Trofasthed: „Se, Flagene i Havnen vinke Dig, følg Dit høie Kald."

Lagertha's Ahnelse bedrøg hende ei. Regner seirede over Alt, kun ikke over sit eget Hjerte. Engang ved Nattetid løb han med sine Skibe ind i en Havn, tætved Spangereid. Her levede en Hyrbinde ved Navn Kraka. Da denne i Morgenrødens Skær saae de mange Skibe, ilte hun tilbage til Hytten, løste sit lokkede Haar og iførte sig sine bedste Klæder. Moderen bebreidede hende at hun forlod Hiorden. Men Kraka sagde: „Hiorden er sikker nok og min Byrd fordrer, at jeg pynter mig saa godt jeg kan til de Fremmedes Komme.“ — „Din Byrd“ svarte Grima, hendes saakaldte Moder, forfærdet. „Troer Du ikke jeg veed“ svarte Kraka, „at Uke ligesaa tidt er min Fader som Du min Moder. Det vilde vel falde ham vanskeligt, at gjøre Regnskab for min høie Faders Død. Dog, for Din Skyld vil jeg tie, Grima, paa det Vilkaar, at ogsaa Du fortier Alt selv for Uke.“ — „Imidlertid landede Folk fra Regners Skibe, for at bage Brød. De bleve saa forblindede af Kraka's Skønhed, at Brødet, de vilde bage, blev gandske forbrændt. Da de nu kom tilbage med det til Kongens Skib, blev denne ret vred over, at de saa skændigen havde forbrændt Brødet. De tilstode oprigtigen Uarsagen. Dette vakte Regners Nysgierighed. For at prøve, om Kraka var ligesaa snild som hun sagdes at være deilig, sendte han atter Folk i Land, der skulde opgive hende nogle Gaader, og derpaa bringe hende med, at hun kunde

løse dem i hans Nærværelse. Kraka kom tilbage med de Ufsendte, der lagde deres Baad op mod Kongens Skib; skarpsindigt løste hun alle de mørke Taler, men da hun nu vilde bort, holdt den af hendes Skionhed, henrevne Konge hende tilbage og bad hende dvæle lidt paa hans Skib. „Du“ sagde han, „kan give mig det til et Valhal. Kom Kraka, vær Du min Valkyrie!“ — „Min Konge“ svarte Pigen, „Du est altfor naadig mod Din ringe Tjenerinde. Døg maag Din Villie worde mig Befaling, saasnart Du giver mig Dit kongelige Ord, at jeg vil være aldeles sikker paa Dit Skib.“ Da nu Jomfruen paa Kongens Løvte kom ombord og hørde Kongen det fulde Misdhorn, efterat hun selv havde nippet deraf, da valgte Kongen smykkeligent det Sted hendes Læber havde hvilet paa. Derpaa nærmede hans Mund sig hendes og sagde: „Kraka, lad ei Dine Læber bortvæde deres Gunst paa det folesløse Misdhorn. Kun affielet giver det mig Dit herligt Livs Blomsteraande tilbage. Lad heller Læbe møde Læbe, lad Liv overstrømme i Liv!“ — Da overfløi en Purpurglands Jomfruens Udsyn, bly slog hun Vinene ned og Kongen trykte et Kys paa hendes Mund. Men Kraka stod op og sagde med alvorlig Minne: „Glem ei Herre, Løvtet Du har givet mig. Behersk Dit Hierte eller lad mig vende tilbage. Kommer Du nogenfinde igien, og lever jeg da endnu i Dit Minde, da lad mig det vide, at jeg endnu engang kan hilse paa min dyres

bare Herre og Konge." — „Velan" svarte Regner, „Farvel da! Kommer jeg igjen, skeer det for at opløste Dig paa min Kongestoel!"

Virkelig mindebes Kongen det Løfte han gav Kraka. Da han feierlig igjen løb ind i Havnen, lod han strax Hyrdinden hente og hilste hende med disse Ord: „Her er jeg at løse mit Ord. Min Throne skal herefter ogsaa worde Din. Dog sig mig forinden, hvem Du er, thi klart bebuder Din løse Mand Din høie Byrd." Men derom vilde Kraka intet vide. Hellere vilde hun ikke være Dronning end have sin Fødsel at takke for sin Høihed. Fast nægtede hun ogsaa, at formæle sig med Regner før han var hjemkommen med hende til sit Rige. — Kongen naaede en af sine Borge og ak. var Dagen før Bryllupsfesten kommen, da en Fremmed, just som Regner var paa Jagt, begiarte at tale med Bruden, og indlodes. „Kraka" talte den Fremmede, en høi Qvindeskikkelse, løftende sit Elor, „skue vilde jeg kun Den, der skal bekløde Thronen efter Thora. Aldrig saae jeg nogen ædlere Skikkelse end Din. Tag denne Ring til et Minde om mig; den være Dig Borgen for min Tilbagekomst og min Bistand, hvis nogen sinde Faren skalde true Dig." — „Hvo er Du?" spurgte Kraka, i det hun stubsende betragtede den glimrende Ring. — „Din Fiende ei" svarte den Fremmede og

Krafa bævede ved det smertelige Blik Hiin fæstede paa hende, i det hun atter lod Eløret falde og gik bort.

Da Regner i Dæmringen vendte tilbage fra Jagten, fortalte Krafa ham Alt. Han bleguede ved Synet af Ringen, thi han gienkiendte i den Pantet han engang havde givet den forladte Lagertha paa sin Kierlighed. „Min elste Regner, hvi saa bleg og taus? Siig mig, hvad Hemmelighed der slumrer bag dette straalende Smykke?“ Da tilstod Kongen hende Alt. „Regner“ sagde Krafa herpaa med inderlig Smerte, „ei vidste jeg, at Nogen havde deelt Din Throne efter Thora. Hvad skal vel være mig Borgen for Din Trofskab? Hellere lad mig drage tilbage til mit stille Hiem, end hvert Dieblik skielve for at vorde forstødt af Dig.“ — „Krafa!“ raabte Regner med Lidenskab, „Heltinden elstebe jeg i Lagertha, Qvinden elsker jeg i Dig.“ Neppe havde han udtalt, før en Skikkelse frembevægede sig fra Hallens Baggrund. „Lagertha!“ raabte Begge paa eengang, da den Kommende slog Eløret tilside, og vege nogle Skridt tilbage. „Bliver kun“ talte Dronningen, „jeg hader Dig ikke Krafa, jeg velsigner det Baaud der skal knytte Dig til Regner. Lad mig være Eders Pags Skyttsaand! Hele mit Liv er jo intet andet end det hedeste Duffe for min Konges Lykke.“ — „Lagertha“ svarte Krafa, „hvo vilde vove at bestige Thronen der end er Din. Bliv Du! Det er til mig at gaae.“ — Hun vilde bort, men rask omfavnede

de Lagertha den blegnende Brud, lagde hænde i Kongens Arme, og forsvandt af Hallen.

Ved Kraka's Barm glemte Regner en Tidlang sin Lidenskab for Kamp og Krigerære; I vemodige Luvd besang Begge Lagertha's høie Sind, thi Kraka vidste som han, mægtigt at røre Harpens Strenges; derfor blomstredz ogsaa hiin Tids største Barder: Stærk og Braga ved deres Hof. Dog droges han atter om føie Tid ud i Haves og Slagenes Farer. Da han engang besøgte Underkongen Gisten i Upala, saae han denne's Datter Ingeborg og fortrulledes gandske af hendes Skionhed. Faderen mærkede det ret vel, og vidste at indlede det saa, at der ved det festlige Lag han lod gjøre sit sin høie Gæst's Vre, kom en Forlovelse istand mellem hans Datter og Leirekongen, som den skionne Smigrer'ske heel ofte havde raft den berusende Misde. Dog gjorde Regner den Betingelse, at det for det første skulde blive derved; ogsaa forbød han under Dødsstraf hver Mand i sit Følge, at næle et Ord derom i Norge.

Engang sad Dronning Kraka ved Havbredden, vemodigt stirrende ud i den vilde Søe. Stærkt greb hun i Harpen, og udgiød sit Hjertes Angst, sin Siels giædende Længsel i høie, med Stormen over Havsløden henfærende Toner, ei bemærkende den sølvpandsrede

Kriger, der imidlertid havde nærmet sig hende. Eftersom at have aftrukket sin Handske, lagde den Fremmede sagte sin Haand paa den Grædendes Skulder og sagde: „Hør mig Dronning!“ Kraka vendte sig bævende. „Frygt ikke“ sagde Krigeren, og løstede Hjelmen af Hovedet, „jeg er Din Veninde Lagertha. Overalt har jeg fulgt Kongen, og at han ikke skulde kiende mig, har jeg affkjaaret mit lange Haar.“ — „Kongen!“ raabte Kraka, „sig mig, lever han, vender han snart tilbage?“ — „Ja“ svarte Lagertha, og Dronningen trykte hende stormende til sit Hjerte. „Læg en Tømme paa Din Glæde“ vedblev hiin: „underlige Ting har jeg at fortælle Dig.“ Nu sagde hun hvad hun vidste om Regners Forlovelse med Ingeborg, og tilføiede hun, at man ved et Drickelag havde fralokket Kongen hans Minde, ved at prale med denne Kongedatters høie Byrd. Da aabenbarede den dybtrystede, sønderknuste Kraka hende, at hun var af høiere Byrd end den nye Kongebrud, en Datter af Sigurd Svend, og hendes rette Navn: Uslauga.“ — „Da staaer Du fast!“ jublede Lagertha. Dog raader jeg Dig, at modtage Kongen rolig, og saavidt Du kan, med den gamle Kierlighed. Da vil Du bedst finde Leilighed til, at bebreide ham hans Uret, uden at forbitte ham. Mig maa Du ikke nævne, men meld mig hvordan det gaaer.“ Det lovede Kraka, og Lagertha forlod hende.

Kongen kom tilbage til Norge. Efterat han nu paa sin Borg havde holdt Raad med Rigets fornemste Mænd, og ikke hilst paa Kraka, ret som frygtede han hendes Blik, gik denne selv til ham med to af sine Sønner. Faderen kiertegnede dem; mødens Dronning blev staande ved Døren. „Hvi staaer Du der?“ spurgte Kongen. „Maa jeg ei vente, til Du finder for godt at tale til mig. Forgjæves har jeg i mit Kammer ventet paa Din Hilsen.“ — „Andre Ting have hidtil holdt mig tilbage. Der skal i Havnen før mig være indløben en Kriger, hvis Kiæthed reddede mit Liv i sidste Slag. Det første jeg her havde at gjøre var, at give Befaling til at opsoge ham, at jeg kan kenne ham som det sommer sig en Konge.“

Imidlertid havde Regner nærmet sig hende, og sluttede hende, greben af den gamle Kiærlighed, smt i sine Arme. Men med Taareblik spurgte Aslauga, om han ogsaa havde ihukommet hende som hun ham, Dag og Nat, og han svarte: „Hvor havde jeg vel kunnet glemme den skionne Kraka!“ Men den onde Bevidsthed fæstede hans Blik med Jorden mens han sagde dette. „Og hvad godt Nyt“ blev Aslauga smerteligere ved, „bringer min kiere Herre hjem med fra fierne Egne?“ Regner trak paa Skuldrene: „mine Nyheder see alle saa blodige ud, at de intet due for sine Dvinders Drer.“ „Belan“ svarte hun, „saa skal Du høre noget Nyt af mig. Noget ret underligt. En Konge,

der alt hiemme har en Gemalinde, han foregiver at elske ret hierteligt, har just forlovet sig med Ingeborg, sin Underkonges Datter." Da skiftede Regner Farve og spurgte: „Hvo siger saa?" „Jeg skal strax bringe ham" svarte Dronningen og forlod Gemakket. Jo mere Kongen angrede det Skridt han beruset havde gjort, destomere habede han den, der havde bragt Budskabet hid, og forudbestemte ham en rædsom Død.

„Han har sagt det!" sagde Dronningen, kom mende tilbage med Lagertha der bar sin Rustning nu som i Slaget, og gik bort. Men Kongen glemte sin Brede og udraabte: „Hil Dig Du Tapprer, her!" Thi paa det sølvhvide Harnisk gienkiendte han Helten, han lod søge efter. „Og det var Dig" lagde han til, „som bragte Kraka hiint Budskab, der med megen Forsigtighed maatte været indledt for her at være paa sin Plads." — „Saa Du mener, at en Forbrudelse vorder mindre, naar man med Forsigtighed veed at indlede Budskabet derom?" spurgte Lagertha. Mægtigt greben af den qvindelige Stemmes Lyd, raabte Regner ahnende: „Hvem er Du?" Da aabnede Lagertha Hielmen og sagde: „Mit Ansyn vil sige Dig at jeg bedst kunde kiende den dybe Smerte, Du havde tiltænkt Din Gemalinde! Og mig, som, da vi skiltes ad, saae forud hvad der vilde møde mig, mig traf den vist endnu mindre end hende der før havde opgivet Livet end Troen paa Din Troskab." — „Lagertha, svarte Kon-

gen, „Du ydmigger mig bybt; Held ønskede Du mig, da jeg forstodte Dig. i Slaget var Du min Valkyrie, og nu taler Du for den, som, skændt uden Brøde, vilte Dig fra min Side?“ — „Fordi“ afbrød ham Lagertha, „fordi det er bleven mig klart, at Tugen er Din Throne som Dit Hjerte værdigere end Uslauga.“ — „Uslauga?“ spurgte han forundret. „Ja, saa hedder Sigurd Evends Datter, som under Navnet Kraka er vorden Din Gemalinde. Sin Byrd fortaug hun Dig fordi hun ene vilde skylde Din Kierlighed sin Lykke.“ — „Lagertha“ svarte Kongen, „af hvor mange Færet frelste Du mig ei. Siig, hvormed kan jeg belønne Dig? Vælg blandt mine Rigers Kroner!“ — „Behold kun Dine Kroner“ udbød Lagertha, „Jeg har min Løn i Din Lykke, og den blomstrer kun i Uslaugas Favn.“ — „Nu, Du høie Siel, forsmaaer Du hvad jeg byder, saa bring mig da vor Freidleif, han vorde Konge i Trondhiem, at hans Moder, der med Hæder kunde føre ethvert Riges Spiz, i det mindste kan boe i et Land, hvis Fyrste, som Søn er hende underdanig.“

Lagertha forlod ham, men Kongen gik til Uslauga, afbad sin Brøde og gientog Troffabs Eeden i hendes Favntag.

(Fr. Laun.)

Det gammeldanske Sagn om Hamlet.

Paa samme Tid som Rurik var Dverkfonge i Danmark, altsaa, efter det gamle Sagn, adskillige Menneſkealdere før Christi Fødsel, herſkede Hervendil ſom Underkfonge over de ſtridbare Jyder. Ham fulgte begge hans Sønner Horvendill og Fengo. Horvendill, ſom ikke lyſtedes ved den døſige Fred i ſit Fædrehiem, gik ud paa Søerøvertog, at finde Guld og Krigerkræ. Snart løb hans Tapperheds Ry over hele Norden, og da det ogſaa naaede Norvagafongen Colles Dren, beſluttede denne, at maale ſine Kræfter med den vidtberømte Helts. Han udruſtede til den Ende ſine Skibe, og gik under Seil, at opſøge Horvendill. Midt i Sundet der forener Nord- og Øſtersøen, laae en De, hvis grønne Strande og ſkovbevorne Sletter venligt indbød de forbifeilende Skipperne til at ankre. Det bares nu juſt til, at Horvendill og Colles landede paa ſamme Tid, hver paa ſin Side af Den. Gensomt lyſtvandrede begge Drotterne i den ſkyggefulde Bøgelund; og ſaaledes traf det ſig, at Begge mødtes i den tykkeſte Skov, uden Vidner og uden Medkæmpere. Ved første Diekaſt kiendte Horvendil ſin Fiende, og Begge enedes om, flux at maale hinandens Kræfter i en Tvekamp paa Liv og Død. Colles ſøgte blot med Skioldet at møde ſin

Fiendes mægtige Sværdslag, men Horvendill bortkastede sit, greb Staalet med begge Hænder, og hug dermed, saa Colers Skiold klingende brast og han selv, blødende af en dødelig Wunde, sank til Jorden. Mange var flakkede Horvendill endnu omkring, vandt mange Slag og umaadelige Rigdomme, og gif derpaa til Siglund til Leirekongen Kurik, der gav ham sin Datter Gerutha, med hvem han avlede Hamlet. — Den Lykke, han nu, hædret af sit Folk, elsket af Dankongen, nød, misundte ham snart hans Broder Fengo. Hemmeligt efterstræbte denne ham, ihjelslog ham paa Snigmorderviis, og overtalte Gerutha til, at dele den bloddesmittede Vgteseng med sig. Smidlertid vorte Hamlet til. Ahnelser om hans Faders Mord nedtrykte hans Siel, men at han ikke, før han blev istand til at hævne det, skulde vække Fengo's Mistanke, anstille han sig vanvittig. I sønderrevne Klæder laa han hele Dage i Afken paa Arnestedet. Bildt fordreiet var det af Svæd og Støv bedækkede Ansyn, hvert hans Ord, hver hans Handling vidnede om fulbendt Galsskab. Ofte pleiede han, med Hænderne at rage den gloende Afke tilside, for i Kullene at hærde Jernstænger, hvis Ende han havde bøsiet, at han kunde hefte dem i hinanden som Kroge. Spurgte man ham da, hvad han gjorde, meente han, han smeddede Pile, at hævne Faderens Mord med. De fleste loe, Nogle skimtede en dybere Sands i hans Tale, men Hamlet glemte

omhyggeligt sine Kroge. Kongen havde imidlertid fattet Mistanke om, at hans Banvid ikkun var forstilt, og en gammel Hofmand raadte ham, at lukke Prindsen inde med Dronningen i hennes Sevegemaak; han selv vilde hemmeligt skjule sig derinde, og agte paa, hvad den Forrykte vilde sige til sin Moder. Fengo henryktes over dette Raad, og bortførte sig under Paaskud af en vidtløftig Reise; men Hofmanden sneg sig ind i Dronningens Gemak, og skjulte sig under Straaleiet. Hamlet kom, og, ahnende hemmelige, forræderiske Vidner, begyndte han strax at rase, goel som en Hane, slog med Hænderne som om det var Vinger, sprang op paa Straaet, og hoppede om derpaa, at han, hvis Noget laa derunder, kunde ængste og opdage den Skulte. Og da han nu fælte denne med Fodderne, gienemsøgte han Leiet med sit Sværd og gienneborede den kloge Herre. Samrende beklagede Dronningen Sønnens Banvid; men torbnende opløstede Hamlet sin Røst, sigende: „Ja, græde og hyle maa Du vel over Dig selv, ei over mig, thi vanvittig er jeg ei: jeg laader kun saa, for at hævne min Heltefaders Mord!“

Fengo vendte tilbage, og da han ikke fandt sin sneedige Speider, og Ingen kunde sige ham, hvor han var bleven af, thi Dronningen begyndte at helde til Hamlets Side, fattede han Mistanke, og besluttede, at rydde Stedsønnen afscien. Han bød ham til den Ende

reise til Britannien. Ved sin Afreise sagde Hamlet under fire Dine til sin Moder, hun skulde betegne hans Fraværs Dage med Knuder paa Hoffalens Teppe snore, og efter et Aars Forløb feire hans Dødsfest, han vilde komme tilbage samme Dag.

Med ham reiste to af Fengo's Krigsoverster, der bare Stave hos sig, hvorpaa i Runer var indgravet den Bøn til Brittekongen, at lade Hamlet dræbe. Men denne gennemfegte hines Reisetøl medens de sov, og fandt Stavene; han forstyrrede den gamle Skrift, og indgrov denne, „at Bretlands Konge skulde tage hans Følgesvende af Dage, og give ham sin Datter til Ægte.“ — Komne til Britannien ginge Gesandterne strax til Kongen, og overleverede ham de dem Døden bringende Runestave. Kongen læste deres Indskrivt, forstille sig, og modtog dem gjæsteventligt. Der anrettedes en pragtfuld Banket til de Ankomnes Ære; men Hamlet spiste ikke, drak ikke, saa Alle maatte undres over den sære Yngling fra fremmede Lande. Derfor bød Kongen sine Tjenere lytte efter de Fremmedes naturlige Tale. Da nu Krigsoversterne spurgte Hamlet, hvi han ikke havde spist eller drukket ved det kongelige Taffel, svarte han, Brødet havde lugtet af Blod, Mættet smagt af Fjern, og Kiødet udaandet Liiglugt. Desuden fœiede han til: Kongen havde Trællesine og Dronningen Slavindesæder. Da denne Tale bragtes for Kongen, udbrød han: „Sandelig, den der sagde dette,

taler enten i Wanvid, eller han er visere end nogen
 Dødelig!" Derpaa lod han sin Huushovmester kalde,
 og spurgte, hvorfra det Brød var kommet, man spiste
 ved det kongelige Taffel. Han fik til Svar: fra en
 Ager, hvorpaa der i forbums Tid var leveret et Felt-
 slag; endnu var den bestrøet med de Thielslagnes Been.
 Videre spurgte Kongen, hvorfra Svinekiøbet var, og
 hørte, at Svinene havde brudt ud af Stalden, og paa
 Marken ødt af en henrettet Røvers forraadnende Liig.
 Og da man undersøgte Brønden, Vandet til Brygger-
 riet var taget af, fandt man endeel forrustede Sværd
 paa dens Bund. Endelig vilde Kongen ogsaa vide,
 hvor han var kommen til sine Trællesvine, og aftvang
 sin Moder den Tilstaaelse, at hans naturlige Fader
 havde været slavefødt. Nu havde Kongen nok; i Ham-
 lets Tale saae han Gubdomsviisdom, og gav ham sin
 Datter til Ægte, men hans Følgesvende lod han, efter
 Dankongens formeentlige Ønske, hænge næste Dag.
 Da Hamlet anstillede sig opbragt herover, gav Kongen
 ham store Foræringer i Guld, hvilket han lod smelte
 og komme i udhulede Stave. Efter et Aars Forløb
 reiste han tilbage til sit Fædreland, og tog af al sin
 kongelige Rigdom blot disse med. Paa Jyllands Kyst
 antog han igien sine gamle fiantede Sæder. Støvbe-
 dækket traadte han ind i Salen, hvor man just feire-
 de hans Dødsfest. Alle forhaufedes, thi de troede ham
 død. Men Latteren tog snart overhaand, da Hamlet

selv blandede sig mellem Tjenerne, at berede den Drik,
 der skulde tømmes til hans Thukommelse. Og at ikke
 den vide Kiortel skulde hindre ham i Opvartningen,
 omgiordede han sig med Sværdet, hvilket han gandske
 tankfuld trak hvert Dieblik, og stak sig i Fingrene
 med. Derfor tilnaglede Gæsterne Skeden. Smidlers-
 tid drak Hamlet dem saa flinkt til, at de omsider Alle
 fulde om paa Gulvet. Og nu var Hævnens Time her.
 De Kroge, han havde smeddet i sin Ungdom, tog han
 nu frem, sønderrev Tapetsnorene i Spisesalen, saa alle
 Gæsterne bedækkedes som med et Lagen, og med sine
 Kroge sammenheftede han Tapeterne over dem saa for-
 virret, at de umueligen kunde reise sig. Derpaa stak
 han Ild paa Huset, der snart blussede op i klaren
 Lue, og gik til det kongelige Sovgemak, hvorhen Fens-
 go havde ladet sig bringe, for at bortsove sin Ruus,
 greb hans paa Væggen hængende Sværd, hang sit i
 Stedet, vakte Kongen og fortalte ham, hvorlunde
 Huset brændte over hans Hoved, thi Hamlet var der
 med sine gamle i Ilden hærdede Kroge, og vilde nu
 hævne sin Faders Mord. Da Fengo hørte denne Tale,
 sprang han op af Leiet, rev Hamlets tilnaglede Sværd
 fra Væggen, men sank i samme Dieblik tilbage, giens-
 nemboret af sit eget. Da nu Folket næste Morgen
 strømmede til de rygende Ruiner, hilste Hamlet det
 med følgende Tale:

„Mindes I endnu Horvendills, min fagre Heltefaders, Drab? Fengo, hans Broder, myrdede ham, og her ligger igien Brodermorderens Liig. Jeg fældede ham, hævnende Folket og mig selv. Forfulgt af Tyrannen, foragtet af min Moder, spottet af mine Venner, hengræd jeg mine Ungdomsdage. I sukede, naar I saae mig, sigende: hvor er Horvendills Hævner? Nu staaer han her, Ederes thronfødte Drot! —“

Og eenstemmigen hylkede Folket ham til Konge. Derpaa reiste han til Britannien med kongelig Pragt. Kierligt modtog Brittesyrsten ham, men da denne nu spurgte, hvorledes Fengo havde det, og hørte, at Hamlet havde været hans Bane, da blegnede han, thi Fengo var hans Fostbroder, og altsaa maatte han hævne hans Fald. Dog vilde han ikke bryde Gæstfrihedens hellige Baand. Han udsendte derfor Hamlet, at anholde for sig om en skotsk Prindsesses Haand. Rydsk og modig havde hun hidtil ladet hver den dræbe, der vovede, at beile til hende. Der skulde altsaa Hamlet finde sin Død. Han kom til Skotland, og meldte Prindsessen sit Hverv. Men det gik saa forunderligt til, at hun og Hamlet kom overeens om, at forblive sammen som Mand og Kone, og lade Brittekongen samt hans Datter skiotte sig selv som de bedst kunde. Efter fuldbyrdet Trolovelse droge de Begge med et talrigt Følge af stridbare Skotlændere til Engelland,

hvis Konge drog ham imøde med en mægtig Hær, at hævne sin og sin Datters Bancer. Det kom til Slag; Dagen hældede, og endnu var Seiren uafgiort. Men mange af Hamlets bedste Kæmpere vare faldne, han tyede derfor til List. Om Natten lod han sine dræbte Krigere stille op saa stive som de vare, mod Træer og store Stene, ligesom i fuldkommen Slagorden. Da nu den oprindende Soel beklæbte de blanke Rustninger, meldte de brittiske Speidere, at Fiendens Hær var ligesaa stærk nu, som før Slaget. Betagne af en panisk Skræk flyede Britterne; Hamlet satte efter dem, gjorde rigt Bytte, og vendte med dette og sin ny Gemaalinde Hermatrud tilbage til sit Fædreland. — Smidlertid var Keiserkongen Nurik død. Hans Søn og Eftermand Wiglet paaførte strax Hamlet Krig. Et Slag begyndte. Hermatrud erklærede, at vilde følge sin Egteherre i Stridens og Dødens Fare. Men Hamlet faldt i Slaget, og næste Morgensoel fandt Hermatrud i Wiglets Favn.

(Dr. Stuhr.)

Var Adam det første Menneske?

Menneskeslægtenes Oprindelse, saavel som alle gamle Folkesædets Krønike, taber sig i Mørke. Intet Folks Historie gaaer saa langt tilbage, at den kan give nogen Underretning om de første Menneskers Fremtrædelse paa Jordens Skueplads, men aabenbares kan det heller ikke. Thi Historien er ingen Gienstand for en Aabenbaring, men for Erfaring og Tradition, og har intet at skaffe med Religionen. Derfor har vi ei heller Ret til i Bibelen at søge en aabenbaret Verdenskrønike. Alt hvad Moses fortæller om Menneskeslægtenes Oprindelse støtter sig blot paa Fortids Saga og Myther, som han eller en anden Israelit har laant af den indiske eller persiske Mythologie, og indlemmet i Tødernes hellige Bøger. Først med Abraham, Tødernes Stamfader, begynder den bibelske Krønike at grunde sig paa sikre Kilder.

Alle gamle Folkelag paa Torden, ei Tøderne blot, men ogsaa Indierne, Perserne, Syrerne, Chaldæerne, Egvpterne o. s. v. havde deres Mythologie. Næsten alle holdt sig for det ældste Folkesæd paa Torden, og ansaae deres Land for Menneskeslædens Bugge. I Almindelighed gjorde man den, der først udmærkede sig blandt Tøben, og rev Herskerstaven til sig, til det første Menneske, til Nationens Stamfader. Tusinde

Andre bleve, skiondt Samtidige med ham, overantvordede Forglemmelse, fordi de bøde uden Hæber og Udmærkelse. Saaledes havde Indierne deres første Menneske, Gilschah, og Perserne gjorde Husheng, der er meget yngre end hiin, til den første Jordboer. Med sige Sagn og Legender søgte man at udfylde det mørke Rum, Lyset aldrig vil giennemtrænge. Ogsaa Israelliterne efterlignede heri andre Folkeslag. Meget yngre end de, knyttede de til deres Oldsagn sit eget Folks senere Historie. Men da nu hine Sagn ere faabelagtige, hvad er da vel Pentateuchens mere?

Selv deres første Menneskers Navne bevise, at de ere af mythologisk Oprindelse. Thi de ere betydningsfulde. Adam, af Ordet adama, rød Jord, skal henpege paa det første Menneskes Ekabelse af Jord. Men Eva eller Heva, af det chaldæiske Ord hava, betegner alle Levendes Moder. Hvorfra finge nu de første Mennesker disse Navne? Ei have de givet sig dem selv; thi hvad vidste de af hvilke Bestanddele deres Legeme, hvoraf Jorden kun udgjør en liden Deel, bestod? Hvad vidste de, om de vare de første og eneste Mennesker paa den vide Jordkreds? Ei heller deres nærmeste Efterkommere kunde vide mere om Alt dette end de. Ei heller havde de engang noget Sprog, thi dette er ikke Mennesket oprindeligen medfødt. Egne Navne ere af langt sildigere Oprindelse, end Navne paa andre Naturting. Og hvorfra finge just Stammer

fædrene hebræiske Navne, da det hebræiske Sprog neppe er Jordens ældste? Meget ældre er Indiernes Sanscrit, ja vel endog hiints Moder. Heraf seer man, at Adam og Eva ere setygiorte Navne. Men endmere. Moses beskriver de første Mennesker som fuldkommen uddannede, som de der forstode Agerdyrking og Dvægavl, Musik, Smedearbejde og andre Kunster og Haandværker, ja endog byggede Altene, hvorpaa de bragte Guddommen deres Offer. Hvormange hentrundne Menneskealdre forudsætter ikke Alt dette. Hvorlænge varede det ikke, inden Ilden blev opfundet, uden hvis Hielp man ikke kunde tænke paa at bearbejde Metallerne! Hvor var det mueligt, at de første Mennesker kunde have Lyst og Leilighed til at dyrke Musikken og opfinde musikalske Instrumenter, de, som endnu ikke talte noget fornuftigt Sprog, som maatte være glæde ved at kunne friste Livet, som levede i ibel Kamp med vilde Dyr, og svævede i bestandig Dødsfare, udekiendte med Naturen og dens Virkninger, der, liig Aber maatte leve paa Træerne eller skule sig i Huler? — De første Jordboeres Liv har vel i mange Henseender været uslere end Dyrenes, fordi disse ledes og sikres ved ulige stærkere Drifter, og medbringe eller foresinde, hvad de behove. Men hvad der hører til Menneskelivet maatte det nøgne og hielpeløse Menneske først opdage og finde ved Hielp af sin Fornuft. Vil skulle Stammefædrene have levet bortad et Hartusinde

tilende; men paa disse mythologiske Aar kan man ingen
fikket Tidsregning bygge.

Hvem var da det første Menneske naar Adam ikke
var det? Ewig vil vel dette Spørgsmaal blive uaf-
giort, da det ikke lader sig efterspore; thi da Menne-
skelægten uddannede sig, og havde udarbejdet sig af sin
første Raahed, da var det første Menneske længst for-
glemmt. Man vidste hverken naar eller hvor han havde
levet, eller hvad Navn han havde baaret, og tvivlsomt
er det vel, om han havde noget. Men sandsynligviis
har der ei heller været et enkelt første Menne-
ske. Skulde Naturen kunde have frembragt et saa-
dant, da den nuværende Verdens Skabning begyndte,
den der, rig og udtømmelig stedse pleier at ødsle med
sine Gaver? Det vilde have været det største Bove-
stykke, at lade Menneskelægtens Forplantelse beroe
paa et eneste Menneskepar. Kun ved bestandige Under-
værker kunde den vedligeholdes. Sandsynligviis udgik
overalt Mennesker af Skaberens Haand, ligesom Urter
og Planter fremspirede paa det tørre Land, og allehaan-
de Dyr bleve til, hvor de fandt deres Næring. Hvi
skulde Naturen have gjort en Undtagelse med Menne-
skelægten? Hver Menneskestamme har vistnok haft sin
Adam. Var Stammefaderen kun een, hvorfra da
de mange Racer af Slægten? Hvor vilde fremdeles
Menneskelægten have vedligeholdt sig saalænge uden at
udarte, hvis ikke flere Menneskestammer vare skabte paa

samme Tid? Havde da ikke Besslægtede stedse maattet ægte hinanden, og lærer ikke Erfaring, at der af saadanne Forbindelser, enten udspringe slet ingen Efterkommere, eller saadanne, der ere Krøblinger paa Legeme og Siel. Derfor vare sige Egtefæber ogsaa forbudne af Moses.

Men, jeg gaar endnu et Skridt videre. Jordens Skib indeholder mange Spor af en præadamisk Verdens Tilværelse og Undergang, som gjør det høist sandsynligt, at der, før denne Menneskeslægt, har været en anden, hvorfra den nedstammer. Derved faar nu Spørgsmaalet, hvo det første Menneske var, et andet Udseende. Gaves der virkelig Mennesker i Urverden, maatte man da spørge, hvorlunde kom Præadamiterne over i vor nye Verden? Er det sandt, hvad Cuvier paastaar, at vore nuværende Dyrarter nedstamme fra Forverdens, kan vel det samme gælde om os Mennesker. Da nedstamme vi vel fra mange Mennesker, der have overlevet Urverdens Undergang, og Paradiset laae altsaa ikke i Asien allene; men forudsætte maa man, at Mennesker i hver Verdensdeel have reddet og nedsat sig.

(Wallenstedt.)

Den frygtelige Gæst.

Frue Elisabeth, en Nürnbergers Riibmands hulde Huustro, sad i sit Kammer; paa Skibet havde hun sin lille Bertha, den fraværende Faders udtrykte Vilje. Med de klare blaae Dine stirrede Barnet agtsom paa den elskelige Fortællerinde, fra hvis Læber just i dette Dieblis løb det velbekiendte Eventyr om Rottesfængerens i Hameln, som havde vidst at fordrive Rotterne fra Staden, men som tillige havde bortført Borgerens muntreste Børn giennem et huult Bierg mod Siebenbürgen. Gysen giennembrøvede det lille Hjerte. En delig spurgte hun Moderen: „tillader da den gode Gud, at flemme Mennesker saaledes med hæslige Troldoms-kunster, adskille og bedrøve gode Mennesker?“ — „Vi maa vogte os for dem,“ sagde Elisabeth. „Du veed jo hvad Fader sidst skrev, at en forklædt Sarazener øvede mangeslags Hererie i Genua ved de fromme Korsfareres Indskibning, hvilke Din Fader tilførte Naaben. Man maa være ret from, og bede flittig, da kan flige flemme Rottesfængere ei gjøre os Fortred.“ — „Jeg beder ogsaa ret flittig Morgen og Aften,“ sagde den lille Bertha, og Frue Elisabeth kyste sit smilende Barn. — Den lille Bildkat Rudolf, som var et Aar ældre end sin Søster Bertha, rev i dette Dieblis Døren op, og raabte ind: „Rottesfængerens staaer her udenfor!“

den lille Pige foer sammen og begyndte bitterlig at græde. Frue Elisabeth skændte paa den heftige Dreng; men han sagde: „er det min Skyld? Han staaer jo virkelig udenfor og vil tale med Dig Moder.“ — Elisabeth beroligede Bertha, og gik til Døren for at see, hvem der var, leende over sig selv, fordi en underlig Frygt havde indsnegget sig i hendes Sind ved Drengens Ord.

I Forstuen stod en besynderlig Mand, gammel og graahaaret, men høi af Væxt, et, næsten haanligt Smil laae i alle hans Træk, fra de høit optrukne Dienbryn indtil den i det hvide Skiæg skjulte Kind. Hans Dragt var efter Udseende fremmed, og meget forslidt og affalmet, som efter en lang Reise. Han bukkede ærbødig for den skønne Elisabeth og sagde: „Ederes Egteherre, den rige Hr. Willibald fra Nürnberg, sender Eder sin Hilsen.“ — Elisabeth skælvde heftig; det forekom hende som et saadant Bud kun kunde bringe ulykkelige Tidender fra den saa længselsfuldt ventede Mand; hun havde ikke Mod til at spørge, om han levede og var vel. Da loe den Fremmede, og priste Hr. Willibald salig, ved en ligesaa om som skøn Kones Besiddelse, tilføiende, med pludselig Alvor og dybe Sukke, at dette var Livets guldne Krone. Tovrigt sagde han, at han havde forladt Herr Willibald i Genua, munter og tilfreds, med god Fremgang i hans Forretninger, og i det glade Haab, at kunde tiltræde sin

Hjemreise om faae Uger." — Den reneſte Fryd lyfte med en blid Morgentrøde over Frue Eliſabeths hulde Anſigt, og gav hende Udſeende af en ſmilende Engel. Hun foldede de fine Hænder over Bryſtet og lod Ninesne ſynke til Jorden, følene i dyb Ydmyghed Guds overvættes Godhed. — Gierne havde hun indbudet den fremmede Mand, Overbringeren af et ſaa forønſket Budſkab, til at tage Deel med hende og hendes Børn i Middagsmaaltidet, havde ikke Belanſtændigheden forbudt den ærbare Frue at giøre ſligt i hendes Mandſ Graværelſe, og tillige fremtrængte ſig atter en underlig Føleſe ved Tanken om den beſynderlige Anmeldelſe ved den lille Rudolf. Hermed forenede ſig endog Tvivl om Budſkabets Sandhed, og en liden dunkel Skyt trak over det eſſkelige Anſigts klare Himmel.

Smidlertid tog Oldingen en koſtbar Ring frem, ſom han ſagde Hr. Willibald havde løſt af en gylden Riæde han bar paa det blotte Bryſt, og overleveret ham med diſſe Ord:

Lag denne Ring, mit Gendekud troe,
 Og bring den min Huuſtroe med Piſſen froe,
 Saa holder hun Dig i Tre.

Da var Frue Eliſabeths Tvivl gaafſte hævet, thi hun kiendte ſaavel Ringen ſom Rimene vel, og havde giort den Aftale med Willibald, at hun en ham dyrebar Ven ſkulde bringe hende begge, og at denne ſkulde blive modtaget af hende, ſom var han hendes Wegteherres

kiødelige Broder. Hun bød ham nu med Urefrygt og Fryd at træde ind i Kammeret, trak Willibalds Lænestoel til det til Middagsmaaltidet dækkede Bord, nødde sin Gæst til at tage Sæde paa denne kære, i lang Tid ledige Plads, og lagde for ham fiint Dækketøi, samt Skee, Kniv og Gaffel af Sølv. Derpaa ilte hun i Kjøkkenet at besørge Maden anrettet, Børnene trængte dem frygtsomme efter hende. Elisabeth undrede sig ikke herover, thi naar hun tænkte paa, at den Fremmede havde anmeldt sig som en Rottesfænger, var hun selv gandske underlig tilmode. Hun havde fra Ungdommen af følt en dyb Ufføye for slige Menneſker, formedelst den stærke Gift de pleiede at omgaaes med, den Hemmelighed med hvilken de dreve deres Kunster, og de dunkle Steder paa hvilke de tilberedte deres Lokkemad. Det var hende gandske ubegribeligt, at hendes elskede Willibald just havde valgt en Saadan til at bringe Budskab med Ringen, men alligevel blev hun den høit ærede Egteherres Vink Indig, og var vred paa sig selv for sin Utaknemmelighed, at betragte Overbringeren af saa høist glædelige Efterretninger med bange og mistroiske Dine. Ved Bordet vidste den Fremmede snart at overvinde Børnernes Frygt, ved at fortælle en deel morsomme Eventyr, men især ved nogle besynderlige, gandske ubegribelige Kunster; snart skænkede han den sødeste Wiin i Glasſet for de Smaae, af en

Flaske med Vand, snart lod han Nødder og Sukkermandler regne ned paa deres Tallerkener fra et udhulet Græskar. Frue Elisabeth saae med et slags Bekymring, hvorledes Børnene nøde de lokkende Gaver, og kunde tilsidst ikke afholde sig fra, at spørge den Fremmede, om han ogsaa sikkert nok havde forvaret den Gift han brugte ved sin Haandtering, at intet deraf skulde være kommet i disse Slikkerier? — „D, naar jeg vilde fordrive Rotter,“ svarede den Gamle leende, „da gives der hundredfold bedre Midler end Gift. Ved I ikke den Tildragelse med Rottesængerer i Hameln? Han gjorde det af med Sang og Musik.“ —

Den lille Bertha rykkede sig grædende fra den Fremmede, og Elisabeth bad ham, ikke at gøre den Lille bange; man vilde hellere slet ikke mere nævne hans Haandtering. — „I har nu tvende Gange kaldet Rottesængerer min Haandtering!“ sagde den Gamle, idet han haanligt rystede med Hovedet. „Hvorfor vil I troe, hvad jeg for Spøg indbildte Drengen! Virkelig forstaaer jeg at forjage hine skadelige Udyr, men kun derved, at jeg i det Hele forstaaer at kaste dybe Blikke i Naturen, og kunne I virkelig for Alvor tro, at Billibald havde villet betro Ring og Riim til En, der ei var andet end blot Rottesænger?“ Det blev nu Frue Elisabeth noget lettere om Hjertet, og hun søgte at fordrive den Uvillie som hendes Ord syntes at have opvakt hos hendes Gæst, hun indlob sig paa den

venligste og muntreste Maade i Samtale med ham; men det syntes ikke at ville hielp. Den Fremmede blev stedse tausere og uroligere, han lod tilsidst sit Hoved synke ned paa Haanden, foregav Træthed fra Reisen, og bad at blive anvist sit Kammer. Elisabeth lod ham ved en Tjener ledsage dethen, og blev nedflaaet tilbage. Hun havde krænket en Gæst, en Gæst som hendes Willibald havde sendt med et saa glad Budskab og en saa inderlig Unbefaling, og som mod hendes Børn, hendes Livs sømteste Fryd, havde viist sig saa huld, venlig og godmodig. Det rene Hjerte var hver Følelse af Skyld fremmed, derfor laae, selv den letteste Byrde, af denne Slags, tung og bængsigende derpaa. For første Gang var hun glad over at kunne bortfierne Børnene, under en troe Piges Opfugt lod hun dem gaae nogle Dieblikke ind i den store luftige Frugthave bag Huset, thi hun vilde nødig at de unge skyldfrie Siele skulde opdage de Skyer som svævede paa den moderlige Horizont, og vidste dog ikke at skjule dem, just fordi hun næsten aldrig havde havt noget at skjule for Noget i Verden. Idet hun nu urolig vankede om i Huset, trængte sig fra den Fremmedes Kammer en underlig Stønnen og Hullen til hendes Dre. Var Oldingen blevet syg? var maaskee en Sindsbevægelse, foranlediget ved hendes Opførsel, Skyld deri? Hun vilde sende en Tjener, for at see til ham, men

de vare alle ude af Huset, for at modtage ankomne
 Riibmandsvare; Pigerne blegede Garn paa Engen bag
 Haven, og den Gamles Tilstand kunde trænge til hurtig
 Hielp. Da sagde Frue Elisabeth til sig selv: „Seger
 jo paa Guds Bei!“ og gik med glad Mod ind i
 den Fremmedes Værelse. Som blændet blev hun staaende.
 Det første hendes Bine faldt paa, var hendes
 eget Billede, saa skuffende, fra en gylden Kramme paa
 Væggen seende hende indse, at hun næsten troede at
 see sig i et Speil. For dette knælede en rank Mand, i
 let, men pragtfuld morisk Dragt, som, ved Dørens
 Aabning vendte et engleskiont Ynglingsansigt mod hende,
 oversvømmet af Taarer. Gandfke forskrækket foer
 hun tilbage, uvis om et Blendværk bedrog hende, om
 hendes egen Phantasie i syg Forvildelse drev et frygteligt
 Spil med hende. — Held hende! hun kiendte et
 Tilflugtsted som til alle Tider staaer den Dydige aabent;
 hun knælede for et Krussfix af Sølv og Ibenholts forarbeidet,
 som stod ved hendes Seng, her overgav hun sig
 i Herrens Baretægt, og gik kort efter, munter og vel,
 til sine Sysler; alligevel rystede en underlig Gysen fra
 Tid til anden, hendes Jnderste, og snart stod Oldingens
 haanende Ansigt, snart den hulde Skikkelse af den
 for hendes Billede knælende Yngling, uvilkaarlig for
 hendes Siel og Bine. Aftenen kom Børnene vare
 komne tilbage, og Aftensmaden stod paa Bordet, da
 sendte Elisabeth en Tiener at indbyde den Fremmede,

nu meente hun, maatte den sælsomme Gaade løse sig. Men gandske som forhen, uden i mindste Maade at være forandret, treen Oldingen ind, han spøgede med Børnene og saae undertiden alvorlig og vemodig til Frue Elisabeth. Hun søgte ved allehaande Spørgsmaale, om han havde en Reifestaldbroder, om han havde været ude om Eftermiddagen, og saa videre, at bringe ham til en Forklaring, men den Gamle forsikrede, at han havde reist den vide Bei gandske ene, og at han ei et Dieblik havde forladt sit Kammer.

Man ønskede hinanden Godnat, og da Frue Elisabeth næste Morgen vaagnede, var hun virkelig uvis, om det underlige Syn i hendes Gæsts Kammer ikke var et Drømmebillede fra denne Nat. Hun klædte sine Børn paa, og bad med dem, derpaa sendte hun dem ud i den friske Morgenluft, til Faber Basilius, en from og lærd Forstander for et Hospital, der gav adskillige Børn Undervisning i hellige Bøgers Læsning. Nu gik hun ned i Haven for at see til et lidet Træ med fældne Æbler, som hendes Egteherre, kort før Afreisen, selv havde podet, og anbefalet til hendes særdeles Omhu. Hun havde endnu ikke naaet den grønne Plads, hvor den unge Pode blomstrede midt iblandt ældre Stammer, før Gaardsdags hulde Unglingsstikkelse pludselig kom hende for Æie, mellem Skuggen af de tæt plantede Træer. Den forskrækkede Elisabeths første Børøelse var slugt, men snart, følen-

de sin Værdighed som Huusfrue, sin Pligt som Sines Beskytterinde, traadte hun den Ubegribelige behiertet imøde, og sagde: „Hvo er Du, fremmede Giøgler? Hvad havde Du igaar at bestille i min Gæstes Kammer? Og med mit Billede? — Eller, om Du og Han er Een og den Samme, hvortil denne Forklædning? Tal, og gjør Regnskab, jeg befaler Dig det!“

Da knælede Unglingen ned for hende, og vilde til at tale. Men Elisabeth tillod ham det ikke i denne Stilling, hun bød ham reise sig, og tale med hende rolig og paa den Maade det var Skik i hendes Land, han viste sig strax lydig, og tiltalte hende saaledes: „Hulde Frue, hvad der endnu længer skulde blevet en Hjemmelighed, har min heftige, længselfulde Kiærlighed for tidlig forraabt, men naar Kiærlighed bortdrager det skjulende Slør, hvilken Dodelig tør da sige, det er ikke velgiort! — Saae denne er min sande Skikkelse, som I her har for Dine, og hiin eventyrlige Oldings fra igaar, intet uden et kunstigt Bedrag. Alredin er mit Navn, født i den skionne Stad Granada af fyrstelige, moriske Forældre, lærte jeg hele vort Folks himmelige Visdom, og denne, o Herskerinde, er stor. Jeg er ikke uerfaren i Vaabenkunsten, men meget bedre forstaae jeg de underfulde Videnskaber, som gjør os til Herrer osv., saavel den besjælede som den livløse Natur, ja endog er mange mægtige Lande. Med stolt Glæde reiste jeg omkring saavel i europæiske som

andre Lande, og kom for kort siden til Genua." — „I var den Sarazener," afbrød ham Frue Elisabeth med Uvillie, „som blev sine Gieglerier ved Korsfarernes Indskibning?" — „Hold mig ikke for flettere end jeg er," svarede Alreddin smilende. „Rigtignok udøvede jeg hine overgivne Marrerier, idet jeg lod græsselige Dyr komme tilsyne som fastede sig i Beien for de Afreisende, og opstege omkring deres Skibe, men det var kun Spøg, ikke Ondskab. De Christne udsonede dem selv med mig, efter nogle Dages Forløb, og jeg blev indbudt til deres festlige Maaltider, at vise mine Kunster, blandt andre ogsaa til et, ved hvilket Hr. Billibald var nærværende." Elisabeth sukede dybt. Hun vidste, man skal flye Fristelsen, naar man ei vil synde. Det smertede hende inderligt, at hendes Billibald var bleven denne himmelske, vise Lære utroe, og Ahnelsen af en nær, straffende Ulykke drog mørk giennem hendes Siel. Alreddin fortalte nu, hvorledes Billibald, opbidset af Wiin og Blæde, havde fremvist for Selskabet sin skionne Huustroes Billede, hvilket han stedse bar hos sig, og derved tændt en evig Lue i hans varme Bryst. Strax havde han overtalt en Maler, der med italiensk Kunstfærdighed havde afbildet de hulde Træk, men endelig var han af en uimodstaaelig Magt drevet til at opsøge den himmelske Original, og her stod han nu mellem Livet og Døden, ventend sin Dom. — Elisabeth stod taus og ubevægelig, som var hun for-

vandelt til det Billed, Willibald saa uforfigtig havde givet til Priis for ubeskedne Blikke. Selv ei den mindste Gnist af den Flamme som Alreddin følte sig fortæret af, nærmede sig det jomfruelig rene Bryst. Endelig spurgte hun, med en Dommers rolige Strængighed: „Hvorledes er I kommet til Willibalds Ring, og Valgsproget? som sit Sendebud har han ikke givet Eder dette.“

Alreddin var listig og rig paa Udflugter, han havde og forberedt sig paa hvad han i slige Tilfælde vilde svare, men da nu Elisabeth med en saadan Sandruhed og stræng Alvor trængte ind paa ham, var det som en uundgaaelig Nødvendighed afgang ham Sandheden. Han var sig det neppe selv bevidst, da Tilstaaelsen alt var gaaet over hans Læber, hvorledes han havde beluret den sovende Willibald, og ved Trøllerie afløkket den i Søvne talende, sin Hemmelighed, samt at han da havde løst Ringen fra den gyldne Kæde og taget den til sig. Elisabeth vendte sig fra ham med Foragt, og hød ham strax at forlade Staden og dens Omegn, og ingenfinde mere at lade sig see der saafremt han ikke vilde overgives til den verdslige Ret som en færlig Heremesker og Bedrager. — „Handl efter Eders Behag,“ svarede Alreddin, pludselig fattet. „Det vil være mig en Fryd, at bøde for Eders Skyld, og at affisole denne fortærende Kiærligheds Lue i Baalets mindre smertende Brand. Men det siger jeg Eder, hverken i Dag eller

i Morgen kan jeg forlade Eders Huus. Med heftig Tilfærdighed, fuld af udmattende Længsel, er jeg reist hertil for at see Eder; Eders Ligegyldighed og Uvillie har fuldkommen fortæret de Kræfter som endnu vare mig tilovers. Vil I nu ikke tilstæde mig en Plads i Eders Huus, to eller tre Dage, saa maa jeg upaatvivelig omkomme paa Reisen, og da foretrækker jeg at det skeer for Eders Dine, at en Grindring om den uheldige Alreddin maae opstige hos Eder, en eller anden Gang, i Eders Dromme." Derpaa sank han bleg og udmattet ned i Græsset, saae venligt smilende op til den skionne Dommerste og sagde: „Kald nu paa Eders Tienere, jeg vil sandelig ikke løbe bort." Elisabeths Strængthed maatte vige, denne taalmodige Hengivenhed rørte hende. Hun tilstod den arme Yngling to Dages Ophold i hendes Huus, mod Løfte, at han da sikkert vilde drage bort for stedse; ogsaa maatte han love, i denne Tid, ei at lade sig see uden i Oldingens Skikkelse, og saa sieldent som muligt. Maa skee en dunkel Ahnelse advarede den hulde Kvinde for oftere at skue det vemodig skionne Ynglingsansigt. Alreddin lovede at opfylde disse Betingelser, og holdt saa nøie Ord, at han næsten ikke forlod sit Kammer, og naar han til Middags- eller Aftensmaaltidet kom i Elisabeths Værelse, underholdt han sig ene med Børnene, legede med dem, fortalte dem Eventyr og gjorde dem smaae Foræringer, som om han vilde vise sig taknemmelig for

den ham tilstaaede Gæstfrihed. Rudolf og Bertha flabede nu næsten om intet andet end den venlige gamle Herre fra de fremmede Lande; om hans Rottefængerie og andet, som forhen havde giort dem bange for ham, var slet ikke Talen meer. Den anden Dag, mod Aften, følte Frue Elisabeth en usædvanlig Mæthed. Hun gik med Børnene i Haven, formenende ved munter Bevægelse i det duftende Svale, at forjage den byrdefulde Træthed. De to Smaae legede glade paa den af den nedgaaende Soels Straaler, maat oplyste Grønning, men meer og meer vandt Sønnen Herredom over Frue Elisabeth, og endelig sank hun, halv drømmende, halv vaagen, ned ved Foden af det af Willibald podede Ublestræe. Da hun var vandt til, i alle Ting noie at iagttage den i hendes Huus engang indførte Orden, saa anstrængede hun alle sine Kræfter for at holde Døren aabne, det forekom hende, som Alreddin, giennem en Håvelaage, traadte ind, i sin Oldingsffikkelse, og begyndte atter at lege med Børnene og fortælle dem Eventyr. Hun blev angst, især da hun troede tydelig at høre, hvorledes han tilbød dem, at føre dem deres Fæder imøde, der nu var ganske nær; Moder maatte sove imens, for naar hun vaagnede at blive overrasket med denne Glæde. Børnene klappede glade i de smaae Hænder, og sagde Ja! til det frygtelige Forslag: Elisabeth formaaede endnu stedse hverken at røre Haand, eller Fod, eller Tunge, skøndt en skrækkelig Angst giennem-

gløbede hendes Funderste. Endelig maatte hun see, hvorlunde Rudolf og Bertha ved Alreddins Hænder hoppede forbi hende, kastede Kys til hende, og spugende forsvinde med ham giennem Havens Bagdør. De kunde allerede være langt borte, da Elisabeth ved en voldsom Anstrængelse gjorde Ende paa sin kvalfulde Tilstand, og med et høit Skrig foer i Veiret. I Begyndelsen haabede hun at alt kun var en Drøm, men en liden Elfenbeens Tavle, som skinnede i Græsset ved hende, betog hende enhver Tvivl om sin Ulykke. Derpaa stod følgende Skreven: „Herkerinde, Du har forstødt mig, men da det er mig umueligt at leve uden Dig, tager jeg en Deel, og jeg troer den kæreeste Deel af Dit Liv med mig. Vil Du see Dine Børn igien, saa kald mig med de Ord, som staa skrevne ved Slutningen af disse Linier. I hvilken Verdensdeel jeg end er, hører jeg dem, og iler til Dig for at føre Dig med mig, og Du skal finde Dine Børn i himmelskionne Egne, hvor Du i Pragt og Bellevnet skal fryde Dig med dem og mig indtil den sildigste Alder. Din Ven, eller Din Belgjører, efter som Du ønsker det: Alreddin.“ Uden engang at agte paa de fortryllede Ord, ved hvilke hiint Løfte skulde gaae i Opfyldelse, kastede Elisabeth Tavlen i en, i Nærheden værende dyb Brønd, sigende: Smerten over mine elskede Børns Tab, berøver mig vel Forstanden. Da kunde jeg arme Vanvittige vel og falde i Forsørerens Magt, og derfor bort med Eder, gyselige Legn, fra mine og alle Menneskers

Dine!" Hun græb saa bitterlig, at man ved at see hende, maatte have erindret sig af Fabelen, de Fruentimmer som forvandledes til Kilder, og dog forsømte hun ikke et eneste tænkeligt Middel for at skaffe sig den røvede Skat tilbage. Til alle Verdensdele, paa alle Veie fore eftersættende Ryttere ud, deels affendte fra Raadet i Staden, deels Frivillige, bevægede ved den hulde Elisabeths Jammer, og ved de rige Gaver hun lovede sine Børns Frelser.

Da nu En efter Anden kom hjem, og ingen, endog kun det ringeste Spor eller Kundskab vidste at give, viste Frue Elisabeth sig ikke som en af feilslaget Haab Sønderknuget, men som den der faaer Bekræftelsen om en længe frygtet Ulykkes Bished. Hun tillukkede nu sit Huus, gav alle sine Tjenestefolk Afsked, paa Billibalds Handelsbetiente nær, hvilke hun, med alle Vare og Forretninger overgav til en paarørende Kjøbmands Varetægt. Selv tog hun sin Bolig i den Stiftelse, hvor Pater Basilus var Forstander. Her pleiede og opvartede hun de syge Fruentimmer, med en Taalmodighed og Blidhed, som endog overgik de dertil anordnede og indviede Klosterfruers. Kun om Søndagen gik hun til sit Huus, for der i Haven, med Omfarg at passe det Vebietræ som Billibald ved Afreisen havde anbefalet til hendes Pleie. „Hans ædleste Spirer, sagde hun ofte, har jeg ladet ham gaae forlorne, og viist mig høist uklog

og Kiødesløs, nu vil jeg i det mindste gjøre hvad der staaer i mine Kræfter."

Det kunde omtrent være fjerde eller femte Søndag siden Børnene vare forsvundne, da Frue Elisabeth som sædvanlig, tiltraadte sin sørgelige Vandring til det forhen saa fiære Hiem, og som hun gik giennem det øde Huus for at komme til Haven, faldt det hende ind, at Værelserne ikke i lang Tid havde været udluftede, som en god Husmoder vilde hun see hvorledes det stod til derinde. Hun tog Nøglesnippet fra sin Side, og aabnede et Værelse efter det andet. Det faldt hende vanskeligt at bemærke, om alt var som det skulde være; thi Taarer strømmede ned over Kinderne og lagde et Slør for hendes Dine. Hvor kunde det og være anderledes, blandt saa mange Minder om fordums lykkelige Dage, stod Willibalds Stoel hvor han om Aftenen sad og legede med Børnene, her stod hendes Spebord, hvor Rudolf og Bertha naar de kom af Skole, havdeilet til hende for at gientage hvad Skønt de havde lært, i Børnestuen hang endnu begge de smaae Indlingers Klæder ved deres redte Senge! — Da Frue Elisabeth kom ud i Haven, og naaede Ubletræet, vare hendes Kræfter udtømmede; Hun sank med brændende Dine, og udmattet af Sorg ned i Græsset, og en medlidende Slummer bredte sit dunkle Slør over hende. Giggelende legede Drømmene for hende, med Billeder af det hun nyfug havde seet, de førte hende tilbage i den lyk-

Felige Fortid, satte den hjemkomne Willibald paa sin
 Tresplads, og lod de hulde Smaae hoppe omkring ham
 og byde ham velkommen. Kolde Aftenvinde og nedfal-
 dende Løv udreve undertiden den Drømmende af dette
 lykkelige Blændværk, men hun lukkede forsætlig Dinene
 til igien, for atter at omsvæves af de glade Billeder.
 Endelig vilde hine Vækkere ikke meer lade sig afvise.
 Den nedgaaende Soel straalede mod Elisabeths Dienlaas-
 ge, Træernes Susen tiltog, hun maatte komme til
 tydelig Bevidsthed om, at hun istedet for at være i sit
 Huus, omgivet af sine Elskede, laae ene under Vbles-
 træet, paa det Sted, hvor et saa sorgeligt Slør var
 draget over hendes Fremtid. „Underligt!“ sagde hun ved
 sig selv, „den arme Siel knuger sig fast til Drømmebil-
 lederne, af Frygt for Sorgen som følger den fuldkomne
 Bevidsthed.“ Det forekom hende som hørte hun end
 stedse Børnenes hvidskende Stemmer, og Willibalds
 Røst, som sagte bad dem, ei at vække deres Moder.
 Tilsidst syntes det hende som hun ganske tydeligt hørte
 den lille Bertha sige: „kun et eneste lille Kys maae jeg
 give hende.“ — Og virkelig fælte Elisabeth den varme,
 rene Kande paa sine Læber. Hendes Dine aabnede sig,
 og see, Willibald med begge de Smaae stod for hende,
 og det var ingen Drøm; det var den sandeste, saligste
 Virkelighed, som stedse trøstefuldere, stedse mere over-
 bevisende, giød himmelsk Fryd i Frue Elisabeths Bryst.
 — Alredin var, med Børnene, som han vidste at

holde ved godt Mod, ved Hielp af Usandhed, og alles
 Slags Gisglerier, paa Beien usformødentlig stødt paa
 den hjemreisende Willibald. Rast trak den tapre tyske
 Ridsmand Kaarden, som enhver retskaffen Mand i de
 Tider forstod at bruge, og Røveren, inden han fik
 Tid til at betiene sig af sine Troldomskunster, sank
 afmægtig, blødende af en svær Wunde, til Jorden. —
 „Jeg burde vel taget ham til Fange, og overleveret
 ham i Rættens Hænder,“ tilføiede Willibald, „men
 jeg var saa glad ved at see mine Børn, og længtes
 saa inderlig efter min hulde Elisabeth, og efter at trø-
 ste hende i sin store Sorg, at jeg i Dieblicket forlod
 ham, og ilte hertil. Og Gud være lovet! nu ere vi
 atter lykkelige.“ — Hvilken Aften de Gienforenede til-
 bragte, i det Hiem, hvor for faae Timer siden, saa
 bittere Taarer runde, og til hvilken Fryd man næste
 Morgen vaagnede, ahner ethvert elskende Hierte, og
 ved sig selv, udmaler de glade Billeber, med sandere
 Farver, end nogen Beskrivelse er istand til.

Da Willibald og Elisabeth efter mange lykkelige
 Aar høitideligholdt deres Sølvbrøllup, forhøiedes denne
 Fest ved begge Børnenes Forlovelse, hvis Rieerlighed fore-
 nede dem med to af de ædelste Familier. Mod Aften stod
 Brudeparrene i Døren, for at vise sig for deres lyk-
 sønskende Medborgere; da traadte en gammel Pilegrim
 lige hen til dem, lagde Rudolf et blinkende Sværd, og
 Bertha en Juvelkrands i Haanden, og sagde med sag-

te Stemme: „J kunne uden Frygt bære disse Ting, jeg har omvendt mig, og gjort Bod ved den hellige Grav. Tak Eders elskede Fader for den heldbringende Bunde.“ Og ihden man kunde gjøre et Spørgsmaal, var den Gamle traadt tilbage og forsvunden blandt det tilstrømmende Folk. — Man tvivlede ikke paa, at disse kostbare Gaver kom fra Alredin, og at Pilegrimmen jo var ham selv. Dgsaa troede Bertha, at gienkende nogle Træk, der fra hiin Tid vare prægede i hendes Erindring, skiondt oplivede ved en Blihdhed, som da fattedes. Sværd og Krands vare betegnede med Forløserens Navn og det hellige Kors, derfor modtog man disse Gaver, og betiente sig af dem uden Frygt. Rudolf og Bertha smykkede sig med dem paa deres Bryllupsdag. De to Sødkendes lykkelige Afkom bevarede i mange Aar disse Akenodier, over hvilke en særdeles Belsignelse syntes at hvile.

(F. de la Motte Fouque.)

Jerusalems Skomager.

Sagnet om den saakaldte evige Jøde, eller som han kaldes her i Danmark, Jerusalems Skomager, der skal vandre omkring paa Jorden indtil Dommедag, synes blandt de mange Gienstande for en nu mere og mere aftagende Overtro, at være een af de værdigste og findrigste. Det er meget gammelt og har næsten udbredt sig over hele Europa; thi allerede i det tretende Aarhundrede er det opbevaret i Skrifter, og man har kiendt og troet derpaa i Spanien, Frankrig, Engelland, Tydskland og Danmark. Endnu findes dens Tro hos den simple Almue, især i Sylland.

Tvende, nu ventelig fiendne Skrifter, fra Aarene 1634 og 1723, skrevne i det tydske Sprog, og et lignende Skrift paa dansk, indeholde imellem flere Op- tegnelser fra hine Tider, ogsaa en fuldstændig Fortælling om den evige Jøde. I Beretningen fra 1634 bliver Sagen fremstillet som aldeles tilforladelig og troværdig, men i den fra 1723 bliver Historiens Sandhed bekæmpet med Alvor. En lignende Modsigelse finder man i en latinisk Dissertation fra Aaret 1733 af en dansk Student Kildgaard. I sit interessante Værk om Almuens Underholdningsbøger (Kbhvn. 1816) har Myerup ved Siden af hiint danske anført det tydske

Folkeskrift: den stedse i Verden vandrende Jøde, efter Görres, de her omtalte tydske Efterretninger synes han ikke at have kiendt. Relationen i samme skal meest grunde sig paa en mundtlig Fortælling af „Paulus von Eifen, theologisk Dr. og Biskop af Slesvig.“ Følgende er et sammentrængt Udtog af begge Skrifter, forsaavidt de angaae den evige Jødes Skiebne.

Da denne, Dr. Paulus nemlig, medens han i sin Ungdom studeerte i Wittensberg, reiste om Vinteren 1547 til sine Forældre i Hamborg, havde han næste Søndag seet en gandske besynderlig Mand i Kirken. Det var en lang Person, med Haaret nedhængende over Skuldrene og iført en Klædning, der i den haarde og kolde Vinter saae meget ussel ud. Han var barfodet og Beenklæderne vare gandske sonderrevne; hans Dragt bestod i en omsnørt Livkiortel, som naaede ham til Knæerne, og over den en Mantel, som gik til Fødderne. Han stillede sig ligeover for Prædikestolen, og hørte med saadan Andagt paa Prædikenen, at han høiede sig dybt og ydmygt, hvergang Jesu Navn nævnedes, og slog sig for Brystet og sukede inderligt. Jøvrigt saae han ud til at være en Mand paa Halvtredstindstyve Aar.

Enhver havde forundret sig over denne Mand, og den unge Paulus fandt ham efter Tienesten med megen Umage og forelagde ham adskillige Spørgsmaal.

Derpaa har han svaret med megen Bessedenhed, og sagt: at han var en indfødt Jøde, ved Navn Uhasverus, fra Jerusalem, hvor han for lang Tid siden havde boet og drevet Skomagerhaandværket, samt personlig bivaanet Christi Korsfæstelse. Dengang havde han, ligesom de andre Jøder, anseet den Herre Kristus for en Rætter og Folketorforer; og da vor Herre stod for Retten havde han tilligemed de Dvrige gjort sit Bedste til, at Herren strax maatte blive bortskaffet og dræbt. Men da endelig Pilatus havde fældet Dømmen, skyndte han sig hiem, og fortalte sine Huusfolk Sagen, for at de selv kunde see Christus, naar han blev ført forbi Huset. (Thi hans Bolig laae tæt ved den Port, igiennem hvilken vor Frelser maatte gaae til Bierget Golgatha.) Da Optoget nærmede sig gik han fra sit Værksted, tog sit lille Barn paa Armen, og stillede sig, under den fremtrængende Brimmel, i sin Dør, for at see Korsbæreren. Da nu Christus, nedtynget af Korset, blev ført frem, lænede han sig for Hvile Skjld til hans, Skomagerens, Huus, og standfede der nogle Dieblikke. Men som Skomageren i sin Iver og Brede, og for at vinde Roes af de andre Jøder, havde drevet paa den Herre Kristus og sagt: „Han skulde forføie sig derhen, hvortil han hørte“ saa skuede Jesus strax paa ham, og tiltalede ham med disse Ord: „Her vil jeg staae og hvile mig, men Du skal

vandre til den yderste Dag" — (efter Andre — „til jeg kommer igien.“) Derpaa satte han sit Barn ned og kunde ikke blive længere paa Stedet, men fulgte stedse efter Kristus, og var altsaa Vidne til hans marterfulde Korsfæstelse, Pinsel og Død. Da dette var fuldbragt forekom det ham strax umuligt, at vende tilbage til Jerusalem, han kom der heller aldrig igien, havde aldrig gienseet sin Kone og Barn, men drog igiennem fremmede Lande, som en rastløs Pillegrim. Og da han efter nogle Mars Forløb atter vilde drage til Jerusalem, fandt han det jammerligt forstyrret og fløisfet, kiendte det ikke igien, thi der var ikke Steen paa Steen.

Hvad hans Levemaade angaaer, tilføier Dr. Paulus, saa holder han sig stille og indgetogen, taler ikke meget mere end naar man spørger ham. Bliver han indbuden til Gæst, saa spiser og drikker han kun lidet. Han iler stedse fra Bye til Bye, og byder man ham Penge, tager han ikke over to Skilling. Man har aldrig seet ham smile medens han opholdt sig i Hamborg og Danzig. Hvor han end kom, talede han Landets Sprog, saaledes talede han det Sachsiske, som en indfødt Sachser.

Dette er det Væsentlige af Biskop Dr. Pauli Fortælling, i hvis Skrifter dog intet findes, som bekræfter ovenmeldte Beretning fra 1723, en Omstændighed, „hvorved den skrøbelige Bygning faaer et Stød.“

Søvrigt skal man allerede nogle hundrede Aar tidligere, end Aaret 1723, have seet den omtalte evige Jøde i Armenien, ligeledes i Begyndelsen af det syttende Aarhundrede i Astracan, saag i Lübeck og flere af Tydsklands Stæder, samt i Engelland ic. — Nu synes han overalt at betiene sig af den strengeste Incognito, eller maaskee han saagar er død.

Da man ikke allene i Aviser, Afhandlinger, Almuelæsning og andre Flyveblade, finder den evige Jøde omtalt, men endog hos nogle af hiin Tids Historieffriwere og Lærde, saa kan det vel ikke betvivles, at der dengang har været Mennesker, som snart paa et og snart paa et andet Sted spillede Ahasveri Rolle og benyttede sig af Almuens Tro paa Sagnet til deres egen Fordeel. Thi, omendskiøndt det anføres i ovenmeldte Fortælling, at Ahasverus „ikke tog meget over to Skilling af de ham tilbudte Penge“, saa hedder det dog i en anden Beretning, „at han i Naumburg gierne modtog Riismændenes rigelige Gaver.

Da han opholdt sig i Engelland, sendte Universitetterne i Cambridge og Oxford „deres Doctores til ham, men som med al deres Kløgt ei kunde faae ham til at modsigge sig selv en eneste Gang, saa det endnu stod til at bevise, om han var en Bedrager eller ei. Foruden Christi Korsfæstelse siger han ogsaa, at han har seet alle Apostlerne, hvorledes de vare skabte og klædte.“ Han foregiver, „at han har havt Bekendtskab med

Mohameds Faber i Ormus i Persien, og at Mohamed var et Menneske med lys Forstand, og guddommelig ansjoret, men underkastet Bildfarelser, som andre Mennesker. Videre fortalte han, at han havde været i Rom paa den Tid, da Nero lod det stikke i Brand, imedens han paa et Bierg forlystede sig ved Synet. Han fortalte mange synderlige Sager om den store tyrkiske Keiser Soliman, ligeledes, at han havde kiendt Skythen Tamerlan, og været meget bedrøvet, da han saae den tyrkiske Keiser Bajazeth indspærret i et Jernbuur af Tamerlan. Ikke mindre havde han kiendt den berømte Scanderbeg, Kaliferne af Babylon og Egypten, og beskrev omstændeligt de Krige, som vare førte i det hellige Land. De Uvidende og Dvertroiske tillagde ham meget Dvernaturligt, men de Kloge og Forstandige heldt ham for en Bedrager."

I hvordan endog Sammenhængen er, med Hensyn til flere Vidnesbyrd om saadanne Mennesker, der have udgivet sig for den evige Jøde, saa ligger der dog en dyb Betydning, et treffende Naturtræk af den menneskelige Siel, skjult i Sagnet selv.

Men: Hets sandselige Natur elsker ogsaa en sandelig Overbevisning; hvor naturligt altsaa, at de ønskede et sandeligt anskueligt Beviis for de vigtigste af alle Verdensbegivenheder, ikke blot for denne, men ogsaa for hiin Evighedens Verden, saalænge den jordiske vedvarer? Derfor skulde et legemligt levende Væsen,

der kunde sees af jordiske Dine, stedse leve med denne Verden; et sandseligt talende Beviis, som ikke med døde Bogstaver, men levende hørlige Ord, kunde fortælle de sidste Efterkommere hiin store Begivenhed, hvorved Livets frygtelige Gaade blev opløst, og selv tilfredsstillede de grovere Sandser. Og saa den fromme Siæl, som isøvrigt hverken behøvede saadan en Bekræftelse, eller troede paa dens Virkelighed, kunde dog skabe sig for Indbildningen et rørende Billede af dette Sagn, sætte sig ind i hine Tider, og stille sig den rystende Scene for Diet. Man kan altsaa ikke forundre sig over dette Sagns vide Udbredelse og Forplantning, og Menneskenes Receptivitet derfor. — Blot i den over Ahasverus udtalte Dom ligger en byb Betydning. Menneskerne straffes kun ved legemlig Qual, og Legemets Død er deres høieste Straf. Men hiin Gierning revses ved det Modsatte, ved et evigt Liv paa Jorden. Dette er en tusindfoldig Død, at blive træt og kied af Livet, og ikke at kunne skille sig derfra, ikke at kunne haabe nogen Lindring eller Ende. — Som en anden Cain, finder han aldrig Ro, tør ikke kalde noget Menneske Broder, en evig Fremmed, og dog fordømt til en evig Omvandring paa en fremmed Jord. Hvilket Billede paa den evig forfølgende, evig brændende Samvittighed, og den med den onde Gierning uadskillelig forenede Hævn.

Gertrud von der Wart, eller Trostløb indtil Døden.

Blandt dem der anklagedes og dømtes som Medskyldige i det af Johann von Schwaben paa Keiser Albrecht begangne Mord, var ogsaa Friherre von der Wart, endskiøndt han, efter Historiekrivernes eenstemmige Vidnesbyrd, ikke havde taget nogen umiddelbar Deel i selve Gierningen. Han blev radbrækket og levende lagt paa Steile. Gertrud, hans Huustro, forlod ikke sin Gemal, endog i hans sidste Timer, og skildrer selv disse skrækkelige Timer i følgende Brev til hendes Veninde, Margaretha Freienstein:

„Jeg bad under Stelladset, hvorpaa min Gemal levende var lagt paa Steile, og formanede ham til Standhaftighed. Derefter byggede jeg mig en Trappe af Træstykker, hvorpaa jeg kunde stige op til Steilen, lagde mig over hans bævende Hoved og Lemmer, og strøg ham Haaret af Ansigtet, der ved Binden var bleven bedækket deraf. „Jeg beder Dig; gaae bort fra mig! O, jeg beder Dig!“ raakte han uafbrudt. „Naar Dagen bryder frem og man finder Dig her, — hvad vil da vorde Din Lod? O Gud! er det muligt, at Du endnu kan formere mine Lidelser?“ — „Døe med Dig vil jeg, derfor kommer jeg her, derfor skal heller ingen Magt bortfjerne mig fra Dig“ sagde jeg, og udbredte mine Arme over ham, og bad Gud

om min Rudolfs Død. — Dagen brød langsomt frem; da saae jeg en Mængde Mennesker bevæge sig imod os; jeg bragte Træstykkerne igien paa det Sted, hvor jeg havde fundet dem. Det var Bagten, som ved mit Komme havde taget Flugten, men dog forbleven i Nærheden, og, som det syntes, havde givet Beretning om hvad der var hændet, thi ved Dagens Frembrud kom en Mængde Folk tilstrømmende fra Staden. Blandt dem saae jeg ogsaa Amtmand Hugo von Winterthurs Kone; jeg bad om hendes Forbøn, at Skarprettene maatte gjøre en Ende paa min Bemals grusomme Lidelser. „Han tør Intet gjøre for mig“ sukkede von der Wart paa Steilen, idet han i samme Dieblik bevægede sit Hoved og saae ned paa mig med sine opsvulmede Dine. „Han tør Intet gjøre; Dronningen afsagde Dommen og Amtmanden maa tie; ellers havde jeg vel fortient denne sidste Kierlighedsbeviisning af ham.“ Paa eengang hørte jeg raabe: Plads! Plads! og der kom en Hob Ryttere med tillukte Visirer. Skarprettene faldt paa Knæ, Skriftefaderen Lamprecht lagde Haanden paa Brystet, Rytterne standse. Fædre og Mødre holdte deres Børn i Beiret, og Bagten sluttede en Kreds med sine Landsker, medens den største af Rytterne reiste sig paa sin Hest og spurgte Skarprettene: „Hvor ere Kragerne fløine hen, siden han endnu har beholdt sine Dine!“ og dette var Hertug Leopold. Mit Hjerter ophørte at banke, da en anden Ridder med

spottende Latter sagde: „Lad ham sprelle saalænge han klæer! men alle disse Folk maae bort, her maa ingen Medlidenhed finde Sted. Hvad vil denne Kone? Bort med hende!“ Nu gienkiendte jeg Dronningens Stemme. Agnes var det, i Ridderdragt og Pantser. „Det er Warts Kone“ horte jeg en tredie Ridder sige. — „I Gaarnat, da Dommen blev fuldbyrdet, toge vi hende med os til Kyburg. Hun løb fra os, og her maa jeg gienfinde hende saaledes; vi troede, at hun i Fortvivlelse var sprunget i Slotsgraven. Gud, hvilken tro Kierlighed! Lad hende blive.“ — Jeg gienkiendte her den blide Landenberg. I hvor gierne var jeg ikke faldet ned for hans Fodder. Agnes tilvinkede en Page, at han skulde hielpe mig op, og føre mig bort fra Skafottet. Denne nærmede sig, men jeg slyngede min Arm om Skafottet, og bad om min og min Gemals Død. Forgieves! To Mænd flæbede mig bort. Jeg bad Himlen om Hielp, og den blev mig skienket. Endnu engang vovede von Landenberg at tale for mig. „Lad hende blive! saadan Trost kan findes ikke paa Jorden; men det vilde være godt, om Folket blev jaget bort.“ Man slap mig igien og Ridderne droge bort. Taarer strømmede frem af Lamprechts Dine; strengt havde han handlet efter sin Pligt og udført Dronningens Willie, nu kunde han ogsaa lyde Naturens Stemme og græde med mig. „Jeg kan ikke mere, ædle Kone! jeg er overvunden; Dit Navn skal med Glands

nævnes blandt Helgene i Himlen, thi denne Verden vilde maaskee forglemme det. Vær tro indtil Døden, og jeg vil give Dig Livets Krone!" sagde han, rakte mig Haanden og gik bort.

Alle gik bort fra Retterpladsen undtagen Skarpretereren og Wagten. Det blev Aften og endelig stille Nat; en Stormvind reiste sig, og dens Susen forenede sig med min lydelige og vedholdende Bøn til den Evige. En af Wagten bragte mig en Kappe for dermed at beskytte mig mod Kulden; jeg steg op paa Steilen og udbredte den over min Gemals nøgne og sønderknuste Lemmer. Binden legede med hans Haar, hans Læber vare ganske tørre; jeg hentede lidt Vand i min Skoe, der syntes ret at vederqvæge min arme Rudolf. Ligesom bevogtet og forunderligen styrket af Guds Engle og de kiere Helgene laae jeg, uafbrudt beskæftiget med at bede, ved Siden af Steilen, paa hvilken min hele Verden hvilede. Ethvert Suk fra min Rudolfs Brøst var et Dolkestik i mit Hierte, men Haabet om Evigheden trøstede mig og gav mig Mod til at lide. — Saameget som Wart tilforn havde bedt mig, at jeg ikke skulde forøge hans Smerter ved min Nærværelse, saa meget takkede han mig nu, fordi jeg ikke havde forladt ham; i min Bøn til Gud fandt han Trøst og Vederqvægelse, og det var Lindring for hans Siel, naar jeg bad. — Hvorledes den sidste frygtelige Morgen og Middag blev tilbragt, tillad mig at forbigaae. Saa Timer førend

det blev Aften, bevægede Rudolf sit Hoved for sidste Gang; jeg reiste mig op til ham. Han stammede meget svagt, men med smilende Kierlighed paa sine Læber, endnu disse Ord: „Gertrud, det er Troskab indtil Døden“ og — han sov hen. Anænde takkede jeg Gud for den Naade han havde viist mig, at blive troe indtil Enden.“

Martin Luther, eller Besøget fra Wartburg.

„Naar vi først have faaet at vide, hvorledes det er gaaet den dyrebare Doctor Luther i Worms, og vore for Livet og Døden saa vigtige Anliggender, da, kære Børn, kan vi tale sammen om verdslige Ting. Men saalænge skal I, for Gud, lade mig være i Fred.“ Saa talte Landsbyspræsten Sebalbus til sine Søsterdøtre, Emerentia og Isabella, og vendte bedende tilbage til sit Studerekammer. — Dette Svar var ikke de unge Piger kierkomment, thi Sagen angik hverken mere eller mindre end deres Forlovelse med to elskværdige Ynglinge, mod hvilke Sebalbus ikke havde andet at indvende, end at de vare Krigere. Isabellas Elsker var Capitain Walthar, og Emerentias, Ritmester Eldenborn. En halv Timestid sadde Smaapigerne allene

og fik endte paa den gode Onkel; da kom et Bud fra Liebenstein til Præsten. Strax efter traadte han dødsbleg ind i Stuen, med klare Taarer i Øinene og et aabnet Brev i Haanden. Pigerne stirrede med ængstelig Deeltagelse paa ham. „Børn,“ sagde han med bævende Stemme, „i Worms er Dr. Martinus Luther erklæret i Rigets Act. Vel havde man bevilget ham det lovede Leide endnu paa 21 Dage, men af, Børn! allerede for over en Uge siden have Krigsfolk opfanget ham bag Slottet Altenstein. Hvor han er kommen hen, veed intet Menneffe.“ Da foldede begge Tomsfruerne deres Hænder og bøjede grædende deres Hoveder mod Bordet. Sebalbus bad stille. „Herrens Veie ere ikke vore Veie og hans Tanker ikke vore Tanker,“ sagde han efter nogen Tid. „Han vil nok vide at udføre sit store Værk, sin Kirkes Renselse, om ogsaa ti Mænd som Huss og Luther skulde bestige Baalet. Men tungt er det dog at see et saabant Lys forsvinde.“ De bleve en Tidlang stille. Da sagde Isabella, som ikke saa let lod sig betage enhver Lys Udsigt: „Saa slemt, som Sæmner, fikere Morbroder, er det vel ikke med den gode Luther. Sagde I ikke, at det var over en Uge siden han forsvandt?“ — „Ak Gud!“ sukede den Gamle, „vi ere allerede langt inde i den anden.“ — „Nu da,“ sagde den trøstende Isabella, „hvis han virkelig var falden i Hænderne paa slemme, mægtige Fiender, hvad afholdt dem da vel fra at prale med deres Fange og ef-

fentlig at henrette vor Troeskelt, ligesom Husz, for derved at knuse Modet hos hans Benner." — „Warn," svarede Sebalbus, „jeg mærker vel, at Du ikke saaret begriber Sammenhængen, men — sælsomt nok — desuagtet aander af Dine Ord en venlig Trøst, og jeg takker Dig derfor."

Emerentia var imidlertid under denne opmuntrende Samtale bleven meget bleg, og spurgte nu med Hefstighed: „Er det allerede over en Uge siden?" og paa Svaret: Ja, hvistede hun sagte til Isabella: „netop saalænge er det siden vore to Benner lod os høre fra sig." Sebalbus havde imidlertid vendt sig til Vinduet og skuede andægtig ud i den frembrændende Stiernenat, saa at han hverken hørte Isabellas Svar eller Emerentias Hvi-
 stlen. „Jeg beder Dig," sagde Isabella, „hvad har de hermed at bestille? Taler var jo kun om Ryttere, og Walther kommanderer jo Godfolk!" — „Godt for Dig, men paa mig tænker Du da slet ikke. Er Eldenborn ikke Anfører for en Rytterstare?" — „Nu Søster, og om de saa Begge vare det, staae de da ikke i den fiære, fromme Churfyrstes Tjeneste? Han er ligesaa lidt istand til at befale noget Uretfærdigt, som Walther og Eldenborn til at begaae en Uretfærdighed, om det saa var deres Fyrstes Befaling!" — „Hvor beskemt Du nu taler om Alting," svarte Emerentia heftig. „Hvo som har svoret sin Eed, maa blindt adlyde, og en Churfyrstes Bryst er ikke mindre underkastet

en Ebbe og Floed af Tanker, end et andet Menneskes. Hvor Feltherren raaber: fremad! der rider Krigeren til, uden at spørge, hvem det gielder." — De sidste Ord udtalede Emerentia saa høit og heftigt, at Sebalduß, udreven af sine Betragtninger, hørte dem. „Gandske rigtig, Emerentia," sagde han, „hvor Feltherren raaber fremad! der rider Krigeren til, ubekymret om hvad det gielder. Og I blide, fromme Piger, I ville forbinde Eder for Tid og Evighed med Mænd, som hvert Dieblik i deres Jernlænker kunne henrives til de vildeste Handlinger?" De arme Piger vidste ikke hvad de skulde svare, og saae med taarefyldte Øine ned for sig.

Sebalduß stod i Begreb med videre at udføre sin Sætning, da afbrødes han af Hestetramp og en høi Mandsstemme udenfor Gaardsporten. Pigerne foresammen. Selv Walther og Eldenborn vilde i dette Dieblik ikke været noget velkomment Besøg, og af Begges Hierter sagde, det var ikke dem. Roligt forsende sig tænkte Sebalduß Lygten og sagde: „Vi ere i Herrens Haand, og uden hans Villie kan der ikke krummes et Haar paa vore Hoveder. Skulde endog det: Værste forestaae os — nu vel, Doctor Martin Luther har vovet og maaskee alt offret sit Liv — hvad Magt ligger der da paa Andres." Med faste Skridt gik han ud og aabnede Porten. Derpaa travrede et Par Heste ind i Gaarden, og Sebalduß førte sin Gæst opad Trappen. Pigerne vare ved hine Oldingens stillefromme

Ord blevne ret trostige tilmode. Hver af dem tænkte en Kierte, traadte ham imøde i Stuedøren, og ilede derpaa til Kjøkken og Kielder.

Isabella havde sat et Kruus Meißner-Biin og tvende blankpoleerte Linbægere mellem begge Mændene, da hun igien kom ud i Kjøkkenet og gandske betænkeligt sagde til Søsteren: „Du maa ikke lee mig ud, men med vor Gæst har det sig vist gandske besynderligt. Det er et Helteansigt af gandske uhørt Udseende; hvergang jeg hørte det Ord: Churfyrste, har jeg tænkt mig en saadan. Pas paa, om det ikke er vor naadigste Landsherre selv, der jo ofte saaledes har reist omkring med een eneste Ryttersvend.“ — „Drømmerste,“ smilte Emerentia. „Hørte jeg ikke tydeligt, da jeg gik ud, at Morbroder gandske trohiertig kaldte ham Hr. Georg. Det vilde han nok vogte sig for, hvis det var den naadige Churfyrste, der desuden hedder Johan Frederik.“ — „Ja Emerentia, det kommer an paa, om han har givet sig tilkiende for Morbroder. Har Du seet ham i Ansigtet?“ — „Nei, det har jeg rigtignok ikke.“ — „Da bør Du heller ikke lee mig ud. Gaae først op og betragt det, kom saa igien og siig mig hvad Du synes.“ Syngende og leende hoppede Emerentia ud af Kjøkkenet, alvorlig og stille kom hun tilbage. „Jeg troer sandelig, Du har Ret,“ hvissede hun, „kunde man bare lokke noget ud af Rytternegten.“ De gave sig allehaande at bestille i Borgestuen, men den gamle Graa-

skiægs Udseende var strengt og barsk, at al Spørgelyst forgik dem.

Aftensmaden var færdig. Blye og forlegne bragte Somsfruerne den op. Da nu den fremmede Ridder saae, at der kun var dækket for To, sagde han venlig: „Skal da ikke de smukke Smaapiger spise med? Da vilde jeg hellere være uden Mad, thi hvorledes vilde det smage mig, naar jeg maatte tænke: Der er to skionne, tugstige Engleansigter i Huset, og deres Dagværk er tilende, men de ansaae mig altfor ringe eller uopdragen, til at ville sidde tilbords med mig.“ — „Bevare os Gud fra slige Tanker!“ hvisttede de dybtneiende Piger som med een Mund. Medens de nu paa Onkelens Bink ogsaa dækkede for sig, fortsatte Gæsten saaledes den afbrudte Samtale: „Ja, seer De Hr. Pastor, med Guds Billie er det nu saa en egen Sag. Os sømmer det ei at spørge, hvem hans Sendebud ere, om de ere rene eller urene, venlige eller uvenlige. Jeg vilde see den Krigsmand, der i Slaget først spurgte: kiere Ven, I som bringer Ordre fra Feltherren, hvor kommer det sig, at Ederes Skærf sidder saa skædesløst, at Ederes Fierbust er saa nedbøiet af Regnen? I Sandhed, det maatte blive en herlig Slagorden.“ Hvorpaa han hierteligen loe. — „Hvorledes I Krigsfolk nu ogsaa tage det,“ svarte Sebalduß med streng Alvorlighed. „Ederes Lignelse passer ikke paa den aandelige Verden.“ — „Ei,

ei, min kiere Hr. Bert, hvad bliver der da af de himmelske Hærskarer? Den som fandt Billedet godt nok for Englenes Verden, vil vel ogsaa tilfredsstille Eder dermed." Noget usikker, vel endogsaa befrygtende et Spotterie, saae Pastoren Ridderen i Ansigtet. Men der var Minen ligesaa alvorlig og høitidelig som Stemmens Klang, og skamfuld over den uventede Belæring slog Sebalbus Diet ned, talende med sagte Røst: „I Krigsmænd kiende Eders Feltherres Sendinger paa mangehaande Tegne. Hvorpaa skulle vi Substienere kiende den Høiestes, uden paa det indre Creditiv, de ved deres hele Væsen har at aabenbare?" — Kiender I ikke Eders Landsherre?" foer den Fremmede op med Hestighed, og Nigterne bævede. „Kiender I ikke hans beskikkede Tjenere? Og veed I ei, at I skal være al verdslig Dyrighed underdanig?" Men strax smilte han igien ret venligt, lænede sig tilbage i Stolen og sagde ligesom i en undskyldende Tone: „det faldt mig kun saa ind, for at give Eder et Exempel, hvorledes man er nødt til at adlyde den uretfærdige Verden, og dog bliver uden noget Ansvar." „For Krigsmanden," sukkede Pastoren, „kan en saadan Trøst vel stundom være altfor nødvendig." Den Fremmede rystede sagte, men med synlig Uvillie paa Hovedet, derpaa fattede han sig og sagde: „Børnene vente paa os med Maden. Ladet os nyde, hvad Gud og Eders Gæstfrihed beffierer."

Sebalbus holdt Børbønnen, og man satte sig; men Tomfruerne bleve i en synlig Spænding fye og stille. Da spurgte en delig Gæsten ligefrem, hvad det skulde betyde. „Har maaskee en Ulykke ramt Jer?“ lagde han til, „thi ogsaa J, min gode Vert, kommer mig undertiden gandske mørk og forstyrret fore.“ — „Ei“ svarte Sebalbus, „kiender J ikke den Ulykke som er ramt alle tydskevangeliske Lande? J er jo fra vort fiære Sachsen, som J siger. Ved J da ikke, at Dr. Martinus Luther er taget fangen paa sin Hiemreise fra Worms?“ — „Jo“ svarte Gæsten rolig; „det var tag Altenstein.“ — „Og ved fremmede, mafferte Ryttersvende!“ raabte Sebalbus. — „Aldeles ikke!“ gien- tog Hiin. „Af churfyrstelige Ryttere er han taget fangen, og, om J vil vide det, thi for Eder behøver det ei at være nogen Hemmelighed, af en Ritmester Eldenborn af adelig Byrd.“ Dødsbleghed skulde Emerentias Ansigt, Kniv og Gaffel sank af hendes Haand. „Ubemærket og uantastet,“ vedblev Hr. Georg rolig, „kunde nu Doctor Martin ikke komme forbi Passerne, thi havde han valgt Biergstien istedetfor Dalveien, saa var han falden i Capitain Walthers Hænder. Denne ventede paa ham med tyve Godknegte oppe i Granstoven, hvor der ikke gives en eneste Sidevei.“ — Nu blegnede ogsaa Isabella, og enkelte Taarer randt ustandselige ned fra hendes store blaae Dine.

„Men hvad vil det sige?“ sagde Georg smilende. „Næsten skulde jeg troe, at jeg var kommen midt iblandt Doctor Martin Luthers Familie!“ — „Det er I ogsaa paa en Maade, ædle Herre!“ svarte den dybtbevægede Sebaldus. „Og jeg tænkte indtil nu, at I ogsaa hørte med til denne Familie; thi efter endeel af Eders Tale, holdt jeg Eder for en ivrig, eller i det mindste velmenende evangelisk Christen.“ — „Og det gjør I nu ikke mere?“ — „Ei, hvor kan jeg det, da I veed saa god Bessked om Doctor Martin Luthers Skiebne, og smiler endda saa glad derved.“ — „I glemmer vel, at det er skeet paa vor Landsherres Befaling, og ved fyrstelige Krigsfolk?“ — „Man skal lyde Gud mere end Menneskene. Ja, Hr. Ridder, det siger jeg Eder reent ud.“ Forgæves vinkede de bæængstede Piger, forgæves trak de ham i Kiolen. „Lad mig være, Børn!“ sagde Sebaldus i sin Iver gandske høit. „Og om saa Ridderen i Morgen den Dag berattede vor naadigste Churfyrste ethvert af mine Ord!“ — „Det kunde vel og skee,“ sagde den Fremmede. „Jeg er velbekiendt med Churfyrsten.“ — „Gjør da hvad I ei kan undlade, men herud maa det. Jeg havde bedre Tanker om vor naadige Churfyrste, end at han vilde forlade denne Guds Mand i Nøden, ja endog med Vold tage ham fangen. Ja, hvad alle Krigsfolk i den hele Verden angaaer, da maatte de for mig gierne undværes paa vor hele jammerfulde Jord! — Og I, Piger, hellere vilde

jeg see Eder sidde for mig som halvfemsindestyveaarige
Somfruer, end at I skulde give en saadan Eders Ja for
Alteret."

„Har Walther luret fiendtlig paa den fromme
Doctor Martin, er det for stedse ude med os To,"
sagde Isabella med alvorlig Bemod; og med blussende
Ansigt lagde Emerentia til: „Kan Eldenborn fralægge
sig hiin hæsselige Handling, godt, saa er jeg hans som
før, Kan han det ikke, saa — en Anden ægter jeg ikke,
men ham vil jeg ikke see mere i mit Liv." — En heeb
Taarestrøm lettede hendes beklemte Bryst, og lokkede
besslægtede Perler af Isabellas Dine. Begge Piger
havde gandske glemt den fremmede Ridder ved deres
Smerte over Doctor Martinus Luther, og i deres Ud-
brud af Uvillie over de inderligelskede Gienstande. Men
snart bragte han sig i deres Erindring, i det han med
alvorlig Strengthed sagde: „I vakre ubetænksomme Pi-
ger, hvor I domme ubarmhiertigt strengt! Har da
Walther og Eldenborn feilet, fordi de gjorde deres
Pligt?" — „Tilgiv mig, høie Herre," sagde Isa-
bella bange, astørende sine Taarer. „Hvad Walther
giorde i sin Fyrstes Tieneste, bliver ham vel ikke til-
regnet af Gud, det veed jeg nok — men jeg stakkels
svage Pige, kan aldrig mere tale venligt til en Mand,
der vilde gjøre den ædle Troeshelt Fortræd, om det saa
end var vor naadige Fyrste selv." Derpaa bøiede hun
sit Hoved, skjulte Ansigtet i sit Tørklæde, og trak sig

tilbage i den mørkeste Krog i Stuen, i det hun hvilede:
 „Dnkel har Ret — det komme nu som det vil. Livets
 hellige Opbyggelse og skyldfri Glæde er nu paa eengang
 aldeles tabt.“ — Men Emerentia betragtede den Frem-
 mede med vredglødende Dine, og sagde: „Isabellas
 Ord ere ogsaa mine Ord. Hvad der i Verden kaldes
 ret og klogt, forstaaer jeg mig ikke paa; men hvem der
 gjorde Doctor Luther noget Ondt, skulde aldrig i Evig-
 hed see dette mit Ansigt mildt.“ Undigttrødsende
 vendte hun sig og gik hen i Krogen til sin Søster.

„De vakke Pigeborn behage mig“ sagde Ridderen
 efter et Dieblis Løushed. „Men I Hr. Pastor, I
 har talt som en Phariseer! — Frygtelige Bredefflam-
 mer luede i hans store Dine; han sprang op og vedblev
 som følger, medens Sebalduß med en usædvanlig Frygt-
 somhed saae ned for sig:

„I vil vel endog af lutter Wiisdom og Blødhed
 fordømme Plougmanden, fordi han daglig ved sit Ar-
 beid røver en Mængde Jordorme deres uskyldige Liv,
 eller i det mindste senderbryder deres Boliger. Vil I
 maaskee indvende, der er en himmelviid Forskiel mellem
 Menneske og Orm? Det er sandt, hvor det kommer
 an paa frivillig Handlemaade efter egen Samvittighed;
 men hvor jeg arbejder i mit Kald, maa hverken Men-
 neske eller Orm komme mig i Veien, ellers blive de ka-
 stede tilside, og, om de gjøre Modstand, sendertraadte.
 Hr. Pastor, en Krigsmand er ligesaaet et Menneske

som I, og hans Siæl er ligesaa dyreløst som Ebers. Er han god nok for Gud, saa vær dog ikke strengere end han. Græd ikke, I Smaapiger hist i Krogen, Walther og Eldenborn fortjener Ebers Kiærlighed: jeg fiender dem. Jeg veed, at Churfyrstens Befaling gik Begge smertelig nær; jeg veed det, siger jeg Eder, og takker Gud for den mørke Nat og min Valfart hid, for medelst hvilken jeg nu kan aflægge for Eder Alle det høitidelige Vidnesbyrd."

Pigerne vare ved Ridderens Tale om deres Hiertes Indlinger atter komne nærmere, og med dem ogsaa Jordelivets Glæder og Forhaabninger. En forfærdende Ahnelse giennemfoer Sebalbus; det var ham, som sad han for sin Dommer. „Nu," vedblev Ridderen, „Eldenborn og Walther gjorde deres Pligt ret vakkert, og Churfyrsten — har I nogensinde seet Churfyrsten?" Præsten benægtede det høevende. Pigerne trak sig dybere tilbage i Mørket. „Churfyrsten har derfor faaet dem meget kjær," sagde den Fremmede. „Ogsaa lod han dem efter deres Daad underrette om Udskilligt, der gjorde dem deres Handling meget kjær; thi I maae vide, uagtet han just ikke saavel fordrager Modsigelse, og derfor mangengang bliver en Smule altfor heftig, er han dog af Naturen venlig og meget aabenhjertig, saasnart han mærker, at han har at gjøre med gudfrygtige Folk." Derpaa satte han sig rolig tilbage i Lænestolen, og et høist behageligt Smil spillede paa hans Ansigt. Se-

Kalbus gienbandt en Deel af sin forrige Kraft og Fatning; Pigebørnene reiste Hovedet, som Blomster efter en Mairegn. „Sætter Eder dog igien ved Bordet, kære Børn!“ bad den stærke Ridder venligt. „I kan gjerne vise mig et venligt Ansigt uden at overtræde Eders Lovte, thi — paa mit Kresord — saavidt mig vitterligt er, har jeg aldrig med min Willie gjort Martin Luther noget Ondt.“ Langsomt, men tiltrukne som ved en magnetisk Kraft ved den Fremmedes Ord, nærmede Jomfruene sig. Da sagde denne: „Da I nu engang har Doctor Martin saa inderlig kær, saa skal I ogsaa høre noget ret glædeligt om ham. Troer mig, gode Børn, Churfyrsten har ham hartad ligesaa kær som jeg, og det siger isandhed meget. Da nu allehaande Farer og Fiender omsvæve ham, især efter Mødet ved Worms, meente Fyrsten det var bedst, at han en Tid lang levede i Skiul. Men Luther er en dristig, stundom altfor dristig Karl; han vilde ikke høre noget om Skiul. Da lod Johan Friderich ham opsnappe bag Slottet Altenstein og stikke hen til Wartburg, hvor han nu, gandske nær herved, glæder sig ved et behageligt og sikkert Liv. Sa det er siden bleven ham klart i Anden, at han alt længe har trænet til en saadan fredelig Afsondring, for behørig at fuldende sin Oversættelse af den hellige Skrift. Wartburg kalder han sit Pathnos, hvor først den rette Aabenbaring vil oprinde for ham. Saameget kan jeg forsikre Eder: Churfyrsten lod sig for

drive fra Land og Folk, før han tillod at man krømmede et Haar paa hans Ven Martinus Luther." — „Det troe vi, naadige Herre!" sagde Sebalbus, idet han høitidelig lagde sine Hænder paa Brystet. „Dg til saadanne Krige være Eders og alle Krigsfolks Sværd velsignet!" — „Hvad for Noget? Naadige Herre!" afbrød den Fremmede ham med synlig Uvillie. „Men hør paa mig. Det bliver hverken nu eller nogensinde godt med Tydskland, før et Sværd hænger ved hver brav Mand's Side, eller paa hans Stuebæg. Ja, Hr. Pastor, endog saa I og Eders Lige maae snart holde sig rustede til, paa en opbyggelig Maade at møde Dødsfaren i Slag og Kamp, skiondt vel kun i yderste Nødsfald." — „Dette maa da i det mindste overlades til hver Geistligs egen Samvittighed," svarte Sebalbus fast og alvorligt, „og lider intet Mandat." Ridderen var imidlertid traadt til Vinduet, aabnede det og raabte: „Hans! Maanen skinner saa lys og klar, Hestene frem! De blive ellers hange hienime og trøe, et Uheld har tilstødt os." — Dg atter vendende sig til Sebalbus, sagde han svarende: „Mandat? Nu det just ikke. Men naar de Tider komme, hvorom jeg talte, maatte Præsterne skamme sig, om de ei gjorde det. Forstaaer sig, det er kun om det yderste Nødsfald at jeg taler."

„Ja, min naadigste Herre," sagde Sebalbus, opspringende i glad Begeistring: „og om det hele Rige vilde Eder tillivs for Doctor Luthers Skyld, da skred

jeg gierne med Bøn foran Eders Skarer langt ind i den fiendtlige Hær." — „Mine Skarer?" afbrød den Fremmede ham. „Hvem holder I mig for?" Hans synlige Studsen forvirrede dem alle. Man blev staaende stille ligesom hverandre, indtil Hans drog Hesten frem for Døren. Da besindede den Fremmede sig først og sagde smilende, medens de gik nedad Trappen: „Nei Børn, holde I mig for Churfyrsten, da tage I sandeligen fejl. Jeg haaber til Gud, at han i denne Time sidder i god Røe paa Wittenberg Slot. Men hvad jeg har sagt Eder, er ligesaa vist, som om han selv havde sagt det. Og ikke sandt, min gode gamle Bert, begge de smukke Piger ere fra nu af de vakre Krigsheltes Brude?" Sebalduß taug endnu noget tvivlsom. Da hvistede ham den Fremmede i Dret: „Jeg kan endnu betro Eder en anden Nyhed om Martin Luther. Han er under Riddernavn paa Wartburg, og da han ikke vel kan leve og syde uden Skovgrønt og Himmelblaat, saa traver han undertiden i Krigsdragt omkring i Egnen, ledsaget af en enkelt Rytter. Man har ogsaa Exempel paa, at han alt mangengang har forvildet sig ved Nattetid" Og i det samme svang han sig i Sadeln og sprængte med en venlig Hilsen afsted.

Men Sebalduß foldede sine Hænder, grædende af Glæde, og Dagen efter velsignede han Isabella og Emerentia, som Capitain Walthers og Ritmester Eldenborns trolovede Brude. Siden viede Doctor Mar-

tin Luther begge Parrene i Wittenbergs Clotekirke, uden at Somfruerne, hvor mildt endogaa den høie Troeshelt smilte til dem, vovede at spørge ham, om han ikke var hiin Ridder Georg.

(Fouqué.)

Den Korsikanske Kongestamme.

Det var den 1ste Februar 1797 at Oberst Frederik, der kaldte sig Søn af Kong Theodor af Korsika, fik sig ved Westminster Abbediet. Man fandt hans Hat ved siden af ham, i hans Lomme to Shilling, noget Krudt og et Kort med hans Adresse. Han var 70 Aar gammel, havde en Datter og fire Datterbørn. Overdreven Forfængelighed var hans Svaghed, men havde ellers en elskværdig, venlig Karacteer. Stedsse maatte han kæmpe med Armod og leve kun af Andres Understøttelse. Mangel var Ursag til hans Selvmord.

Da Kongen af Polen, dengang Poniatowsky, opholdt sig i Engelland, var hiin Kongesøn hans daglige Dmgangsvæn. Engang spiste de sammen paa et usfelt Kaffehuus i City. Enhver af dem havde giort Regning paa at den Anden skulde betale; men Begge vare de ude af Stand til at bestride Dmfostringerne for det tarvelis-

ge Maaltid. Oberst Frederik maatte sætte sit Uhr i Pant for at udløse sig selv og den tilkommende Mosnarf.

Den 6te Febr. blev Liget bisat i St. Annakirken ved Siden af sin Fader. En Time efter Begravelsen sendte en anselig Mand følgende Gravskrift, der blev sat ved Siden af Kisten og endnu læses der:

„Her hviler Levningerne af Oberst Frederik, Søn af Kong Theodor af Korsika. I hans Opførsel var han en fuldkommen Verdensmand; i Uretfærdighed, Redelighed og Sandhed var han fyrstelig; paa Formue var han fattig, men rig ved et ædelmodigt Hierte. Gud være med ham.“

Kong Theodor havde været i fransk Tjeneste. Hans opadstræbende Aand der understøttede virkelig udmærkede Talenter, bragte ham paa den Tanke, at benytte sig af Stridighederne mellem Genueserne og Korsikanerne for at opkaste sig til Konge. Man har en Kobbermønt med Paaskriften Theodorus Rex og Aarstallet 1736, i hvilket Aar det var, man udraabte ham til Konge. Ved mangehaande Konstgreb vidste han at erhverve sig Korsernes Tillid. Saaledes lod han sig bringe forskiellige Pakker og Breve, der efter hans Eigende, indeholdt Documenter fra adskillige europæiske Hoffer, hvilke erkjendte ham som Konge. Men da han mærkede, at Tilbøieligheden for ham aftog efter otte Maaneders Forløb, besluttede han for en Tid at for-

labe sine Korsikanere. Han fik i Holland Credit hos en Jøde, og vendte 1739 tilbage med Kanoner og Proviant. Franskmændene bleve ham imidlertid for mægtige og Genueserne havde sat en høi Priis paa hans Hoved. Han forlod derfor Thronen og opofrede Uergerigheden for Sikkerheden. Han kom til Engelland, hvor han blev heftet for Giæld, hvorpaa han søgte de Uformuendes Ret (insolvent act.) og anførte sit Kongerige blandt de Effecter han forskrev til sine Creditorer. Han døde i St. Anna Kirkesogn d. 11te Decbr. 1756. Inscriptionen paa hans Kiste er saalydende:

„Ellers gjør Graven Helte og Betlere, Galleisla-
ver og Konger lige. Men Theodor fattede denne Lære
ogsaa før sin Ende. Skæbnen indprentede ham den i
hans Levetid: den gav ham et Kongerige og nægtede
ham Brød.“

Nationalstolthed.

Draniensbaum, en lille Kredsstad ikke langt fra
St. Petersborg, levede for nogle Aar siden en Kone,
der var født i Holsteen og dengang henimod 90 Aar gl.
Et lille Huus var hendes hele Eiendom, og det, hun
kunde vinde ved Besøg af nogle Skippere, der paa det

faste Land oppebiede gunstig Vind, hendes hele Forties-
 neste. — Engang, da flere hollandske Skippere havde
 spist til Aften hos hende, finder hun, ved at rydde op,
 en forseglet Pengepung under Bordet. Hendes Bestyrer-
 telse over denne uventede Finding er naturligtviis me-
 get stor; Skipperne vare allerede i Søen, Vinden gun-
 stig og der var ikke at tænke paa, at Gæsterne skulde
 vende tilbage. Den gode Kone lægger Pungen i sit
 Skab, hvor den skulde hvile saalænge, indtil dens
 Eiermand vilde melde sig. Hele syv Aar bevarer hun
 den paa det omhyggeligste, ofte fristet af Keiligheden,
 endnu oftere af Mangel, til at benytte denne Skænk
 af Tilfældet. Men hendes Urlighed seirede.

Syv Aar efter beværter hun en Dag atter nogle
 Skippere, tre Engellændere og en Hollænder. Blandt
 anden Samtale spurgte hine ogsaa denne, om han no-
 gensinde før havde været i Dranienbaum — „Jo,
 desværre, den har engang kostet mig 700 Rubler.“ —
 „Hvorledes det?“ — „Engang jeg var befkænk-
 et glemte jeg en Pung med Sølvmynt her.“ — „Var
 Pungen forseglet?“ spurgte Bertinden, som sad i en
 Krog af Stuen, opmærksom ved Fortællingen. „Saa-
 vist, med dette mit Signet.“ — Konen kiendte, at
 det var det samme. „Det er jo dog mueligt, Skipper,
 at han finder igien, hvad han har tabt.“ — „Sovist,
 finde igien, Moer. Nei, da maatte jeg ikke være ble-
 ven saa gammel som jeg er, naar jeg kunde haabe der-

paa. Nei, saa ærlig er Verden ikke nuomstunder. Betænk engang! Ego Har er det siden! Sid den fordomte Pung var Fanden i Bold, den har fordærvet mig mit muntre Lune. Nok et Glas Punsch, Moer!" — — Medens de fire Herrer vare ifærd med at nedslukke Erindringen om denne fortrædelige Hændelse i Punsch, havde Moer listet sig ud, og kom nu møisommeligen slæbende ind med Pengeposen. „Seer han, at Ærligheden ikke er saa fielden som han troer," sagde hun, og satte Pungen paa Bordet.

De fire Sømænd vare allesammen til Karene, havde giennemkrydset Verden fra Japan til Terrenewe, fra Cap til Archangel; at deres Forbauselse var stor, ee just ingen Lovtale over vore Tider. Imidlertid var den stærst hos Hollænderen. Fra den høieste Overbeviisning om sit Tab, til den største Wisshed om den gienerholdte Befiddelse; Springet var for stort til, at det ikke skulde ryste alle hans phlegmatiske Legems Fibrer. Et Blik paa den ærlige Kone bragte ham til sig selv igien. Et pludseligt Anstød af Udelmodighed bemægtigede sig ham, og alle andre Følelser vege ærbødigen tilbage. Han greb i Pungen, tog — een Rubel ud deraf, og lagde denne, med en ziirlig Taksigelse, paa Bordet.

En Forundring jog den anden. „God dam!" sagde en af Engelsmændene og slog i Bordet, „Du vil dog vel ikke beholde hele Pungen for Dig selv, Bro-

der? Den hører, Gud straffe mig, Konen til." — De andre to Engellændere gave denne Bill deres Bifald med den kraftigste Larm. Hollænderen blegtede og søgte Trøst i den ærlige Holstenerindes gientagne Forsikkringer, at hun slet ikke forlangte Noget, at hun havde gjort sin Skyldighed, og at Hollænderen endogsaa skulde tage sin Rubel tilbage. Men saa let vilde Britterne ikke stryge Seil. Samtalen blev heftigere. Godt dam fulgte hurtig paa hinanden, og Engellændernes Næver lavede sig til, *via facti* at gjøre en Ende paa Striden. Hollænderen lod sig endelig finde villig til at give 50 Rubler, Britterne paastode 100. Dette syntes Hollænderen saa ubilligt, at han erklærede, før at ville give sig til Priis for Bægten af deres Næver. „Holdt, Kammerater!" raabte hiin Engellænder, der havde gjort det første Angreb paa Hollænderens Udelmodighed, til sine Landsmænd: „Holdt! Pungen der, er vel ikke Eders, men I ere Britter, og Konen her har handlet brav og maa belønnes. Hurtig Hænderne i Kommen! Vi skraabe de 100 Rubler sammen!" — Som sagt, saa gjort. Hollænderen, bebøvet ved dette Slag, havde endnu ikke havt Tid til at fatte sig, da alt de hundrede Rubler veltalte laae paa Bordet.

Det var en Nationalkamp! Hvad menneskelig Tøselse, Taknemmelighed, Udelmodighed og brittiske Næver forgiæves forsøgte, det gjorde nu National-

stolthed. Hollænderen paastod, at Britterne skulde tage deres Penge tilbage, og skilte sig med stoiff Roelighed ved hundrede elskede, længe bejamrede og saa nyelig gienfundne Rubler.

Mærkelig Naturbegivenhed, bevirket ved
et Menneske.

Nærvæd Maltha ligger en liden Ø som kaldes Gozo med henved 5000 Indbyggere. Paa Nordvestsiden deraf er en Dal, som strækker sig lige til Stranden. Overfladen er her jævnt bøiet henimod Dden, som bestaaer af steile Klippelag og rage henved 40 Fod op over Bandedfladen.

Det kan være omtrent halvtredstusindstyve Aar siden hele denne Klippeegn var en malthesiff Uhrmagers Eiendom. Denne Mand blev ledet af en falsk Spekulationsaand og derved Indbyggerne skadelig indtil denne Dag. Han vidste, at Solens Hede i andre Lande anvendes til Salterystallisation af Sævand, og beregnede allerede sin Gevinst for Børn og Børnebørn til Millioner. Manden foretog sig at sprænge endeel store Huler eller Cisterner i Klippen, og ved et Pompeværk at

lede Havvandet ned deri. Som han havde udført dette viste en ond Genius ham under Jorden en Grotte, hvis dybe Rum strakte sig henimod det Sted, hvor hans Cisterner vare. Disse underjordiske Kløfter vilde han nu gjøre til et stort Vandmagasin, af hvilke han formedelst en anbragt Brønd kunde øse Søvandet i Cisternerne. Han kom nu daglig for at undersøge Solens Virkning og forsømte ikke at gyde nyt Vand paa, naar Vandforraadet i Cisternerne var formindsket. Derved troede han endnu at forsøge Saltets Mængde og sit Udbytte. Men hvor stor var hans Forbauselse, da han fornam, at Vandet stedse tabte sig mere og mere uden at bortdunste og uden at efterlade Saltcrystal, men at den hulrige Klippe opslugte det. Den Nummer han følede ved ei blot at see sine glimrende Forhaabninger tilintetgjorte men endog sin hele Formue tilsat, virkede saa heftigt paa Manden, at han faldt i en tærende Sygdom. Imidlertid rykkede Aarstiden frem; Havet rasede; Bølgerne, drevne op af Stormen imod de underjordiske Grotter, optaarnede der en uhyre Mængde Vand, og Wind og Vand stormede og fraadede mod hinanden i en evig, frygtelig Kamp. Begge maatte søge en voldsom Udvei, og fandt den i Aabningen af den nylig gravne og dybt udhulede Brønd. Den salte Sæ hævede sig derigiennem med frygteligt Bulder, steg op i Luften i en Støtte, og skod saaledes, mægtig stormende opad, mere end tredsindstyve Fod lige op som

en Vandføile, over hvilken selv den heftigste Wind intet formaaede. Først i denne Høide fik Binden igien sin Indflydelse, og krummede nu Vandmassen, saa at den fik Skikkelse af den prægtigste Fontaine. Men nu greb Binden den uopholdelig, knuste, fordeelte Vandet og førte det draabeviis som den stærkeste Regn over en stor Deel af Egnen. I en heel Miils Omkreds blev Landet derved oversvømmet af den salte Regn. Alle Planter uddøde, alle frugtbare Marker bleve ødelagte; det for- dærvede Land saae ud som om det var bleven forbrændt af en vældig Jldstrøm. Saa sørgelig endte den vove- lige Spekulation, og dens Skade er vedvarende indtil denne Dag.

Før Brøndens Aabning kunde denne Naturbegiven- hed ikke finde Sted. Modstanden af den i Grotten ind- sluttede Luft hindrede Bølgerne fra at optaarne sig og Binden fra at trænge ind: Luft og Wind holdt hinanden Ligevægten; men saasnart Brønden var aabnet, havde Luften frie Udgang, Ligevægten var borte, og Følgen deraf saa fordærvelig.

De ødelagte Indbyggere førte Dphavsmanden til deres Ulykke for Retten, thi Landet var fra Grunden af fordærvet. Men Uhrmageren tog sig det saa nær at han døde. Ikke saavel kom de arme Landboere derfra. Vel gjorde de sig Umag for at fylde Brønden ved at kaste Stene derudi, men nu viste sig et nyt frygteligt

Phænomen. De i Grotten indtrængte og stedsse paany indtrængende Bølger sammentrykkede deri Luften, som nu igien var spærret. Deraf opstod et frygteligt underjordisk Bulder, der bragte hele Egnen til at bæve. Det var et Slags Explosion, der lignede Skrald af forskellige Kanoner. Gienlyden i Klipperne lignede et frygteligt Uveir eller et Brag af tusinde Tordener, der alle paa eengang brøde løs imod hinanden. Alt var i en rædsom Angst, og man frygtede hvert Dieblik at Fjeldet skulde styrte sammen.

Dette forfærdelige Bulder varede uafbrudt, saalænge Brønden var lukket, men efterhaanden søndersled den indvendig ødelæggende Magt de underste Stene i Brønden, opløste dem, førte dem bort, og andre styrtede efter dem, saa at Brønden tilsidst blev aaben. Men Vandsoilen brød nu atter frem til samme frygtelige Høide, udgød sig over Markerne, som første Gang, og ødelagde alle Planter og Bærter. Ingen menneskelig Kraft kan nu modstaae disse vældige Udbrud, der endnu fra Tid til anden gientage deres rædsomme Ødelæggelser.

Vi dvæle med Forbauselse ved dette Natursyn; maatte dets moralske Betydning ikke blive være Hierter fremmed!

Muley Ismael, Keiser af Marokko.

Muley Ismael levede i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede, og har ved sin Grusomhed sat sig et endnu varigere og blodigere Minde, end Romerrigets værste kronede Bødler. Følgende Gierningsfagers Troværdighed er Udvison Borgen for:

I Almindelighed gav Muley Ismael de europæiske Gesandtere Audients til Hest paa en stor aaben Plads. Barfodet omgave hans Statholdere ham; skielvende, med nedslagne Blikke lyttede de paa hvert hans Ord, og ledsagede med et bedøvende Skrig: „Stor er Keiserens, vor Herres Wiisdom! Keiseren, vor Herre, taler som en Engel fra Himlen!“ Bilde kan give Gesandten et fortrinligt Beviis paa sin Afgtelse, behagede han med egen høie Haand at nedfable eller giennemføre nogle af sit Følge. Antallet af de Undersaatter, Keiseren egenhændigen har myrdet, anslaaes til 40,000. For ret at gjøre sig frygtelig, bebudede han ofte sine blodige Skuespil ved en særegen Dragt. Alle Rigets Stormænd, der vare ham nær, krøb i Skiul, naar han viste sig i røde Klæder, og vovede ikke at nærme sig ham, ferend han havde stillet sin Blodtørst ved nogle Mord. Indbyggerne i Hovedstaden Mequinez spurgte hver Morgen nøie efter, om Keiseren vilde ride ud, om han var i godt Humeur, hvad Dragt han havde paa?

— Han opførte store Bygninger, men den mindste Feil maatte alle Arbeidsfolkene bøde med Livet. Selv Fremmede vare ikke sikre for hans umenneskelige Behandling. En engelsk Skibskapitain overrakte ham en smuk Haandvære; Majestæten tog den og prøvede dens Dø paa europæerens Dre, der priste sig lykkelig ved at slippe saa godt derfra. Mere oprørende end alt dette, er vel denne Tigers Grusomhed mod hans egen Gemalinde. Hun vovede i hans Nærværelse at plukke en Blomst og med Fodspark dræbte han den skønne Sultaninde tilligemed Barnet hun bar under sit Hjerte. Kort efter dræbte han sin Vizir paa samme Maade. Det fortrød ham, og for at vise Folket, hvormeget han holdt af den Myrbede, lod han Lægen henrette, der ikke kunde opvække ham fra de Døde. Forefaldende Stridigheder afgjorde han prompte. En Alkaide klagede sig for ham over sin Kone. Saa ofte det var faldet hende ind, havde hun — Keiserens fordums Konkubine — nappet sin taalmodige Egtemand i Skiegget. Ismael beklagede ham meget og for i Fremtiden at sikre ham mod denne i Østerland udsrte Bestemmelse, lod han ham strax hele Skiegget afsive Haar for Haar. — Umaadelige Rigdomme strømmede i hans Skatkammer; paa affides liggende Steder lod han dem nedgrave i Jorden, og den, der udførte dette, ved Siden af. — Paa et Spadserejdt mødte en Statholder ham med sin Faarehiord; „Hvem tilhører denne Hiord?“ spurgte Fyrsten ham.

„Din Slave o Ismael, Du Hosfians Villing!“ —
 „Seg troede,“ svarte Muley, „Seg var den Geneste,
 Noget tilhørte her i Landet!“ med disse Ord giennem-
 borede han Alkaiden, og deelte Hiorden blandt sit Følge.
 — Og dog kaldtes denne Fyrste: den Hoimodige, den
 Rettroende, Guds Tiener. Muhameds Love holdt han
 saa strengt, at han hele sit Liv ingen Viin smagte,
 og efterlod den følgende Keiser en skreven Fortegnelse
 paa 75,000 Bønner, han selv havde holdt.

Galanterie af de mauriske Brude.

Da Mungo Park var hos Maurerkongen Ali i
 Benaum, havde han Leilighed til at kiende dette Folks
 Bryllupsfest: „Seg var,“ saa slutter Beskrivelsen af
 disse synderlige Høitideligheder, „jeg var kied af at den
 Larm, og gik til min Hytte, hvor jeg netop var isærd
 med at sove ind, da en gammel Kone med et Kar i
 Haanden traadte ind og betydede mig, at hun bragte
 en Foræring fra Bruden. Førend jeg kunde tilkiende-
 give hende min Forundring, udgød hun Karrets Ind-
 hold over mit Ansigt. Da jeg mærkede, at det var af
 samme Vievand, hvormed de hottentottiske Præster
 besprænge de Nygifte, saa troede jeg, at den Gamle

havbe gjort det af Ondskab. Men hun forstikkede mig meget ivrig, at det virkelig var en Bryllupsgave fra Bruden, hvilken de unge Maurer altid optog som et Tegn paa særdeles Gunst. Da Sagen forholdt sig saaledes, afstørrede jeg mit Ansigt, og lod paa det bedste formelde min Taksigelse hos Damen."

Den stakkels Bøhy.

En attenårs Pige i Skotland tabte ved pludselig Død sin Kæreste paa Bryllupsdagen. Den Ulykkelige fulgte hans Liig, iblandt det øvrige Følge, til Graven, og har siden den Tid ikke forladt den igien. Hun har med egne Hænder bygget sig der en lille Hytte af Qviste, hvori hun alt i en tredive Aar sidder, med den ene Fod paa den Elskedes Gravsteen, paa hvis hvilende Been hun uophørligt stirrer. Beboerne i Naboelandsbyen bringe hende dagligt et Fad Verlegryn, den sædvanlige Føde i dette Land. Besøger hende Nogen, saa er alt det, hun siger, det skotske Ord: Bøhy (en liden Møat). Giver man hende denne Almisse, saa gemmer hun den, for i Nødsfald at anskaffe sig Klæder derfor. Hendes Hytte er de to Trediedele af Aaret bedækket med Sne, fordi hun boer i en raa Egn, og den stakkels Bøhy — dette

er hendes Tilnavn — har aldrig Barme, og klager dog aldrig over Kulde. Hun giver intet Svar, naar man spørger om hendes Skæbne, men viser kun stiltiende paa den Gravsteen, der dækker hendes Elskedes Støv.

D g i n s k y .

Dginsky var en polsk Greve, bekendt af sine mange tildeels fortræffelige Compositioner, hvoraf en Samling er udkommen i Tydskland for nogle Aar siden. Et iblandt de mærkeligste af hans Arbejder er den Polonaise, hvis historiske Anledning nærværende Digt beretter, og hvis henrivende, frygtelig-skønne Musik temmeligen er bekendt.

„Dginsky! sving Din Tryllestav,
Fremkald de glade Toner!
Den Riv, som jeg mit Hjerte gav,
Min Kjærlighed snart kroner.
Mit Bryllup staaer med Frøid og Sang;
Forskion det med Din Underklang.
Byd Strængen sødt at bære,
Mens Dandse let henspæve!“

Saa løb den høie Kyrstes Ord;
Bilbt Grev Dginsky smilte.

Vildt han af Kongehallen foer,
 Bedøvet hiem han ilte.
 „Forbandet være nu mit Liv,
 Da hun skal vorde Fyrsteviv!
 Ja vist skal Tønen klinge,
 Som Dødingravnens Binge.“

Som Stormen giennem Stovens Træer,
 Saa vildt de Tøner bruste.
 Den Fyrstebrud var ham saa kjær,
 Hans Hierte Skiebnen knuste.
 Men som han greb i Strængens Guld,
 Hensmelted Sorgen veemodsfuld;
 Dybt tonebe hans Smerte
 Liig Suk fra' qualte Hierte.

Med Glans og Pragt det Bryllup staaer
 I Fyrstens Borg den høie.
 Oginsky ind i Hallen gaaer
 Med Taaren i sit Die.
 Han triner for det høie Par:
 „Dit Bud, o Prinds! jeg opfyldt har.
 Snart Tønerne skal høve,
 Mens Dandsen let henvæve.“

„Dog, Prinds! jeg lod Dit Herrebud —
 En Bøn Du mig tilstæde!
 Tillad, at med Din høie Brud
 Jeg først i Dands maa træde.
 Det være mine Tøners Løn!“
 Da svarte Fyrsten: „Denne Bøn
 Veel billig jeg maa finde.
 Følg ham i Dands, Fyrstinde!“

Fyrstinden rakte ham sin Haand,
 Mens hvid sig Rinden malte;
 Thi den af Smerten knuste Vand
 Af Grevens Blikke talte,
 Paa Haanden faldt hans Taare ned,
 Som Ild den brændte der saa hed,
 Høit Strængens Toner løde,
 Men Hjertet maatte bløde.

Som Dødnings ved Midjenat
 De udi Dansen svæved,
 Mens Die hang ved Die mat,
 Mens Haand og Hjerte bæved,
 Midt i den glade Høitidslyst
 Mørk Anelse steg i hvert Bryst,
 Og Glædens Jubel døde,
 Kun sagte Sukke løde,

Liig Stormen giennem Skovens Træer,
 Saa vildt de Toner bruste,
 Den Fyrstebrud var ham saa nær;
 Hans Hjerte Skiebnen knuste.
 Men Stormens Lyd i Strængens Gulb
 Hensmelte de saa veemodsfuld;
 Dybt tonende af Smerte,
 Liig Suk fra knuste Hjerte. —

Nu svinder Tonens sidste Klang —
 Oginsky's Taarer rinde. —
 „Nu har jeg endt min Svanesang,
 Farvel, farvel Fyrstinde!
 Endt er det søde Tryllerie;
 For evig er det nu forbi,

Mens man som Brud Dig kandser,
Jeg til min Grav hendsers."

Udi hans Die Døden stod; —
Brat Fyrstebruden blegned.
Frem ilede den Fyrste god —
Kold i hans Arm hun segned.
Bild Grev Dginſky flyver ud —
Huult lod i tause Borg et Skud:
Forsærdet ud man iler; —
Død, i sit Blod han hviler.

Mat Diet op Fyrstinden flog;
For sidste Gang hun lukked,
For sidste Gang hun Kande drog,
Sig Diet evig lukked.
Det Skud, som endte Grevens Liv,
Traf og den fyrstelige Liv
Dybt i det æble Hierte;
Det brast udi sin Smerte.

Dginſky hviler dybt i Muld,
Har glemt al Jordens Dvaler:
Hans Bone lever underfuld,
Og til hvert Hierte taler.
Du hulde Nøe med Ungdoms Krands!
Gaa tidt Du hør' Dginſky's Dands,
Da lad Din Taare rinde,
Den offres til hans Minde.

Thøger Emil Rosenørn.

Paa Hjemreisen fra Vestindien med Skonnerten St. Thomas, blev han i en Storm kastet overbord i den spanske Søe. Udmærket havde han sig i mangen Kæmp for Fædrelandet. Han var født paa Hersomgaard ved Viborg i Jylland.

Bølge! langsomt flaae mod Danmarks Strande,
 Sorg forkynde du med dæmpet Brag,
 Snekken hist, sem fløver Nordhavs Bølge,
 Bringer Sammersbud for Danmarks Flag!

Røde Flag med hviden Kors! du lænke
 Dine Flijer dybt i Havet ned;
 Bemodsfuld med Taarer da du tænke:
 Givne Søn, i Bølgens Grav Du gled!

Herlig stod han liig en Egestamme,
 Trodsed' Alt med Kraftens stærke Sværd;
 Modgangs Lynild ofte ham mon ramme,
 Fast han stod i mangen vældig Færd.

Dannebrog! ofte har du fluet,
 Naar han færbed' ved den danske Strand,
 Høit forklaret Heltens Die lued,
 Naar han kæmped' for sit Fædreland.

Al! nu hviler langt fra Danmarks Strande
 Han i Havet mellem Sand og Steen;
 Al! nu Dag og Nat de slerne Bunde
 Stulle langsomt over Heltens Been.

Kul mod Kyften sagte, danske Bove,
 Sorg du tolke med et dæmpet Brag,
 Kollig Du i Havets Arme sove,
 Glave Søn af Danmarks stolte Flag!

Det klærlige Egtepar.

Da, som klærs Pøg, jeg vanked
 Hen til Skolen med min Bog;
 O! hvor glad mit Hjerte banked,
 Naar mig Lina vel modtog,
 Og med Englesmill til mig
 Sagde: „Kns! jeg lber Dig.“

Eige over for den Pige
 Jeg saa glerne Gæde tog;
 Og da pleled' jeg at kige
 Ofteft — udenfor min Bog;
 Indtil hun tilvinked mig:
 „So, min Dreng! jeg ynder Dig.“

Naar den lille Flok fortalte
 Dit og Dat i Børnestil,
 Hun mig venlig til sig kaldte,
 Hvißende med lælen Smil:
 „Lad dem fladdre! kom til mig!
 Jeg saa godt kan lide Dig.“

Da jeg tretten Somre talte,
 Og den fiortende nu saae;
 Læste jeg de Ord afmalte
 Under hendes Hat af Straae:
 „Bakke Ungling! troe kun mig!
 Lina liden, under Dig.“

Siden fra det lange Tjerne
 Tidt jeg til min Pige skrev:
 „Hvor ieg elskte! hvor jeg gierne
 Ewig hendes eene blev!“
 Med sit Blod hun skrev til mig:
 „Ewig troe jeg elsker Dig.“

Ak! den Fryd, mig giennemstrømte,
 Da jeg kom til Fødestavn!
 Ak! den Himmel, jeg mig drømte,
 Da mig Lina tog i Favn!
 Og med Fryd forsikkred' mig:
 „Høit, o høit jeg elsker Dig!“

Da vor Bryllups-Morgen gruede,
 Og jeg mig før Høitidsfærd
 Med det Spørgsmaal lod forlyde:
 „Lina! har Du mig og kjær?“

Glæderort hun trykkes' mig:
 „Edvard! jo! jeg elsker Dig!“

Dg, da Præsten fra det Høie
 Os nebbad den Himmelfreb;
 Gled' fra Linas omme Die
 Milde Glædestaarer ned.
 Disse Taarer vidned' mig:
 „Ewig huld jeg elsker Dig!“

Nu er Torben mig en Himmel!
 Salig Fryd jeg føler nok,
 Naar i munter Legekimmel
 Tumler sig min Børneskole,
 Og min Engel siger mig
 Ved min Barm: „Seg elsker Dig!“

Saa jeg her en Stund skal smage
 Siærlighedens hele Lyk.
 Efter disse Glædesdage
 Kommer end en glad're Høst:
 Sødelig vi slumre hen,
 For at elske hist igien.

St. Blicher.

Blijf i Fremtiden, eller Napoleons Flugt
fra St. Helena.

Et efterladt Manuscript af A. v. Kogebue.

(Udtog af et Brev fra Generalinde Bertrand paa St. Helena
na til en Veninde i Frankrig, dateret December 1820)

Triumph, min elskede Karoline! det lykkedes! Napoleon er borte! — Vel vide vi endnu ei hvor han er bleven af; thi ingen af os har torbet ledsage ham, men vi leve i det glade Haab, at det Lette vil lykkes efter at det Vanskeligste er fuldbragt. Ikke vil jeg længere sætte Din Taalmodighed paa Prøve, men kortelig fortælle Dig, hvorlunde det store Bovestykke bragtes til Ende. Efterat Din herlige Fætter rigeligen havde forsynet os med Guld og Kostbarheder, og uden mindste Mistanke atter var seilet bort, for — udrustet med Napoleons Fuldmagt — at forberede Gemytterne paa hans suare Tilbagekomst, fik vi fra Amerika den bestemte Efterretning, at det Skib, som skulde overbringe ham, i September, eller sidst i August skulde krydse paa Høiden af St. Helena, men dog holde sig i en saadan Fraastand, at man fra intet Punct paa Den kunde gine det. En med raske Roerkarle bemandet Baad skulde om Natten nærme sig Kysten. Samme Nat skulde

Skibet lade en liden Luftballon stige iveiret, kun fyldt med liden Luft, at Passatvinden kunde føre den hen over Den; uden at den skulde stige for høit. Med fra Ballonen skulde hænge en Hale, indeholdende en let antændelig og lysende Materie, forsynet med en Lunte, der vel skulde tændes paa Skibet, men først om nogle Minuter i Luften antænde den Deel af Halen, som indeholdt Signalet. Man haabede, at dette vilde kunde sees paa Den meget tydeligt en halv Minut. Dog var det saaledes indrettet, at Bagterne, hvis de bleve det vaer, maatte ansee det for et intet betydende Meteor. Vi skulde altsaa fra den 15de August — Napoleons Fødselsdag — lige til Jul være paa vor Post og hver Nat udstille Bagter, at ikke Signalet skulde blive ubemærket. Saasnart vi nu fik Die paa Signalet, skulde Napoleon strax begive sig til Havbredden, lytte paa Marernes Pladsken og bære en Blændlygte under Kappen, saa at den blot kunde lyse ud mod Havet. Hvis Brændingens brusende Larm hindrede ham i at høre noget, skulde han dog rolig vente. Formodentlig vilde Baaden ikke kunne komme tæt til Bredden: derfor skulde den raskeste Svømmer nærme sig den, forsynet med et Toug og knyttet dette om Keiserens Liv. Da skulde Napoleon tryk faste sig i Bølgerne og svømme til Baaden. Var han først der, skulde han snart komme paa Skibet selv og med dette til Europa. — Mistnok var nu denne Instruction ret skion, og man kunde

ikke forlange mere af dHrr. Amerikanere; dog havde vi endnu de største Vanskeligheder at beseire. Hvorledes skulde Napoleon, der hver Aften ligesom indspærredes, slippe ud af Huset? Hvorledes skulde han slippe forbie Vagten? Hvorledes komme over den steile Muur? For at overvinde alle disse Hindringer, udfastede han selv en dristig og vanskelig Plan, der dog blev kronet med et heldigt Udfald. — Han begyndte at lade, som han var kied af Livet. Han spiste og drak næsten aldrig naar Noget saae det, saae hen for sig med stive Blik, hørte ikke naar Noget tiltalte ham, og naar han hørte det, svarte han med et Smil, som lignede den Vanvittiges. I Selskaber talte han høit med sig selv lutter forvirret Løi, i det smukkeste Weir blev han liggende i Sengen og i Regn og Storm flats trede han paa Biergtinderne, hvorhen Vagterne stønrende og bandende fulgte ham. Engang lod han endogsaa som om han vilde aflive sig selv, kort, han spillede sin Rolle saa naturligt, at hver Mand troede at være overbevist om hans Ussindighed. Hans Sagtflinter og Hirschfængere fratoges ham: neppe tillod man ham at spise med Kniv og Gaffel, af Frygt for at han skulde tage Livet af sig. Vi selv, der vare nærmest omkring ham, syntes at dele denne Frygt og havde desangaaende hyppige Konferentser snart med Kommissairerne, snart med Gouverneuren. Til sidst yttrede min

Mand Frygt for, at han, al Forsigtighed uagtet, skulde slippe bort og styrte sig ned fra en Klippe: derfor bad min Mand selv, at man ikke som hidtil vilde lade Bagten ledsage Keiseren, men befale den at gribe ham under Armene og saaledes føre — eller naar det skulde være — flæbe ham. Gouverneuren modtog dette Forslag med Taknemmelighed og iværksatte det strax. Napoleon loe overlydt og talte italiensk til begge sine Ledere, hvoraf de intet forstode. Efterhaanden lod han som han blev fied af denne Leder: han begynte at Kiende og tilsidst at flaae omkring sig. Min Mand søgte at formilde ham og bad om Tilladelse til selv at lede ham. Det syntes han bedre om. Den anden Bogter afløstes ligeledes ved en af vore og nu var Keiseren rolig. Ofte flyttede han ikke en Fod, men lod sig flæbe. Saaledes venttes Bagten efterhaanden til at blive tilbage uden at røre Napoleon. Spadserte denne ud om Aftenen, da fulgte den doven langt bag efter, eller leirede sig paa en Hoi, hvorfra de kunde følge os med Binene. Da nu Alt paa denne Maade var forberedt, gjorde vi en Straamand, saa lang og tyk som Napoleon, gav den hans Klæder og Hat paa, og istedet for Indvolde en tilstrækkelig Quantitet Bly. En Bormaske lukkedes os godt nok for i nogen Trastand, især i Skumringen, at skuffe Diet. — Nu udviklede vi en Aften den vagthavende Officeer i et interessant Partie Whist; der var allerede givet Kort, da

man meldte ham, Keiseren vilde spadsere. Utillfreds vilde han kaste Kortene, men vore medspillende Herrer overtalte ham let til at tøve noget: Han vidste jo, at min Mand ledsagede Keiseren, som han desuden snart vilde indhente. „Hvad Bei gaaer Generalen?“ spurgte Officeren. „Langs med Stranden,“ svarte man; dette be. oligede ham. Vagten ved Porten havde drukkert lidt over Tørsten: to Mand fulgte os gåbende og ravende. Kommissarierne behøvede vi ikke at frygte for, da de alle vare til Bivæsterring hos Gouverneurens. Vi greb altsaa fixt vor Straamand under Armene og tilte med ham ud af Huset, begunstigede af den indbrydende Skumring. At Pseudo-Napoleon ikke betiente sig af sine Fødder, dertil var Vagten saa vant. Ogsaa omkring vi Popanzen saa meget mueligt, og slap lykkelig ud.

Nu gik det rask nedad til Strandbredden. Hvad vi havde haabet, skedte: begge de engelske Bogtere besæge kun den nærmeste Høi, leirede sig paa samme og forfulgte os med Dinene. Vi vare 7 Personer, men lutter indviede Franske. Da vi nu kom til et Sted hvor vi vidste, at en Skræntning nedsteeg i en stor Dybde og hvor Brændingen brødes paa det voldsomste, fattede vi ubemærket vor Straamand ved Benene, svingede ham høit i Luften og lod ham paa den naturligeste Maade af Verden springe ud i Søen. Med det samme gave vi alle et heftigt Skrig, vriede Hænderne

og rykkede os i Haarene. Bogterne havde lykkeligviis begge seet Straamandens Spring, de styrtede ned af Høien og fandt os i Fortvivlelse. Min Mand fortalte dem med Hulken: Napoleon havde, efter at han den hele Dag havde syntes meget rolig, pludseligen med en saadan Kraft løsrevet sig og saa rast styrtet sig i Strømmen, at det var umueligt at redde ham. Officieren var ogsaa imidlertid kommen did, og hans sande Skræk var i Virkelighed ligesaa stor, som vor forstillede lod til at være. Hvad var at gjøre? vi skrege omkaps med hinanden og stirrede ned i Brændingen, men ingen Baad var i Nærheden og Mørket tog hvert Dieblik til. Officieren bød den ene Bogter, der var en god Svømmer, 10 Guineer, hvis han vilde springe ud for at forsøge at redde den Forulykkede. Karlen besindte sig intet Dieblik, sprang ud og vovede virkelig sit Liv, dog naturligviis uden Nytte, da Straamandens Bly-Indvolde strax havde draget Personen tilbunds. Vi hylede og skraalte indtil mørken Nat, og vankede endeligen hjem, hvor vi allerede langt fra modtoges af vore Folks Sammerklager. Officieren iilte strax til Gruverneuren for at bringe ham hiint Sørgebudskab. — Ved Daggry kom denne, ude af sig selv, løb op og ned ved Strandbredden som en Høne der har smaae Ellinger paa Vandet, opbød alle St. Helenas Baade og Svømmere — men Alt forgieves. At vi atter ved denne Scene spillede de Dybtbedrøvede, kan Du tænke Dig.

Han selv var Trost behøvende, thi han frygtede for at vorde anklaget for Efterladenhed. Mod Middag forlod han os for strax at affærdige en Kutter, som, jeg veed ikke hvorfra, skulde hente nogle gode Dykkere, for dog i det ringeste at opsiske Napoleons Liig, som han, ifølge sin Instruction skulde oversende til Engelland. „I Guds Navn!“ tænkte vi, „fisker I Straamanden, saa vil det give et komisk Skuespil.“ Men hvor var Napoleon imidlertid, vil Du spørge. — I min Alkove, i min Seng laae han og ventede med piinlig Utaalmodighed paa Udfaldet. Men hvorledes, dersom man havde fattet Mistanke og strengt undersøgt hele Huset? Sandt, kære Karoline, derfor frygtede vi ogsaa meest, thi før næste Nat kunde vi umuelig bringe Keiseren i Sikkerhed. Dog, Bogterne havde jo selv seet ham springe i Vandet; de løi saagar i Angesten, at de vare fulgte ham paa Fode og vi modsagde ikke; hvad var naturligere, end at Gouverneuren i sin første Forspillelse aldeles ikke faldt paa, at ogsaa vi kunde spille en Komedie, især da en saadan, efter hans Begreb, til Intet kunde nytte os. Tre Dage sildigere maatte dog Nogen have indgivet ham en saadan Tanke, thi pludseligen lod han Huset omringe og giennemsoge, medens en heel Bataillon adspredte sig mellem Klipperne. Det var for sildig. Hvorledes? vil Du sige, „havde I da saa nøie beregnet det amerikanske Skibs Ankomst, at I just i disse Dage torde vente Rednings-

haanden? Ingenlunde. Alt skedte tværtimod fire Uger tidligere, end vi endogsaa torde nære mindste Haab herom.

Langs med Kysten er Klippefoden fuld af dybe Huler, hvor Vandet i Flodtiden trænger ind, og tæt derved staae sønderrevne Klippemasser, som ved en stærk Lava ere sammenkiedede til hinanden. Disse Masser, der hæve sig over Havets Glade, ere fulde af Revner og Huller. Man hører her det underjordiske Vands Brusen, der trænger ind i Dens Hulninger eller ved Fjeldenes Fod hvirvlende og skummende fremsprubler. Under disse høie Klipper og kun svagt sammenhængende Steenmasser har endnu Ingen vovet sig ind. Napoleon var den Første, der paa en Jagt, fiern fra sine Ledfagere, nedsteg i en af hine Huler og fandt samme saa rædselfuld skiult og beleilig, at han øieblikkelig ders paa grundede sin Plan. Hertil flygtede han den næste Nat efter ovenmeldte Optrin, uden at agte paa, hvad hans Helbred derved kunde lide. Nogle Levnetsmidler tog han med sig, thi i de trende første Dage torde vi intet videre bekymre os om ham. Tænk Dig vor Angst, inden vi erfoere at han endnu levede og befandt sig vel. Og saaledes udholdt han i samfulde syv Uger. At vi fra 15de August af med forflende Blikke uafsladelig betragtede Horisonten, bestandig to og to hver halve Time afløstes, for ikke at vorde søvrig eller uopmærksom, det behøver jeg ikke at fortælle Dig. Endeligen

var min Mand selv saa lykkelig, først at see Luftteg-
 net. Han styrtede jublende ind i mit Sovekammer og
 derpaa med vor Louis ud af Huset. Napoleon fandtes
 rolig sovende i Hulen. Da han vaagnedes med det go-
 de Budskab, sprang han rask op, klavrede frem, om-
 favnede tavst min Mand, steg hurtig ned af Klippen
 og løb bestandig stiltiende frem og tilbage ved Strand-
 bredden. Snart hørtes Narernes Pladsken og Svøm-
 merne nærmede sig. Hjertet bævede i min Mand, da
 man slog Touget om Keiserens Liv; men denne loe, tryk-
 fede min Mands Haand, sigende: „Nu er atter en Kon-
 gres tilende,“ og sprang ligesaa modigen i Vandet,
 som hiin Gang da han marscheerte mod Broen ved Lodi.
 I hvilken Sindsbevægelse min Mand blev staaende paa
 Strandbredden, er ikke at beskrive. Det var aftalt,
 at Baadfolkene, saasnart Napoleon var reddet, igien
 skulde antænde Laternen og tregange svinge den om-
 kring. Da han saae det, styrtede han uvilkaarlig paa
 sine Knæe, hævede Hænderne mod Himlen og velsigne-
 de den Bortdragende. Da ilede han til mig, der ogsaa
 mere var død end levende, fastede sig aandeløs paa en
 Stoel og stammede: „Han er borte!“ Vi Fruentim-
 mer have ved slike Keiligheder kun Taarer; jeg græd af
 Glæde den hele udslagne Nat. Ved Daggrye ilte jeg
 ned til Stranden og saae til min store Fryd Intet,
 og saaledes er Napoleon uden al Tvivl nu ombord paa
 det Skib, der bærer ham til Europa, til nye Verom-

melse. Os andre ubetydelige Personer gjør man sig ikke den Umage at bevogte, og Gouverneuren har allerede lovet at sende os til Engellands med det første fra Indien hjemgaaende Skib. Sid det maatte skee inden Efterretningen indtræffer hertil om Napoleons Tilbagekomst til Europa. Men, hvad kan man vel gjøre os? vi have jo dog kun betient os af Fangens naturlige Ret: at bryde sine Lænker naar det er ham mueligt. Liff har seiret over Magt og derfor giver Seiren os dobbel Blæde! Snart sees vi!"

Napoleon i sit Arbeidskabinet.

(Af Generallieutn. Grev Mathieu Dumas)

Den historiske Forsknings Resultater ere aldrig læterligere, end naar de have til Formaal Bedømmelsen af saadanne Menneskers moralske Styrke og Virksomhed, som have været i Besiddelse af nogen stor politisk Magt. Blandt Alle, som have spillet nogen Hovedrolle paa Verdenstheatret, kan Ingen forekomme mærkværdigere i sit Arbeidskabinet end den, hvis Kæmpebillede en gang skal sætte Efterverdenen i Forundring, da enhver af hans Handlinger og næsten enhver af hans Tanker

viste sig rig af Indflydelse paa hans Samtids Skiebne. Ikke en Eneste af hans Forgængere paa samme Bæledshøide har efterladt sig saa mangfoldige Spor af eget Arbeide og utrættelig Virksomhed. Endnu opbevarer hans Krigsfæller og Statsmænd, Tværksætterne af hans Billie, en Mængde af ham allene dicterede Planer og Instructioner. Hvis de lægge for Dagen den dybsindige Tankeorden, hvormed Napoleon uforstyrret nærmede sig sit Maal, og som vedligeholdte Herkervælden udeelt i hans Haand, og, i Forhold til dens udvidede Omfang, stedse drog den fastere sammen; saa maa vel just denne Fremstilling af en fuldendt Herker-Theorie fæste Opmærksomheden paa den farlige Klippe, der truer dem, der blændede af Lykken, engang i Fremtiden med samme Diervhed og med samme Selvtillid, kunde forledes til at ville efterligne ham. Maatte altsaa de, som Lykken nogensinde kunde hæve til en saadan svimlende Høide, ei smigre sig med at kunne vedligeholde sig der med større Klogskab end han, naar de see, at det meest skarpsæende Genie, saa øvet i at udgranske politiske Aarsager og i at beregne deres Virkninger, blev et Offer for sin egen Uergierighed; hvorlunde han omsider, henreven af sin uimodstaaelige Skiebne, selv ene forstyrrede den Bygning, han selv ene havde opført.

Naar en umaadelig Dabel eller Berømmelse heel ofte tillægges de ubetydeligste Handlinger af udmærkede Mænd, bør derimod den, som med historisk Strengthed

vil bedømme de Handlinger, der have haft nogen betydelig Indflydelse paa Statssystemet, aflæde dem deres forunderlige, paa Phantastien virkende Anstrøg, og efterforske deres egentlige Aarsager. Hemmeligheden i Napoleons Herskermagt ligger i Virksomheden i hans Arbeidskabinet. Hans egen Vælde var Hovedfilben og det eneste Formaal for alle hans Regieringshandlinger; han taalte ingen Hindring deri, og vilde ei vide af nogen Grændse. I den borgerlige ligesom i den militaire Magts Hierarkie fordrede han den strengeste Lydighed. Endog sine meest prøvede Embedsmænd skienkede han aldrig den Tillid som de ved uvilkaatlig Hengivenhed troede at have bundet. Jo mere han havde Aarsag til at være fornøiet, desmindre lod han sig mærke dermed. Man kunde vel, isølge hans Mening, have fortient at gjøre Fordring paa Udmærkelse og Belønning, men nogen Rettighed dertil erkjendte han aldrig. Hans Ministre ligesom hans Generaler holdtes under streng Opsigt, ei allene med Hensyn til de vigtigere Forretninger men endogsaa i de mindste Details som vare dem overdragne. Finantsregnskaberne, det hele Indbegreb af den indre Bestyrelse, enhver Afdelings Dannelsse, Bevægelse og Stilling i hans Armee — alt dette var stedsse nærværende for hans Siel. Han var opmærksom endog paa det Mindste, og ordnede det ved særskilte Befalinger, som han, uden at standse, dikterede ligesaa hastig som man taler, og uden anden

Hielp end hans overordentlige Hukommelse; disse Befalingers Nøiagtighed og deres fuldkomne Overeensstemmelse med hans almindelige Anordninger, gjorde stundom saavel hans høiere som lavere Embedsmænds omhyggeligste Estertanke til Skamme, og holdt dem i bestandig Narvaagenhed. Hvorfomhelst han befandt sig, i Palladset saavel som i Teltet, var han den Jernhaand, der bestandig holdt alle Traade sammen, og hans bangeste Mistroe lod ingen af dem falde fra sig. —

Dette fast uhorste Arbeide udrettede han ene og alene med to eller tre Secretairer, men han forstod at vælge dertil saadanne Mænd, der særdeles havde udmærket sig ved Indsigter, Skarpsindighed, Tausked og Lethed i at arbeide. Som Feltherre i Italien, havde han som sagt kun to eller tre; som Keiser og Styret af Europas Skiæbner havde han ikke flere. — Saa simpel den første Drivefieder end var i den store Maskine, saa mangfoldige og sammensatte syntes derimod de Hiul at være, der af den sattes i Bevægelse. Deres Gang beskieftigede ham Dag og Nat; han paaskyndede eller sagtnede dem efter Godtbefindende, alt efter som Omstændighederne fordrede det; hver Dag maatte han have Rapporter og udførlige Oversigter af den Forfatning, hvori alle Bestyrelsens Grene befandt sig; endog den mindste Forsømmelighed undgik sjelden hans hurtige og skarpe Blik; Han revsede den med Strengbed og ansaae sig i dette Tilfælde ei bunden ved nogen Værdig-

kedernes eller Grabernes Bælde; hans straffende Alvor stiledede directe til den Punct, hvor han blev Feilens vaer, og naæde i ethvert enkelt Tilfælde den, som havde begaaet samme. Dette var Diemedet af de specielle Sendelser, hvortil han, stedse uforventet og som oftest uden sine Ministres Bidende, brugte sine Adjutanter og Fortrolige. General Duroc blev betroet de vigtigste af disse; hans udmærkede Landsgaver og ædle Karacteer gjorde ham fremfor Andre skikket til saadanne Hverv.

I det hvad jeg her har sagt om Napoleon, maae Dablerne eller Partiaanden hverken søge hans Roes eller hans Retfærdiggjørelse; det var min eneste Hensigt at tegne et rigtigt Billede af den overordentlige Mandes sædvanlige Beskæftigelse til deres Tjeneste, som vil efterforske Grundvolden til hans kolossalske Bælde, samt de Midler, der have hævet ham til denne Høide af Magt, og som befordrede Udviklingen af hans ærelystne Planer; denne Hensigt skulde gandske og aldeles forfeiles, hvis de Udtryk jeg har benyttet mig af, efterlobe i Læsernes Siel den mindste Tvivl om Billedets Lighed.

Pariser = Guillotinenes Annaler.

Gode Gud! Hvem kan nedskrive disse, uden at bæve i sit inderste Hjerte, hine tallose Justitsmord i den saakaldte Philosophie's, saakaldte Friheds, saakaldte Tolerances Land! Ei i et Folkeopløbs blinde Raserie faldt hine Slagtoffere; nei, man myrbede dem koldt og med Overlæg. Accusé, prévenu, convaincu, heed den almindelige Formular, hvormed man flæbte dem til Guillotinen.

Giennemlæser man hine Annaler, bemærker man i Henrettelserne et Slags stigende Gradation. Først ere de sieldne, lidt efter lidt voxer deres Tal, ligesom de Fangnes, der d. 31te Marts 1793 var 24, og den 19de Julii 1794, 7,600!! — I de første Dage guillotineredes kun Enkelte, efterhaanden steg deres Antal til 50, og flere, daglig. Ogsaa de Henrettedes Alder og Stand giver Stof til Bemærkninger. Hvilken Mængde gamle ulykkelige Mænd! Hvor mange Mødre, Hustruer, Døttre, Søstre, hvormange Matroner og blomstrende Skønheder, der døde en Død, deres Kion og dadellose Vandel for stedse syntes at beskytte dem mod! Hvormange Embedsmænd, der beseglede deres Trofskab med deres Blod! Og endelig, hvormange af hine Menneskehedens Uhyrer, der faldt som Offere for deres eget Værk!

Antallet af de fra Mars 1793 til Junius 1794 allene i Paris guillotinerede, eller offentligt og lovmæssigt henrettede, Personer, beløb sig til Et Tusinde, fem Hundrede og Fjorten. Blandt disse befandt sig:

6 Hertuger: Philip af Orleans, Hovedophavsmanden til al den Ulykke, Revolutionen bragte over Frankrige.

de Biron, General. Han kommanderte ved Rhin, i Nizza, i Bende, og var En af de Store der vilde fiske i rørte Vand, og kun fandt deres Undergang. Han stormede Bastillen.

Kohan, Rochefort.

Laval-Montmorency.

12 Grever: Blandt dem: d'Estaing, Admiral og Generallieutnant, en tapper og seierrig Feltherre.

Latour-Dupin, Krigsminister. Han besad Folkets Kiærlighed i saa høi en Grad, at det blev Signalet til Revolutionen.

21 Generaler: Deriblandt: Luckner, Marskal af Frankrige. Den Kriger som Franskmændene i Syvaarskrigen skiald og bævede for, dør i sit 72de Aar som fransk General paa Skafottet i Paris.

Miaczinski, en Polak, som Dumouriez giver det Vidnesbyrd, at han i Feltslaget var ligesaa tapper, som han viste sig feig paa Skafottet.

Westermann, før Revolutionen Advokat i Elsaß, derpaa Pøbelansfører ved Angrebet paa Thuillerierne, siden Adjutant hos Dumouriez og endelig General i Bendes.

282 andre Officerer af forskellige Grader.

180 Udelsmænd.

177 Retslærde, heriblandt: 90 Parlamentsraader, henrettebe paa een Dag, og 26 paa en anden. Dietrichsen, dansk Advokat. Et uroligt og ustyrligt Hoved, og — hedder det — en saadan Ende værd.

32 Sribenter, blandt hvilke: Luz fra Offenbourg, Doctor i Philosophien. Han levede ret tilfreds i Rostheim paa en lille Gaard med Kone og fem Børn, da pludseligt Revolutionens Raptusfen kom over ham, og tilintetgjorde al hans huuslige Lykke. Han blev dødelig forelsket i Charlotte Corday i det Dieblik hun besteg Skafottet, priste hendes Daad, forsvarte hende med Sværmerie, og mistede derved Livet, 27 Aar gammel.

Dougados, Professor i Bellalenheden og Digtkunsten. En vakker ung Mand og et Digter-Genie. Han havde vundet Hædersnavnet den franske Tibul.

Chaumette, af Beskedenhed kaldende sig selv Anaxagoras. Først Typograf, siden National-Agent.

198 Maireer, Municipaler og andre Revolutionsofficerer.

81 Deputeerte.

99 Præster, de Fleste Mænd paa 60 til 70 Aar.

28 Generalforpagtere, alle henrettede paa een Dag.

154 Fruentimmer, blandt disse: Maria Antoinette, Dronning af Frankrige, 38 Aar gl.

Madam Elisabeth af Frankrige, Ludvig XVI Søster. Dyd, Ustyld og Skionhed smykkede hendes Siæl og Legeme. Hun henrettedes den 8 Mai 1794, efterat have maattet være Vidne til 28 andre Ulykkeliges Døb. Man giemte hende tilsidst, for at ryste hendes Siæl ved Synet af det meget Blod; men hun fandt i sin Ustyldighed og fromme Bøn en Trøst, som Uhyrerne ikke kunde berøve hende. 30 Aar gammel.

Charlotte Corday, Frøken; Marats Morderke. 25 Aar.

Cecilia Renault. Hun havde forlangt Robespierre i Tale, og haft to Knive i sin Lomme. Deraf sluttede man, hun havde villet myrde ham. Hun, hendes Fader og Broder, henrettedes den 17 Juni 1794, foruden 57 andre Slagtoffere; men saa hvile da ogsaa Bødlerne den 18de.

Josephine Dubot fristede sit Liv i syv Maaneder, ved at udgive sig for frugtommeligt.

Hertuginde af Grammont, født Hertuginde af Choiseul. Hun var bestemt til Ludvig XV Maitresse, men styrtedes af den skønne Dubarry.

Sophanna Baubernier, Grevinde Dubarry. Ludvig XV sidste Maitresse. Som Blædespige var hun i Paris bekiendt under Navn af Mamsel Lange, og fornægtede, selv som Kongens Favoritinde, ikke sin forrige Karacteer. Hun var letsinnet, forfængelig, ødsel, men egentlig en godmodig Skabning, der gjorde saalidt Ondt som mueligt. Derfor holdt Folket meget af hende, og hun levede lige til Robespierres Regiering rolig og uforstyrret i sin skønne Pavillon i Louveciennes. Da Keiser Joseph

var i Frankrige, besøgte han Grevinden her. Paa en Spadseretour i Haven bød han hende sin Arm, og da hun vægrede sig ved at modtage denne Ære, gav han hende det yderst fine Svar: *Le beauté est toujours Reine!* (Skønheden er altid Dronning.) Hun døde gandske som Awinde, og gik i en Usmagt over i den anden Verden.

Resten bestod af Ridsmænd, Parykmagere, hvoraf 7 bleve guillotineerte paa een Dag, Skomagere, der havde leveret daarlige Commisfioe; Skrædere, Daglønnerere, Båndbærere og andre Medlemmer af den souveraine Pøbel. Otte Borgere og en Kone fra Rouen maatte døde, fordi de havde omhugget Frihedstræet; en Skrædersvend, fordi man havde fundet ham i en Skov med en Pistol; en Hørefudsf, fordi han paa et Kaffe-huus havde sagt, Nationen bestod af lutter lumpne Karle, som der nødvendiggen maatte en Konge til at holde Styr paa. Blandt Enkelte af de i hiint Tidrum Henrettede, ere Følgende de Mærkværdigste:

De Sombreuil, forhen Invalidegouverneur. I de blodige Septemberdage reddede hans Datter ved sine Taarer og Bønner hans Liv, og vidste at bevæge Bødlernes blodtørstige Hjerter. Forgæves! Robespierre dømte den 74aarige Elding til Døden to Dage efter, og denne gang undgik hans Slagtoffer ham ei. Ført en rød Skjorte slæbtes han til Retterstedet.

Musquinet, Ex-Maire i en Landsbye. Under den forrige Regiering havde han for begangne Forbrydelsers Skyld siddet i Arrest samfulde 22 Aar. I Triumf førtes han ud af sit Fængsel og pristes høit som et Despotismens Offer giennem hele Frankrige. Han blev Maire, og guillotineertes af sine gode Venner.

Ronsin, Kommandant, Opfinder af den Dødsmaade, med Kartætsker at henrette en Mængde Mennesker paa een Gang, for desto større Nemheds Skyld. Han praktiseerte samme Methode først i Lyon.

Laborde, Hofbanker. En Mand af uhyre Formue. Han eiede i Paris hele Gader, som han selv havde bygget. To af hans Sønner forulykledes med Peyrouse paa Kysten af Kalifornien.

Malesherbis, Statsminister til 1788. En af de værdigste Mænd, Frankrig har eiet; saamange Dyder, saamegen talende Værdighed, Folkets Kiærlighed, Verdens Hviagtelse, tredsindstøve Hædersaart! Hvo skulde ahnet, at der kunde gives et Uhyre, der torde vove, offentligen at lægge Haand paa det gamle Frankrigs Hæders, Retsskaffenheds og Retfærdigheds ærværdige Patriark! Men man frygtede, at han, Ludvig XVI's Forsvarer for Blodretten, maaskee var den ulykkelige Monarks sidste Willies Depositeur, og den vilde man med ham for evigt indhulle i Gravens Mørke. Derfor henrettedes ogsaa hele hans Familie med ham.

Thomas Cochrane, den brittiske Tordenstjold.

Ried, som Tordenstjold forðum, af Fredens Rolighed i sit Fødeland, søger nu denne berømte Søehelt og Frihedsmænd Krigens Tummel og Hæder i en anden Verdensdeel. Friheden er ham, hvad Lykken er Menneskene i Almindelighed, et Ideal, som han søger i en lang Frastand, istedetfor at søge den i sin Omkreds. Det er værdt at gjøre sig bekiendt med en saadan Mand's Karacteer og Bedrifter, medens man fæster sin Opmærksomhed paa ham, mellem Bølgernes Brusen og Kartovernes Dundren:

Lord Thomas Cochrane er den ældste Søn af Grev Archibald af Dundenald. Fra sin tidlige Ungdom bestemtes han til Søetaten, og betroedes til sin Onkel, den nærværende Admiral Cochranes Omfarg. Under denne erfarne Søehelts Veiledning, blev den unge Cochrane dannet til en god Søemand. Sin første Heltegierning udøvede han i 1801 ved Barcelloga, som skaffede ham et hæderfuldt Navn i hans Fødeland, og blev priset i Malerier og Kobberstykker. Han stødte nemlig paa den spanske Fregat Elgama, der havde en sex Gange saa stærk Besætning og tregange saamange Kanoner, som hans lille Brig. Dristigen entrede han den med en saadan Tapperhed, at han erobrede den uden

at miste mere end een Mand derved; hvorimod Fienden havde flere Døde, end der var Folk paa hans Skib. I samme Aar fratog han Fienden med sin Brig 33 Skibe og gjorde 530 Fanger, ødelagde et Krigsskib paa 26 Kanoner, 3 Kanonbaade og en heel Convoi, som seilede under deres Beskyttelse, landede paa Kysten af Spanien, bemægtigede sig Taarnet Alcamenara og sprængte det i Luften. Formedelst disse Bedrifter blev han udnævnt til Capitain i den brittiske Marine, og fik i Begyndelsen af Krigen med Frankrige Fregatten Pallas under sin Kommando; med denne gjorde han mange Underværker af Forvovenhed og Tapperhed. — Efter Pitts Død, da Parlamentet blev opløst, fremstillede han sig som Candidat for Flækken Honiton; han kom fløende til Valgforsamlingen i en Karet med to Eselieutenanter og en Kadet; bagefter kom en anden Karet med hans Matroser; paa Bukken sad Styrmanden med sin lille Kommandopibe i Munden, hvormed han gav sine Kammerater Signal til at raabe Hurra; alligevel kostede det ham mange Guineer inden han blev valgt, og Herligheden varede ikke længer end eet Aar, da Parlamentet atter blev opløst.

Da i 1807 et nyt Parlament skulde udvælges, fremstillede han sig som Candidat for Westminster i London og blev atter Parlamentslem. Snart blev han kied deraf og gik atter ind i Søtjenesten. Den 31te

Juli 1808 sprængte han Fortet Mungal paa Kysten af Catalonien i Luften. Den 12te April 1809 gik han og fire forvorne Matroser med en Brander, som havde 1500 Tønder Krudt, 3 til 400 Bomber, fyldte med Brandraketter, og 2 til 3000 Granater, ind paa Rheden af Basques, seilede lige ind paa den franske Flaade, som tog imod ham med gloende Kugler. Sine Ledsagere lod han først bestige Chaluppen, og selv ene blev han tilbage og antændte Luntten, som efter femten Minuter skulde gjøre sin Virkning. Explosionen var skrækkelig, men gjorde ingen Skade. Saasnart han var kommen tilbage fra dette desperate Foretagende til sit Skib L'Imperieuse, begyndte han et Angreb paa de fiendtlige Skibe, borttog Orlogskibet Calcutta, tre andre bleve brændte, og Resten af Flaaden flygtede ind til Charente. Denne Heltegierning opvakte den største Enthusiasme, og til Belønning udnævntes han til Ridder af Bathordenen. Denne Orden mistede han siden, fordi han beskyldtes for at have udsprede en falsk Seiersfetterretning, som han havde betient sig af til at spekulere i de offentlige Støcks; han blev dømt til en Mulet af tusinde Pund Sterling og et Aars Fængsel i Kingsbech. Aldrig saasnart var han bleven fri, før Borgerne i Westminster atter valgte ham til Parlamentslem. Siden den Tid har han stedsse viist sig som den ivrigste Modstander af Ministeriet og heftigste Tilhænger af Oppositionen, indtil han endelig, tied af at sægte med Ord,

besluttede sig til at opføre en alvorligere Kampplads paa Sydamerikas Kyster, for at skaffe sin urolige Land Beskæftigelse, og at hævde sig Navnet af den brittiske Tordenstiold; mueligen ogsaa hans Endeligt vorder som hans.

Marshall Brunes Død.

Marshall Brune havde hylbet Kongen. I Juli 1815 reiste han, forsynet med Passer, haandskrevne af Marquis de Revière, der succedeerte ham som Kommandant i Marseille, til Paris igiennem Provence, ledsaget af en Eskadron Sægere og sine Adjutanter. Ved Dürence's Bredder affædigede han sin Efforte. Tirsdagen den 2den Aug. 1815 Kl. 10 om Morgenen kom han til Avignon, steg af i Hotellet Palais-Royal og spiste Frokost. Da han igjen vilde stige tilbogs, kiendte man ham. Høit fløi hans Navn fra Mund til Mund. Synet af den hæderværdige Kriger vakte en Beundring, eet eneste Udbrud gav en modsat Retning. Et Menneske, der trængte sig igiennem det om Bognen stimlede Folk, skreg: „beundrer Prindsesse Lamballe's Morder!“

Trolldomskraftigt virkede disse Ord: Legioner og Banditer syntes ved det fremmanede af Afgrundene

Huler. Et almindeligt Skrig giennemskærer Luften. Bognen fører bort, men anholdes ved Porten, hvor en Nationalgardist hoverer over, at kunne undersøge en Marsskalks Pas. Den tjenstgjørende Officer forlanger, at Passet skal viseres af Kommandanten. Hver Minut forøger Faren. En rasende Hob spærrer alle Udgange. En Steenhagel slaaer mod Bognen, man griber Tømmen, tvinger Marssalken til at vende tilbage til Hotellet, og lukker alle Tilgange. Den frygtløse Krieger indgyder sine kun for ham skielvende Adjutanter Mod. Han skilles fra dem, og gaaer ind i en Etue, hvor han med Heltefatning venter hvad han ahner.

Hele Byen samles udenfor. Hiin Nibdings Løgnudraab lyder fra alle Læber. Alt hører man de Rasende fordre den gamle Krigers Død, hvis Blod saa ofte flød for Fædrelandet. Den nye Præfect i Baucluse befandt sig incognito i samme Hotel. Han viser sig for det larmende Folk. Man spotter hans Autoritet, og en af Mytteriets Hovedmænd erklærer: han selv fungerer som Præfect her. Man slaaer Generalmarschen. Mairen, den modige og ærværdige Puy, fordriver med et Compagnie af Nationalgarden de Rasende for et Die-blik; han begiver sig til Marssalken, og søger forgiøves at begunstige hans Flugt. Endnu engang tiltaler han den stormende Hob, der søger at giennembryde Gardisternes Rækker. I deres Epidse tilraaber han

Opførerne: „Elenbige! over mit Liig gaaer Veien til Marskalken!“

Smidlertid trænge Banditerne bagfra ind i Hotellet. Marskalken hører dem komme, og fordrer af Bagten for sin Dør sin Sabel tilbage; man nægter ham den; forgæves byder han en af Soldaterne sin Guldbørs for hans Gevær. Morderne bryde ind i Værelset. Marskalken staaer opret foran Kaminen, og blotter sit Bryst uden at sige et Ord. „Prindsesse Lamballe's Morder!“ lyder det nok engang. — „Mundet er mit Blod for Fædrelandet,“ svarer han: „graa er jeg vorden under Krens Banner; jeg var tredsindstyve Mile fra Paris, da den Forbrydelse udøvedes, man vover at sigte mig for.“ — „Døe skal Du!“ afbryder En af de Usle ham. „Jeg har lært at trodse Døden,“ svarer Generalen, „og kan give mig den selv; blot et Gevær, og fem Minuter til at skrive mit Testament i!“ — „Døden!“ skriger Morderen, og affyrer sin Pistol paa ham; den saarer Panden let og afriver en Tot Haar. Ræsk og ubevægelig staaer Brune der, forslægger Armene og venter det andet Skud. Pistolen klikker. — „Du har feilet!“ skriger en anden Morder: „væk! Touren er til mig!“ Med en Flintekugle strækker Nibdingen en Kriger til Jorden, som Kren havde ledsaget i tyve Feltslag, og bekrandsket med Mincio's og Verona's Laurbær.

Smøkket med en af de hvibe Fier i Generalens Hat, viser Morderen sig paa Balkonen. Kannibalerne under Vinduerne opløste et græsfeligt Skrig, og forlange, at man skal nedkaste Byttet til dem. — Liget bares paa en Baare til Kirkegaarden. Men Bødlernes Raserie var endnu ikke stillet. De bemægtige sig Liget, og slæbe det, under Trommehvirvel, til den niende Bue af Rhonebroen, hvor de kaste det i Floden, efter at de græsfeligen have lemlæstet det. Generalens Adjutanter undkom.

Hvilke Pøbeltræbfler! Qvinder dansede en Farandola paa Pladsen, der endnu var farvet med den Dræbtes Blod, og et Menneske digtede midt iblandt Megærer en Seierssang til en Folkemelodie.

Rhonebølgen bar Heltens Liig til Egnen mellem Taraskon og Arles. Der kastede den det op paa den sandige Bred. Ingen vovede at bedække det med Jord. Adskillige Dage var det Ravnenes Føde, indtil omsider nogle Fromme skaffede det bort, og kastede det i ulædret Kalk. En Borger, der havde foretaget sig en lang og farefuld Reise, for at frarive Rovfuglene en af den gamle franske Armees ypperste Høvdingers blodige Levninger, samlede dem med religiøs Duhyggelighed, for at overbringe Familien den smertelige Gave.

Den spanske General de Torres Hændelser.

Paa en Reise, som den spanske Brigadegeneral, Rudolfo de Torres gjorde med nogle Officerer af et Schweitzerregiment, sadde de en Aften sammen ved Ebro, i fortrolig munter Samtale. Nogle af Selskabet fortalte de vigtigste Begivenheder i deres Liv, og fandt deri en Stadfæstelse for en Bemærkning, hvorfra man var gaaet ud, at Menneskets Skiebne ofte er afhængig af de ubetydeligste Hændelser. Generalen, der længe stiltiende havde været Tilhører, begyndte omsider: „Ja, de Veie ere besynderlige nok, ad hvilke vi ledes til Maalet. For min Bugge er vist ikke siunget, at jeg skulde tiene mit Fædreland som Krieger med Kaarden i Haanden. Deri ere tre stakkels Piastre Skyld.“ — „Tre Piastre!“ raabte Krigskameraterne. „Ere Marsag til, at jeg nu er Ebers General. Hør nu min Historie:

Min Fader var Rishmand. Jeg, den ældeste af tre Sødske, blev som en Dreng paa fiorten Aar sendt til en af min Faders Handelsvenner i St. Sebastiano, og kom først i mit 23de Aar tilbage igien, ifølge en Skrivelse, hvori min Søster underrettede mig om, at min Moder laae meget syg, og ønskede at tale med mig før sin Død. Jeg traf hende yderst svag, og veeg ikke fra hendes Reie lige indtil hun sov

hen. — En Morgen, da vi vare uden Bidner, reiste hun sig op i Sengen, greb min Haand, og bad mig med dyb Rørelse, at jeg dog, naar hun var død, vilde tage mig af mine yngre Sødsfende, og vaage over Hussets Vel. Jeg udtrede den Bemærkning, at Fader jo endnu levede, var en sparsommelig og arbeidsom Mand, og at vi jo havde mange Prøver paa, hvor kierlig han var findet mod os. „Ja,“ begyndte min Moder her med et dybt Suk, „det er nu godt nok, naar han kun ikke havde een slem Feil!“ — „Feilfrie, kiere Moder, er jo Ingen,“ begyndte jeg trøstende, da min Søster havde sagt mig, at der undertiden var ægteffabelige Uenigheder imellem dem, hvilke jeg nu troede, hun sigtede til. „Ja,“ vedblev hun, „man kan tilgive mange Feil, men naar en heel Families Rolighed og Lykke forspildes for en Grilles Skyld, naar jeg forsikrer Dig, min kiere Rudolfo, at en ubetvingelig Lidenskab hos Din Fader, er Aarsag i alle vore Ulykker og til min Død.“ — Jeg fik nu at vide, at min Fader spillede tre Piaſtce bort til hver Lotterietrækning, paa fem Tal, som han engang havde drømt om, at de skulde grunde hans og vor hele Families Lykke. Taa Dage efter døde min Moder.

Hendes Tab gik mig nær til Hierte, og da jeg holdt Lotterispillet for at være Aarsagen dertil, satte jeg mig alvorligt for, hvad det end skulde koste, at formeae min Fader til, at undertvinge denne Lidenskab

for Fremtiden. Men ogsaa ham angreb Sorgen saa heftigt, at Lægen ansaae hans Sygdom for farlig; jeg vovede derfor ikke at tale til ham om Lotteriespillet, før han selv paalagde mig at besætte en Seddel med tre Piastre, og opgav mig de brømte Tal. Jeg taug, men hentede ingen Seddel. Min Fader, som vidste at vi punktligen ablød enhver af hans Befalinger, talte ikke videre derom, førend der, en Morgen da min Søster sad ved hans Seng, opstod en usædvanlig Larm paa Gaden. Han befalede hende at erkjendige sig om Aarsagen, og hun bragte den Bessked, at Kollektøren ligeoverfor havde udhængt Lotterienummerne, som Posten nylig havde bragt. Han forlangte nu at vide dem; det var de Nummere, han havde befalet mig at besætte. De havde vundet en Kvaterne. Han takkede Gud for den erholdte Günst, opfyldte strax et Løfte, han i dette Tilfælde havde gjort, at skænke Kirken en anseelig Sum; befalede at Kramboden skulde lukkes, og lod en Notarius hente, for at faae sit Testamente opsat, da Glæden havde virket saameget paa ham, at han frygtede for, at hans sidste Stund var nær. Tilfældigviis var jeg den Morgen gaaet i Besøg paa Landet, og ved min Hiemkomst fandt jeg ham i den Geistliges og Advokatens Hænder. Mine Sødsfende og nogle Slægtninge stode omkring Dødsleiet og græd. Ube-kiendt med alt det Forefaldne, troede jeg min Fader phantaserede, da han talte om en halv Million Pia-

stre som faldt os til Deling. Men da Notariusfen endelig affordrede mig Lotterieseblen, og jeg svarte ham, at jeg ikke havde besat den, da brød min Fader som vanvittig ud i de Ord: „ikke sat? hvad Rudolfo! ikke sat!“ og — døde.

Min Stilling var skrækkelig. Mine Sødskende bebreidede mig, at jeg havde røvet dem deres Formue, jeg selv anklagede mig som Fadermorder. Jeg skænkede dem min Andeel af Fædreneerven, forlod det faderlige Huus og gav mig i Krigstienesten, i det Haab, at gienfinde min forstyrrede Sielesfred i Slagenes Tummel. Min Opførsel skaffede mig snart en Officeersplads. Den franske Revolution lokkede paa denne Tid de republikanske Armeer ind over Pyrenæerne, og jeg foresatte mig, enten at falde i Kampen for Fædrelandet, eller og udmærke mig saaledes, at jeg kunde blive en Støtte for min Familie. Mit Forsæt kronedes med Held. Jeg blev Chef for en Friebataillon, der længe vil blive Franskmændene i uforglemmelig Erindring.

I Slaget ved St. Juan de Luz saaredes jeg og bragtes til Hovedstaden, ledsaget af min, ligeledes saarede Adjutant, Don Fernando Lopez. Min Søster, mig endnu hengiven med om Tilbøielighed, reiste hid, for at pleie mig under Kuren. Ved Afreisen igien til Armeen mærkede jeg en om Lidenskab mellem hende og Don Lopez. Neppe vare vi komne til vort Korps, før vi atter stode i Ilden. Allerede efter den første Fægt-

ning savnede jeg min Adjutant, og Aftenen derpaa beholdt jeg af en Dragon, som overbragte mig hans Brevtaske, den Efterretning, at han havde truffet ham, haardt saaret paa Valpladsen, havde modtaget den af ham, og givet ham det Løfte, at levere den i mine egne Hænder. Jeg beklagede den ulukkkelige Yngling af mit gandske Hierte. Men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg blandt hans Papirer fandt min Søsters Portrait, og en Lotterieseddel med de samme fem Nummere som engang havde martret mig saa slemt. Nummerne vare dennegang besatte med fem Piastre istedet for tre. Skiondt en Fiende af Lotteriespil, sendte jeg dog Bud til Hovedstaden, og tænke Dem min dobbelte Forundring, Nummerne havde atter vundet en Quarterne.

Freden kom. De Fangne vendte tilbage, men Lopez lod sig ikke see, og mit sidste Haab om nogensinde mere at see ham, forsvandt. Dmtrent sex Maaneder derefter gik jeg en Spadseretour paa Bolden om Pampelona, da jeg blev en ung Mand vaer, som kom mig imøde paa en Krykke. Jeg gienkiendte min Lopez. Han kom tilbage fra fransk Fangenskab og et langvarigt Sygeleie i Bajonne. Ingen Udsigter havde han nu for sin Fremtid, og mindst ventede han dem af sin Lotterieseddel, som han aldrig havde tænkt paa. Sin Kiærlighed havde han tro bevaret. Hvem

skildret den unge Mand's Genrækkelse, da jeg meddeelte ham Kundskab om, at Lykken just ikke havde meent det saa aldeles ilde med ham. Nu erfoer jeg, at min Søster engang i en fortrolig Samtale havde fortalt hans Tildragelsen med Lotteriesedlen, der havde forvoldt det mig saamegen Krænkelser. Vi reiste begge til Madrid. Han ægtede min Søster, som han gjorde til den lykkeligste Kone."

Den vidtberømte Capitain Münchhausens høistforunderlige Eventyr paa en Opdagelsesreise til Nordpolen.

Fortalte af ham selv.

Skotland er mit Fødeland. Mit Liv har jeg henvragt paa Reiser til Lands og til Vands. To Gange har jeg omseilet Jorden, giennemtrængt har jeg de ubekjendte amerikanske Skove, og udforsket det hele indre Afrika. Timbuktuanerne kiende mit Navn lige saa godt i alle Maader som Skotlænderne. Jeg har gjort Opdagelser og udført Bedrifter, Verden neppe vil troe, naar jeg fortæller dem.

Parlamentet udsatte en Belønning af Tyvetusinde Pund for Nordpolens Opdagelse. Jeg besluttede at

fortiente den, og besteg i saadan Hensigt Skibet det Uforbrændelige, 200 Ræster drægtigt, besat med 50 Mand og tolv Kanoner. Ladningen bestod af alskens Bagateller, som de vilde Folkesærd ere lystne efter: blandt andet Lant havde jeg en Mængde af Digtetkunstens nyeste Kostre, der, som jeg meente, vilde være hine Naturens Børn fatteligere end os. Desuden tog jeg tyve Bulbidere og ligesaamange Stridshaner ombord. Skibet var overalt beflaet med Kobber, og forsynet med Pigge mod Søehyrernes Angreb. Kobber-Ånkerne vare i begge Ender saa skarpt tilspidsede, at de kunde giennembrude Jsen. For at møde Faren af den tiltrækkende Kraft, jeg ved Nærmelsen mod den magnetiske Pol kunde vorde udsat for, lod jeg Skibet paa alle Sider omgive med Metal. Lougene og Seilene vare af Asbest. Skibet var altsaa ild-, vand- og magnet-fast.

Den 20de Junius 1818, en Fredagsmorgen, stak jeg fra Havnen Cault o' the Gab i Søen. Veiret var smukt. Det faldt mig paa Farten ind, hvilken Nytte jeg kunde have af en Dampbaad. Og virkelig bragte jeg med usigelig Møie en saadan i Stand; styrret af een eneste Mand tilbagelagde den imod Vind og Strøm ikke fuldt tredive Miil i en Time.

Tredie Dags Morgen vakte's Alt paa Skibet af en Larm, liig fierne Jordenskrald. Den syntes at nærme

fig, og nu og da bragede det, som om et af de sværeste Artilleriestykker blev affyret. Nogle Minuter efter saae vi, tre Mile omtrent fra vort Skib, Søen i skrækkeligt Dyrer flaae himmelhøie Bølger. Jeg blev utaalmodig, steg i Dampbaaden og styrede modig frem mod Elementernes Kamp. Efter faa Minuters Forløb var jeg kommen saa nær, at jeg kunde opdage Uarsagen til hiin skammelige Tumult. En Trop af circa femhundrede Hvalfiske, efter hvad jeg i en Hast kunde skønne, af 1 til 200 Fods Længde, svømmede Bester paa. Deres Brusen var rædsom at høre, af deres Næseboer sprang Vandet vel syv Fierdingvei op i Luften. Hiin Kanonstød lignende Bragen forarsagedes af to Havfruer og to Havmænd med uhyre Svøber af Havtang; disse fulgte en Unden, der red paa en Slange, og spillede paa Sækkepibe. Ethvert af de frygtelige Vidskensnært, der naaede selv de forreste Hvalfiske, rev Stykker ud af disse Dyrs Rygge, saa store som ordinaire Bøffelørne; hvirvlende op i Luften opfangedes de af uhyre Orne, der svævede lige ovenover, og blandede deres græsselige Skrig med de lidende Kreaturers Brøl. Jeg vilde just udkaste en Skizze af den hele Scene, da en fra en Havfrues Toiletspeil tilbagekastet Soelstraale blændede mit Syn nogle Minuter, og da jeg igien blev det mægtigt, var hele Kavalkaden alt forsvunden under Horisonten.

Dette Skuespil gav mig Visshed om, at Giennem-
 farten til Ostgrønland stod mig aaben. Alle Hvalfiske-
 ne bare nemlig paa Forhovedet Bogstaverne Ö. G., og
 det er notorisk, at Begyndelsesbogstaverne af det Dis-
 trict, Polarsfiskene fødes i, blive disse paabrændte.
 Jeg sluttede altsaa, at Isen ved hine Kyster maatte
 være løstbrudt. Jeg begav mig nu ombord igien, og
 fortsatte min Reise med fordoblet Iver. Dmtorbnet
 og omlynet løb jeg ind i Lerwik Bay ved Shetland.
 Her indtog jeg ferst Vand, og nogle raadne Kaalhove-
 der, de eneste friske Levnetsmidler, man kunde opdrive
 paa dette Eyland. Jeg siger Eyland, thi jeg tvivler
 ingenlunde om, at Shetland er et, da det paa alle fire
 Kanter er omgivet af Hav.

Søndagmorgen lettede vi Anker. Men dettes
 Lyngde syntes fordoblet femhundredfold, og da vi ende-
 lig med usigelig Møie fik det trukket op, saae vi med
 største Forundring og Skræk, at det sad i et uhyre
 Dyr's Svælg. Samme Dyr havde ikke kunnet faae
 Gabet lukket over Ankerspidserne, og var saaledes un-
 feligen druknet. Det blev nu svømmende ovenpaa
 Vandet, og var saa langt, at dets Hale naaede langt
 om Bagstavnen. Endelig kom Ankeret løst, men ved
 en Uforsigtighed faldt det tilbage igien og slog ned i
 Uhyrets Hale. Al vor Umage for at trække det op
 igien, var forgæves; Endelig tabte jeg Taalmodighe-
 den, greb mit Sværd, lod mig hidse ned til Dyret,

fløvede dets Hoved, og flaaede derpaa Huden af det fra Hoved til Hale, hvorved jeg meente, at skaffe Ankeret op. Men til min frygtelige Skræk kom en Slange krybende ud af det døde Dyrs Rygrad. Skibsfolket saae mig i denne yderlige Fare, og trak mig gesvindt op igien. Slangen svømmede med vort Anker i Bagdelene hen mod Forstavnen, jeg befalede, at man skulde give det saameget af Touget som mueligt. Og nu trak denne fortreffelige og meget venstabelige Slange, liig en Lods, Skibet afsted efter sig, saa vi tilbagelagde ti Miil i Timen. Jeg takkede Himlen for denne nye Medhielp, og mit Mod vorte til en frygtelig Hvide.

Da jeg havde god Leilighed til at betragte Slangen, bemærkede jeg, at den holdt omtrent 700 Fod i Længden og 65 Fod i Bredden. Dens Skæl havde megen Lighed med de franske Krydsfer. Flammet sprusdede af dens Næseboer, og den aabnede aldrig Gabet videre end fornødent gjordes, for at opsluge en Kirke eller en anseelig Hospitalsbygning. — Aldrig har jeg fellet angennemmere. Havet var gandske roligt, og Zephyrerne susse netop stærkt nok, for at jage mig Muskito'erne af Ansigtet. Hvorledes disse Insecter vare komne til hine kolde Gnemærker, derom kunde jeg ikke andet mene, end at de vare affendte fra Subien, for at lykønske mig til min Gienkomst paa Verdenshavet.

Men hvorlunde skal jeg beskrive den frygtelige Scene, der nu paafulgte? Et Tordenflag, man maatte

funnet høre i Jordens Midtpunkt, bragebe over vore Hoveder. Ild fremblusfede alle vegne, som en meteorisk Flammeregnbyge faldt Stierneerne ned af Firmamentet, et Jordskiælv oprørte Havets Grunde og spillede Bold med Bierge og Klipper. Slangen opløstede sit Hoved fyrrerthve Fod over Bølgerne, og beklameerte:

Münchhausen, frem imod Wrens Sol!

Frem imod Nordens Dig vinkende Pol!

Frem gaaer Din Wei over Bølgen og Bløden —

Frygt ikke Døden!

Giort er mit Bærk her — Snart ses Du vil lande

Bed Baffins Bay's Strande.

Jeg gjorde en taknemmelig Kompliment, hvorpaa det elskværdige Uhyre forsvandt. Alle vare vi modfaldne og forsagte, men jeg sammenkaldte mine Folk og holdt en kraftig Opmuntringstale til det hele Mandskab, hvorpaa jeg beskænkede os alle med en Portion Greg, der ei forfeilede sin søvndyssende Virkning paa os. Da Solen igien randt op, fandt jeg mig omringet af Iis paa alle Kanter. Forfærdet saae jeg til mine Instrumenter — Alt stod stokstille. I tre Dage havde vi seilet halvfemsfindstyve Grader, og omreist den halve Jord, uden at vide noget deraf. Jeg befalede nu, at kaste Anker paa den første den bedste Iisblok, og lavede mig til, at gjøre Opdagelser.

Blaae, røde, grønne og spraglede Bierge hævede sig mod Himlen, hvorpaa Millioner Sole og en uhyre Maane funkede, hvori jeg, giennem et herschelsk Tele-

flop, saae Mænd, Qvinder, Mammuthsdyr og en
 Mængde Aber, der bandsede Skotse. Lette Skyer fløi
 henover Skibet, himmelsk Bellugt duftede os imøde. —
 Jeg fandt at vi vare i $73^{\circ} 10'$, omtrent tohundrede
 Mile fra Baffins Bay, hvori jeg haabede at finde en
 Flod eller en Kanal, giennem hvilken jeg kunde komme
 til Polen og saae videre i det indiske Hav. Jeg lod alt-
 saa lette Anker, og styrede mod en lille Abning, jeg
 med min Sikkerhed opdagede mellem to brogetfarvede Gis-
 bierge. Rædt seilede jeg derind, men havde neppe lagt
 en Skotse Mil tilbage, før begge Biergene med et grue-
 ligt Brag faldt overende. Havde de faldet over mig,
 da havde jeg været gandske forloren for dette Liv; men
 nu faldt de den anden Vej. De omstyrtede Bierges
 Grundlag begyndte strax at nærme sig hinanden, og det
 varede ikke længe, inden den Uforbrændelige sad fast
 paa en Gistinde, fulde tre Mile over Søen. Jeg an-
 saae denne overordentlige Tildragelse for min Skyt-
 naands Mærk, fælte mig ret mobil, og lod Flagene heise
 i den høie Luftregion. Det varede ikke længe, inden
 et Par saakaldte Vandbuxer, 60 Mile fra min Station,
 traf 30 Hvalfangerflibe op i Luften, breiede dem om-
 fring som et Hiul, og spredte dem om til alle Kanter i
 Millioner Stykker. Hele Horisonten i hundrede Miles
 Omkreds stod i lys Lue; men hvor vi befandt os, var
 det et yndigt Veir.

Da Stormen omkring os havde udraaset, begave vi os til Hvile, og da jeg næste Dag, tidligere end mit Mandskab, stod op for at forrette min Morgenandagt, fandt jeg til min behagelige Overraskelse Isehierget trint om os forsvundet, og Skibet i fuld Fart. Søen var saa glat som et Speil, og den vide Baffins Bay laae for os, indfattet af høie grønnende Bierge. Vi bogserede Skibet ind i en af Pøele omsluttet Havn. Klædte i allehaande med Guldstads udsmykkede Dyrehuder, havde de Indfødte forsamlet sig ved Stranden. Havnemesteren, en Mand af agtbart Udseende, kom ombord at hilse paa os. Jeg bød ham ned i min Stadskahyt, og efterat jeg med nogen Møie havde fundet, at hans Sprog var en Blanding af det Gammelnorske, Fiumiske og Høitydske, lærte vi snart at forstaae hinanden. For at ikke Tiden skulde gaae hen med unyttige Spørgsmaal, bragte jeg udi Norsefingawspucmaw-Sproget paa Papiret, hvad min Reises Hensigt var. Han fortalte mig igien paa sin Side, at et gammelt Drakfelsvar havde lovet Ostgrønländerne en Frelser af Gudomsæt: denne var jeg nu, og han indbød mig til at stige iland, for at vorde hylbet af Indbyggerne, og af Rita Kat's, d. e. Keiserens, Haand modtage Souveraineteten over Ostgrønland.

Vi bestege en Bøgn, forfærdiget af Fiskebeen, bestaaet med Sølvsøm og trukken af 80 unge Tigere, 20 i Raden. Mit Sæde var nogle og 50 Alen over For-

den; Havnemesteren laae ved mine Fødder, og saaledes førte vi, ledsaget af tyrkisk Musik, giennem Byen. Da vi stige af udenfor det keiserlige Pallads, gav Havnemesteren mig at forstaae, at han ikke allene var øverste Rigsadmiral, men ogsaa Premierminister og Geheime-Kammertiener af Bagtrappen, og at han førte Titelen: Snatlatternatterlat. For Beskrivelsen af min glimrende Audients vil jeg forstaae Læseren i dette Compendium. Nok, Hs. Majestæt steg ned af sin Throne og overrakte mig knælende sin Krone, hvilken jeg modtog i Prindsregenten af Storbritanniens Navn, og derpaa gav ham tilbage med et naadigt Blik, der skulde sige saameget som: „Bær den, men som min Slave!“

I Palladssets østlige Fløi vare pragtfulde Bærelser beredte for mig, men min Tørst efter Eventyr lod mig ingen Røe. Efterat jeg havde holdt Raad med Rigets Wise, resolveerte jeg mig til, noie at undersøge det Indre af det nyeopdagede Land. Kommandoen over Skibet overgav jeg til min første Capitain, Sir Gulliver Lang Bow. — I Indtogsvognen tiltraadte jeg min Undersøgelsesreise, eskorteret af 50 Mand tilhest og 100 tilfods. En Miil fra Grændsen vægrede de sig ved, at følge mig videre. Uhyre Bierge stode for os, som Skildvagter, der vilde gjøre os Indgangen til Feelandet stridig. Alle paastode, at Landet paa hiin Side var beboet af Kæmper og onde Aander. Fuld af Uvillie feudte jeg dem tilbage, trak mig Sabel, og trængte

allene fremad. Landet fik et vilbt og sørgeligt Udseende. Mod Aften befandt jeg mig ved en Flodbred, og overlagde just, hvorledes jeg skulde komme over paa hiin Side, da et glubsk Dyr, hvis Dine glødede som Ild, løftede Hovedet op af Vandet, og, flaaende Forlallerne i Jorden, flammesprudende bød mig Trods. Diebligkeligen kastede jeg det mit Forraad af Snuustobak i de gnistrende Dine, gik saa løs paa det med mit gode Sværd, og stødte det samme i Maven, lige indtil Hefstet. Det stønnede jammerligt, gjorde i Dødsstrampen et Spring op paa Landjorden, og krepereede derpaa. Jeg tog nu Huden af en af dets Svømmefødder, skiar mig derpaa et Knippe Pileqviste, hvoraf jeg flettede et Slags Baad. Derpaa skiar jeg smalle Strimler ud af Dyrets Rng, og brugte dem som Seilgarn. Med forvunte Hud overtraf jeg Baaden, nedlod den derpaa i Vandet, og fandt den vandtæt, men formedelst Mangel paa Ballast, genegen til at kantro; jeg brød derfor et Par Fortænder ud af Dyrets Ræver, dem brugte jeg som Ballast, og med mit Sværd roede jeg paa Lykke og Fromme nedad Strømmen i mulmsort Nat.

Næste Morgen laae jeg tæt under et ildsprudende Bierg. Jeg forlod den svage Baad, og mødte en behagelig Varme. Alle Træer bugnede under gyldne Frugters Bægt, og da jeg vilde slukke min Tørst ved en i Nærheden rislende Kilde, overraskedes jeg ikke lidet ved at finde den bedstduftende Arrakpunsch, jeg i mit Liv

har fragt. „Dette maa“ raabte jeg, „være det af Mahomed forjættede Paradiis. Men hvor ere de nydelige Houris?“ I samme Dieblig nærmede sig et qvindeligt Bæsen, ledsaget af et mandligt. Begge betragtede de mig med Forundring. Jeg tiltalte disse Skikkelser i 68 Sprog, hvoraf de kun forstode det sidste, nemlig det laplandske Sanskrit. Som jeg af dem hørte, havde de og deres Undersaatter allerede i Aarhundreder seet min Ankomst imøde. I deres Selskab fortsatte jeg nu min Reise ret behageligt, men fandt ingen Byer, kun enkelte Hytter. Mænd, Qvinder og Børn befandt sig aldeles i Naturstanden, som vore første Forældre, og Synet af de Mellemste saarede ikke fieldent min moraliske Sands. Af mine Ledsgere hørte jeg, at de vare det berømte Par: Ujut og Unningart, og at den gamle laplandske Digter Scheffer var deres Hofpoet. De fortalte mig endvidere, at de vare gandske ubødelige, og ved deres overmaade Frugtbarhed havde befolket det hele Land.

Næste Morgen sagde jeg Farvel til Deres ubødelige Majestæter, og begav mig videre paa Reisen, uden mindste Kettesnor. Jeg hørte det koge og bruse nede i Ildbierget, og bad til min Lykkesgudinde om Bistand paa den hede Gart, jeg var tilfjends at begive mig paa. — Rækt nærmede jeg mig det flammespyende Svælg, og styrtede mig, med Sablen i Haanden, ned i den gabende Afgrund. Derneede traf jeg, efter endeel Dm-

stændigheder, Smedguden Vulkan, der bød mig velkommen med et hierteligt Haandtryk, og smykkede mig med Jernlænkeordenen, der gjorde mig baade ilds og vandfast. Millioner nøgne Cykloper vare spøsfelfatte med, paa en Umbolt, 3000 Mile lang og 2000 Mile bred, at smedde Halen til en ny Komet. Jeg spurgte, hvorledes det egentlig hang sammen med disse Kometer, og om de, som man paa Jorden troede, vilde ødelægge Verden med det allerførste; men Vulkan gav mig til Svar: „at Kometernes Promenade var et flæt og ret Beddelsøb, og at Jorden vilde blive staaende en Stund endnu.“ Dette til Beroligelse for gamle Kierlinger og mysticerende Sværmere. — Vulkan bød mig blive hos sig til Middag paa en kraftig Smeltebløsuppe, men jeg betakkede mig høfligt, og lod mig hidse op igien paa en Jerntraadstol.

Da Kong Ujut og hans Gemalinde saae mig igien, bleve de overmaade glade, og vilde paanøde mig mange kostbare Foræringer, hvoraf jeg ikkun modtog en, nemlig et Stykke af Næglen paa Hendes Majestæts store Taa. Denne Curisitet befinder sig endnu, blandt andre af mig medbragte Rariteter, i det brittiske Museum. Min Baad fandt jeg igien, hvor jeg havde forladt den. Hofpoeten Scheffer bad jeg følge med mig, for at tilbagebringe de Foræringer, jeg havde bestemt for Deres Majestæter. Blandt andet Enurrepiberie havde jeg nemlig paa den Uforbrændelige tre Spræde

basfer; en af dem havde jeg nemlig lovet Kongen til Mundskænk, hvis Embed ved dette nordiske Hof ellers pleier at beklædes af en Ube. Scheffer fortalte mig underveis, at Dyret, af hvis Hud jeg saa kunstigt havde forfærdiget min Baad, havde været den af gamle Skrifter bekiendte Leviathan eller Behemot, der hyppigen opholder sig i denne Flod.

Da vi igien naaede hiin øde Dal, var det blevet Nat. Dog vandrede vi ufortrødent videre, og da vi ikke kunde aarke længer, satte vi os under et stort Træ, for at oppebie Morgenens. Men vi vare matte og hungrige indtil Døden. Jeg samlede altsaa et Bundt tørre Grene, rev to af dem mod hinanden, og fik saaledes et Baal tændt, hvis Varme ret gjorde mig vel, medens dets Lysning satte mig istand til, at see mig om efter vilde Frugter. Snart opdagede jeg en Park, hvorfra der opsteg en tøl Damp; jeg dyppede min Finger i Vandet, og fandt det koghedt. Ikke langt derfra rislede en lille Flod, saa giennemsigtig som Glas, fuld af spillende Fiske. Strax fik jeg et lykkeligt Indfald. Jeg tog mit Hattebaand, bandt det om en Pileqvist, gjorde en Angel af min Brystnaal, stak en Snegl derpaa, og kastede den i Floden. Strax fangede jeg en herlig Lar, kastede den i den kogende Park, og da jeg tog den op igien, var den saa fortræffelig kogt, som om det var køet hos den første Restaurateur i London. Saasnart

vi havde fortæret dette vort Maaltid, sank vi hen i Morphei Arme.

Da vi vaagne, sad jeg og min Rejsesælle i min Fiskebeensvogn. De firfindstøve Tigere trak dygtigt ud, og snart holdt jeg igjen udenfor Rita Kats Pallads, hvor Hr. Snatlatternatterlat stod beredt til min Modtagelse. Hastigt udbredtes Rygtet om min Ankomst, en jublende Skare skimlede omkring mig, og Sir Guliver berettede med Glæde, at Alt var vel inden Borge. Jeg skyndte mig at meddele Monarken mine giorte Opdagelser, og forestillede ham Scheffer, der havde den Ære, efter Landets Skik, at kysse Hs. Majestæts Hæl. Man tænke sig den almindelige Bestyrtelse, da jeg erklærede, at maatte reise igjen næste Dag. Mit Løfte, at komme igjen om et Aar, beroligede den brave Monark nogenlunde. Rita Kat fandt særdeles Behag i Bulbiberne, jeg forærte ham, især efterat han havde seet en af dem slaaes med en keiserlig Tiger. Ingen af Begge seirede, thi Slagsmaalet endtes med, at de gjensidigen aade hinanden op.

I en maaneklar Nat forlob jeg Havnen med god Wind, og neppe laae Landet omtrent 60 engelske Mile bag os, før vi saae de Tisbjerg, der ved vor Ankomst vare sunkne, og havde aabnet os Indfarten, hæve sig igjen lige til Skyerne. Jeg er altsaa rimeligviis den Første og den Sidste, hvis Fod betraadte Ostgrønlands Kyst. Mit Løb fortsatte jeg nu mod Nordkanten af

Baffinsbugten, og havde undervejs adskillige Eventyr, som Læseren skal og maa vide.

Uf Uforsigtighed lod Koffen en Potte med Suppe; hvori der var et Stykke Fless, koge over, og Fedtet begyndte at brænde, saa Flammen slog op og fik fat i Storseilet, hvorved hele Skibet kom i lys Lue. Jeg befalte Mandskabet, at redde sig i Kobberstibrummet, og ventede rolig, hvad komme vilde. Usbestseilene kom rigtignok i Brand, men toge ingen Skade, og det overalt med Kobber beslagne Skib modstod ligeledes det graadige Element. Dog vilde jeg strax have myrdet Koffen, ellers min kisdelige Fætter, men da han just kyskede med en østgrønlandsk Bedekølle, jeg skulde have til Middag, opsatte jeg min Hævn — indtil videre.

Kort efter stødte vi paa en Koralklippe, og alt troede mit Mandskab Skibet forloret, men jeg, som af Erfaring vidste, at Koralbiergene holdes i Veiret ved Orme, og at Orme ere store Liebhaveere af Menneske-Kød, befalede, at man skulde binde omtalte Kof en Gypundig Kugle om Halsen, og hidse ham ned. Dette interessante Experiment svarte aldeles til min Forventning, thi Ormene forlode i en Hast deres Boliger, for at gjøre sig tilgode med min Hr. Fætters Kød. Der ved berøvedes Koralleiet sin holdende Kraft, og sank i Afgrunden, men den Uforbrændelige fortsatte triumpherende sin Raas.

Ved Dagens Frembrud stødte vi paa en *De*. Jeg lod, ikke langt derfra, kaste Anker i syv Favne Vand, og gik løs paa *Gilandet* i min Dampbaad. Dets Jordbund var saa slibrig, at jeg neppe kunde fæste Fod derpaa. Paa eengang kom hele *Den* i Bevægelse, og jeg bemærkede, at den *Ende*, jeg var landet paa, begyndte at gaae under, og trække Skibet ned i *Ufgrunden* med sig. Rask sprang jeg i min Dampbaad og fattede *Hiulene* i Bevægelse. Lidt efter lidt gik *Den* tilgrunde; fra den *Uforbrændelige* kastede man et Bugseertoug til mig, og ved Hielp af det og min Dampbaad bragte jeg Skibet i en Hast et par Mile derfra. Bølgerne sprusede grueligt i det de opslugte *Den*. Jeg kan altsaa forsikre, at den norske *Defisk* (*Kraken*) virkelig existerer. Naar det undertiden træffer sig, at et eller andet Skib ikke kommer tilbage mere, da kommer det gandske vist deraf, at de lægge sig for Anker ved et saadant falsk og bedragerisk *Giland*.

Dybere inde i *Baffins Bay* stødte jeg paa uhyre sømmende *Jisklumper*. Omfider traf jeg i den faste *Jis* en rummelig Bugt, hvori jeg, ved et behageligt lille *Krat* af *Søegræs*, lod kaste Anker. Da jeg var stegen iland, gik jeg mutters ene fremad: Tilfældet førte mig til et *Forbjerg*, ved hvis *Spidse* jeg opdagede adskillige gigantiske *Skikkelse*, der vare klædte i *Fiskehuder*; jeg fandt paa et gandske nyt *Tungemaal*, som

de ogsaa strax forstode. Disse menneskelige Skabninger leve i Huler i Isen, og ernære sig af Snee, Hagl og Vand, ogsaa iblandt af en forløben Bjørn. En saadan havde de nys fanget, og bøde mig tage Deel i deres Maaltid. Jeg forsmædede det ikke, og satte mig hos dem paa en Tiskage. To Tisklumper rev de mod hinanden til de fængede Ild, hvorved de stegte Bjørnen, og hver fik sin Portion. Hvorpaa jeg vendte tilbage til mit Skib, og igien gik ombord paa Dampbaaden, at søge nye Eventyr. Dens Hiul lod jeg forsyne med Kobberspidser, hvorved jeg blev istand til at seile ligesaa rask paa Landet som paa Vandet. Da jeg en Morgen vaagnede, var jeg og Baaden fuld af rød Snee, der, som jeg ved en chemisk Analyse kom efter, bestod af Udsigte, Peber og Kryderneliker. Forresten besad den alle Sæbens Qualiteter. Jeg har barberet og vasket baade mig og mit Lintoi deri. En Flaskefuld tog jeg med mig.

Forresten mødte der mig paa denne Fart kun dette, at en Mand i fuld brittisk Søofficeersuniform en Aften nærmede sig mig og sagde: „Jeg hedder Clarke, og var eengang under den udødelige Cook den anden i Kommandoen. Mit Legeme ligger begravet i Kamschatka, men min Aand vandrer om paa Isen her, giennem John Lancasters Sund til Du kommer til Nordpolen. 1200 Søemile hiin Side den, seer Du mig igien. Farvel Kamerat!“ Jeg skyndte mig tilbage til den Uforbrændelige, og styrede rask mod John Lancasters Sundet,

hvilket jeg ogsaa, uden videre Fatalitæter, snart passerede. Nu svømmede jeg en nye Verden imøde. Portene til Polen stode mig aabne. Land havde jeg paa begge Sider, gabende Mennekehobe stode paa begge Bredder og stirrede efter mig. Efter en usædvanlig hurtig Fart løb jeg ind i Berings Stræde, gjorde en Afstikker over til den amerikanske Kyst, og lod kaste Anker et Steenkast fra Landet. Da vore Levnetsmidler vare meget knappe og hartad reent fordærvede, var det en Lykke for os, at Jorden, jeg landede paa, var bedækket med indianisk Korn; og at Træerne ved Kysten vrinklede af Fasaner og kalkunsk Høns. Med et Skud af en Tolvpundinger fik vi ikke fuldt 2,500 af dette Fierkræ ned, som mine Folk samlede og nedsaltede. Kornet lod jeg meie og tørstke, og Dvne bygge at bage det i. — Paa Sydsiden af Apalachbierget traf jeg et sovende Mammuthsdyr. Da disse Dyr ere meget hævn-gierrige, naar man vækker dem af Søvne, passerede jeg samme rask forbi, efterat have affkaaret dets ene Drelap.

Pludseligt vinede jeg Taarnene af en umaalelig Bye. Ved Porten hilstes jeg af en Rabbiner, som jeg, skiondt kristeligfindet, broderligt omfavnebe. Jeg fandt her de ti Israels Stammer som, ubekiendte for hele Verden, leve under den gode gamle Moselov, og mene, at de ere de eneste Menneker paa Jorden. Disse gode

Personer viste mig Nord paa, hvor der levede et Folk, som de kaldte Lærrediterne og som drev betydelig Lærredshandel paa Ny-Jerusalem.

Mangel led jeg ikke paa min Reise, Brødfrugter hang paa Træerne, mærbagt af Solen, Smør og god Tyboest voxte paa Stikkelsbærbuskene, og jeg behøvede blot, at stikke Hul paa Brændeviinstræet, saa havde jeg Drikke fuldt op. Jeg modtoges paa det venstabeligste af Lærrediternes Konge, og beæredes med Kartoffelordenen. — Da jeg igien kom tilbage til den Uforbrændelige, meldte Sir Gulliver mig den behagelige Tidende, at han havde opdaget en Have fuld af kogte Raalhoveder. Vi spiste deraf saa mange vi formaaede, indskibede Resten, og fortsatte vor Raas.

Ankomst til Polen.

Ud af Sundet susste den Uforbrændelige ind i Polarocænet, hvor endnu intet Skib havde svømmet, intet Menneske aanded. Da Vinden blæste saa stadig som en Passat, lod jeg mit Folk gaae tilkøis, og stillede mig selv ved Roret, som jeg altid pleier, naar noget Overordentligt er i Gæere. Solen oprandt i majestætisk Pragt, ingen Skye mørkede Himlen, al Naturen var Fred. Dog fælte jeg mig forunderlig beflemt, og Hiertet slog Stormslag i min Barm. Et Tordenslag vakte mine slumrende Livsaander, en usynlig Stemme tonede:

Velkommen hid, Du Havets Sol,
 Til Nordens Pol!
 Velkommen giennem Berings Belt,
 Du diærve Helt!
 Kroniden selv Du stammer fra,
 Hil Dig, Hurra!

Jeg seer hen for mig, og vinede en uhyre Træ-
 søile af stort Omfang, som Stormasten af et Orlogs-
 skib, og, efter et hastigt Niemaal, 1009 Mile høi.
 Paa Spidsen befandt sig et Kors, der, som jeg saae paa
 mit Kompas, besad magnetisk Kraft. Denne Søile
 stod midt i Oceanet, omspillet af de pladskende Bølger.
 Jeg sammenkaldte mine Folk, og lod dem hilse Polen
 ved en Bolle Brog. Jeg vilde have lagt Skibet tæt
 op til denne frygtelige Obelisk, men Strømmen drev det
 adskillige Mile Øster paa, hvor jeg kastede Anker, og
 lavede mig til, at bestige Polen. Skibet laae nemlig
 tæt ved en Tværbielke, der strax kiendtes af mig at være
 Verdens Axel. Ud den klattrede jeg nu lige hen til
 Polen, og aldrig saasnart var jeg did arriveret, før
 jeg tog Storbritanniens Flag ud af min Barm, stak
 det paa Polspidsen, og proklameerte Georg III til
 Enevoldsherker i de polariske Regioner, hvorhos mit
 Skib saluteerte med tohundrede Kanonskud. Soel,
 Maane og Stierner saae jeg under mig, og alle Jordens
 Riger laae for mine Fødder.

Jeg klattrede tilbage igien, og vilde overtale mit
 Skibsfolk til, at vove en Reise hiinsides Polen; for-

giæves! Jeg besluttede da, i min Dampbaad allene at pæsfere Jordens Axel, betroede Sir Gulliver Skibet, og nu gik det rask op, raskere ned; jeg befandt mig i et fuldkommen roligt Ocean, forbiseilede Derne Ceylon og Kamiseram, og styrede nu kixkt mod Ganges. Men underveis havde jeg det Vanheld, at Stormen flukkede min Ild. Tre Dage drev jeg nu omkring for Vind og Bove. Lykkeligviis fik jeg fat i en lang Fiskehale; den reddede mit Liv, og buxerede mig ind i en Bugt. Jeg gik iland, fandt ved Stranden min Ven Clarke, der fortalte mig, jeg var paa den sydsøstlige Deel af Patagonien. Efterat have provianteret mig med en Kofus- nøb af circa 700 Punds Vægt, sagde jeg min Ven Farvel, lettede Anker, og rettede min Kaaß mod Lima.

Jeg landede i Porto Callao, hvor Insurgenterne tilbøde mig Overkommandoen over deres Sømagt, men min aldrig ristende Vand drev mig videre frem. I Ota-haiti gik jeg iland, men kun paa en Timestid, thi Missionaireernes store Vidtløstighed forargede mig alt for meget. Derfra styrede jeg mod Owaïhi, paa hvilket Eiland jeg havde den Glæde at myrde Niddingen, der dræbte min Forgænger Cook. Beringsstrædet naæde jeg snart, og inden jeg selv vidste af det, saluterede den Uforbrænde'ge mig med 100 Kanonskud, fra samme Station, jeg havde forladt den paa. I 6 Uger 4 Dage havde jeg omseilet Jorden.

Det syntes mig Tid, at vende tilbage til Fædrelandet, og høste min Møies Løn. Vi styrede tilbage til Beringsstrædet, men her standsede uhyre Ijsbierge vort Løb. Hvad gjorde jeg nu? Jeg lod Kanonerne fylde med tredobbelt Ladning, jog mine Folk ned i Kobberrummet, posterte mig ved Roret med en brændende Lunte, løste i eet Dieblisk mit samtlige Skjts, og stak Skibet i Brand, medens jeg med en stiv Kuling styrede fremad. Denne skrækkelige Kanonade rystede og løs-nede Ismasserne, Skibets Brand smeltede dem, fri og triumpherende løb den Uforbrændelige gennem Strædet. Det var en af mine største Bedrifter.

Den 20de Decbr. 1818 løb vi ind i Larvik Bay. Strax begave vi os til Kirken og takkede Himlen, der havde bevaret vort Liv i saamange Farer. Vi havde været indfrosne blandt Ijsklipper, begravne i Sne, omginstrede af Flammer, gennemrystede af Storme, pidskede af Bølger, slyngte mod Klipper! Og vi levede Alle. —

Min Landreise er ikke værd at tale meget om. Nok, jeg beundredes af Høie og Lave, man pegede Fingre efter mig, saasnart jeg viste mig paa Gaderne, Hoffet i St. James ærede mig over al Maade. Mine Folk fik en udmærket Belønning, nemlig Tilladelse til at besøge deres Familie, og anvende deres paa Reiser-tiente Penge som dem bedst syntes. Jeg fik en høiere Rang, en Titel og en Pension.

Velvillige Læser! Jeg har som en ærlig, fordomsfri og sandhedskjærlig Britte fortalt Dig simple Riendsgierninger, der ikke kunne bestrides. Gid Du maa læse dem i den Aand, hvori de ere skrevne, Sandhedens og Upartisthedens! Vale et fave!

Kamp og Seier.

Johannes havde som Yngling — dengang bekiendt i Salem under Navnet Alreddin — den misundelsesværdige Lykke, at være Privatskriver hos Sultanen af Hyrcanien, og den endnu misundelsesværdigere, at Seradine, den skønneste af Salems Døttre, elskede ham ligesaa inderligt, som hun blev elsket af ham. Allerede var den festlige Dag bestemt, paa hvilken Solens Præst, efter hyrcanisk Skik skulde slynge Indvielseskrandsen om de Forlovede, da en Morgen ved Daggrye væbnede Mænd indtraadte i Alreddins Kammer og forkyndte ham paa Sultanens Befaling øieblikkelig Forviisning for evig. Den Bedrøvede bortslæbtes, ankom syg til Lyrias Grændse og vilde der have fundet Maalet for sin jordiske Balsart, hvis ikke en Ven af hans Fader, Mansor, en rig Riobmand, havde kjærlig antaget sig den Forladte. — Under sin yngre

Bens Sygdom erkjendte Mansor sig nøiere i Salem og erfoer at Bisiren Hassan, hvem engang Alreddin med levende Yttring af sin Uvillie havde aflaaet en uretfærdig Fordring, havde bagtalt den Uskyldige, anklaget ham for skændig Troløshed, og foreslaaet ham til Dødsstraf, som Sultanen havde formildet til Forvisning.

Mansor frygtede den opirrede Dandskabs fortsatte Hævn, troede den Forfulgte ikke sikker nok i Lyria og overtalte ham til en Reise i fjerne Lande, hvor han skulde besørge nogle Handelsforretninger, derved styrke sin Sundhed og forsøge sin Landsrigdom og forhaabentlig ogsaa gjenfinde den tabte Roe. Alreddin fulgte det vise Raad, og vendte efter to Aar tilbage uden gandske at have forfeilet noget af disse Diemed. Han havde som begyndende Kjøbmand overtruffet Mansors Forventning, blomstrede igien i Sundhedens Farve, og hans Aand havde i Dmgang med forskellige Folks Vise samlet uforgiængelige Skatte, som ikke vare bleven uden velgiørende Indflydelse paa hans Hierte. Naagt ingen Viisdom hidtil havde formaaget, at helbrede hans dybtsaarede Barm. Endnu stedse var Adskillelsen fra Seradine ham smertelig, og piinlig Uvisheden om, hvorledes hun havde baaret Skilsmisfen, om hun havde udholdt den, om hun endnu levede, og hvorledes hun levede. Af denne Uvished vilde han nu, det koste hvad det vilde, udrive sig, og som Pilgrim ukjendelig i

fremmed Dragt gaae til Salem. Hans faberlige Ven fandt Udførelsen af dette Forsæt farlig, og tilbød sig selv at foretage Reisen, lovede at anvende Alt for at faae Seradine i Tale, og haabede at vende tilbage ledsaget af hende. Smilende, men med en Taare i Diet, trykkede Alreddin Mansors Haand, og overlod ham tillidsfuld at gjøre hvad han fandt raadeligt. — Just vilde Mansor skilles fra Alreddin, da man erholdt den Efterretning at Wisiren Hassan var falden som et Offer for Retfærdigheden, og at Sultanen havde tilstaaet alle efter Hassans Domme og Uofagn Fængne Forsvar, og alle Forviste Tilbagereise.

Nu ilede Alreddin til Salem, ankom med høit bankende Hierte og unævnelige Søleller til den dyrebare Stads Ringmuur, der indsluttede hans Hiertes Elskede, og traadte under den indbrydende Nats Skygge ind i sin Ungdomsvens Helims Huus, i hvilket han med glad Forbauselse modtoges som En fra Døden opstanden. „Lever — og hvorledes lever min Seradine?“ spurgte Alreddin med beklemt Bryst strax efter Bennens første Hilsen, og denne svarede vemodig: „Åk var Du kun kommen tre Uger før.“ — „Død! død!“ skammede Alreddin med blege, bævende Læber; ogsaa hans Siel syntes at vilde flye fra Jorden. „Ikke død“ trøstede den dybtørte Ven, „men ikke mere levende for Dig, saa nær hun end er Dig. Hun er i tre Uger Almars, min Naboes Huustroe.“

Helim fortalte: „Næsten et heelt Aar efter Alreddins Forviisning tilbragte Seradine sørgelig i stille Tungfjind. Hun græd aldrig, men Enhver der saae hende, traadte Medlidenhedstaarer i Diet. Hun talte sieldent men spillede ofte paa Telyne og sang dertil de Sange, hun fordum havde lært af sin Elskede, og oftest en, der begyndte saaledes:

Forglem mig ei, naar Purpurrosen smiler
 I Østen paa den høie Azurbue;
 Da sikkert jeg i Dine Arme iler,
 Tjiennemglødt af salig Elskovs Lue.
 Forglem mig ei!

I disse Ord troede hun at have faaet et Løfte, hvis Opfyldelse hun med Tillid ventede. Daglig før Soeløp gang gik hun op paa et Bierg i Nærheden, skuede ufravendt mod Østen indtil Solen var oprunden, og vendte da stille og sørgmodig tilbage. — Saaledes hengik et Aar. Da kom en Fremmed fra fjerne Lande og bad om Tilladelse at maatte tale med Seradine, da han havde Grinde til hende fra hendes Forlovede. Han nærmede sig den bævende, af Frygt og Haab bestormede Pige, overbragte hende nogle Gaver, som hun engang havde skænket den Elskede — og den sidste Hilsen fra hans Dødsleie. Grædende fortalte han, hvor kær den Afdøde havde været ham selv, og hvorledes han havde lettet ham hans Død ved det høitidelige Løfte, at opfylde hans sidste Begjæring, og overbringe Seradine hans sidste Hilsen, Bøn og Belsignelse. Samme Ef-

terretning meddeelte den Fremmede, der, efter hans Udsagn var en Polhynier, endnu samme Dag til flere af Alreddins Venner, og afreiste med den følgende Dags Anbrud fra Salem. — Seradine laae i nogle Uger i en bevidstløs Feberhede, men kunde ved tilbagevendende Sundhed atter græde, og ved Taarernes Belsgierning opløstes hendes Tungesind lidt efter lidt i en stille Bemod. For omtrent tre Maaneder siden anholdt Almar om hendes Haand. Hun erklærede, aldrig at ville gifte sig. Men da kort efter hendes Moder blev meget syg, og ventende Døden, saa inderligen bad sin Datter opfylde Almars Ønske, da sagde hun Ja under hede Taarer og bragte for tre Uger siden dette den barnlige Kiærligheds' tunge Offer."

Med den heftigste Sindsbevægelse hørte Alreddin denne Fortælling. Hans Smerte fandt ingen Luft. Han stod med bøiet Hoved og uden Taarer. „Sag faae hende" vedblev Helim, „daglig efter hendes Bryllup, thi fra mit Loftkammer har jeg giennem en umærkelig Åbning frie Udsigt til Almars Have, hvor Seradine spadserer hver Morgen og Aften. I Morgen skal Du faa hende at see ved Dagens Anbrud. Lad en Seddel falde ned til hende og melde hende at Du er nær, og vær modig min Ven, og haab, hun vil, hun maa blive Din. Hendes Hierte blev Dig troe, hun blev bedraget; Bedrageriet forsvinder, og saa ere de Bånd løste, der fængsle hende til Almar. Du har ældre,

mere retmæssige Fordringer paa hende, og hvor villig vil hun erkiende dem, hvor gierne følge Dig i et fremmed Land. Stoel paa mig; jeg fører Din Seradine i Dine Arme."

En Straale af Glæde giennembævede Alreddins Siel som en Lynstraale, der opløser Uveirsnatten; men den udsluktes ligesaa snart. Alreddin kæmpede en svær Kamp. At bortføre Huustroen fra Manden, affkæde han som en Forbrydelse; at sige den Elskede, hvis Smerte over hans formeente Død Tiden noget havde formildet, at han lever, det syntes ham altfor grusomt; ubemærket at see hende, syntes vistnok i sig selv gandske uskyldigt, men med den bedste, reneste Villie frygtede han dog sit eget Hjertes Svaghed; frygtede, at det første tilfredsstillende Dnske snart vilde avle et andet og tredje, og at ethvert nyt Dnske heftigere og voldsommere vilde fordre Tilfredsstillelse. — Han tilkæmpede sig den ædelste Seier, Seieren over sig selv. Endnu den samme Nat tog han Afsked fra sin Ven, og besvor ham paa det høitideligste ikke at fortælle Noget at han levede og havde været i Salem. Før Daggrye stod han alt paa Bierget, hvor engang den sorgmodige Seradine havde ventet den forviste Elskede. Han tilbagekaldte sig dette med den inderligste Rørelse og græd Smertens sidste Taarer over den tabte Himmel paa Jorden. —

Nu steg Solen op, og det var ham, som skuede han ind i en ny, høiere Himmel. Han sank ned, bad til den evige Aand, hvis svage Billede Solen, den majestætiske Straalende, og indviiede sig til den, som Sandhedens og Dydens Lærer. — Hvor modtog nogenfinde en Herrens Præst en helligere Indvielse? Men hvor var ogsaa En værdigere forberedet til Indvielsens Time? Hvem bragte for Dyden et saa reent og dyrebart Dffer?

Fra den Tid af optraadte Johannes som Prophet, lærte den hellige Aands og det rene Hjertes Himmelloere, og levede som han lærte. —

(R. Stille.)

U h e l d o v e r U h e l d.

Til dyb Uergrelse for Ungarns og Bøhmens Dronning, Maria Theresia, udvalgtes Karl Albrecht, Churfyrste af Baiern, den 24 Januar 1742 i Frankfurt am Main til Keiser. Hun havde hellere seet det hellige romerske Riges Krone paa sin Gemals, Storhertugen af Toskanas Hoved. Derfor opstod der i Tydskland baade Krig og Partiestridigheder. De sidste

Kunne vi takke for, at følgende Anekdoter, der i mange Henseender ere lærerige og morsomme, bleve opbevarede og bekiendte. Den, der har samlet og optegnet dem, var Rigsquarttermester Wólff, som umiddelbar var beskæftiget ved Karl den Syvendes Kroning, og som i de underlige Tilfælde, der fandt Sted ved denne, saae et ilde Forvarsel. Sandeligt, Historier, som disse, ere ogsaa gandske skikkede til, at bringe en Storsceremoniemester til at svæde Angestens Sved eller til at fortvivle.

Alt ved Valgceremonien viste sig Ulykkens Stierne. Herrerne sadde i Conclavet. Churfyrsten af Mainz, som var personlig tilstede, spurgte efter brugelig Skik den churbaieriske Gesandt, Grev von Königsfeld, om han var befuldmægtiget af hans naadigste Herre, til at antage den ved Valgstemmernes Fleerhed ham tilfaldne romerske Keiserværdighed? Greven svarede Ja, og greb i Lommen, for at aflevere den churfyrstelige Fuldmagt i den durchlauchtige Forsamling. Men han fandt den ikke. Han søgte i alle Lommer, kom altid igien fra en til en anden, men forgæves. Han saae med forlegne Blik paa den anden churfyrstelige Gesandt, Grev von Sennsheim, og spurgte: om han da ikke havde sin hos sig? Denne trak paa Skuldrene. Han havde ikke taget den med sig, fordi han havde stolet paa den første Gesandt. Nu stode de Begge der i stor Besværtelse.

Greve von Königsfelds Søn, som med de øvrige Herrer og Store spadserede op og ned i Kirken, blev kaldt hen til Conclavets lukkede Dør. Hans Fader bød ham, i største Hast at ile hjem og opsoge blandt Papirerne den churfyrstelige Guldmagt og bringe den hid. Den unge Greve ilede travelt bort, men kunde ikke slippe ud af Kirken; thi Dørene vare lukkede ilaas, og Rigsquarttermester Wölk, hvem Nøglerne vare givne i Forvaring, kunde ingensteds findes. Han havde lidt i Forveien listet sig bort i Stilhed, for at spise Frokost; thi han vidste vel, hvormegen Tid der var fornøden til et Keiservalg. Nu opstod der i Kirken et lydeligt Skrig paa Rigsquarttermesteren, som Ingen vidste hvor var. Klokkeren løb op i Staden, fandt ham, og bragte ham omsider. Han aabnede Portene for den unge Greve, som nu hentede Guldmagten.

Dermed var næsten en Time forløben, og Folket var ked af at vente i Kirken, især for den strenge Kuldens Skyld. Hver løb sin Vej; Nysgierrigheden kunde ikke beseire Frostens Smerte.

Da nu begge Churfyrsterne af Mainz og Cölln, efter endt Conclave, tilligemed de tilstedeværende Gesandtere, med høitidelige Skrift traadte op paa den indrettede Forhøining, for at proclamere den nyvalgte romerske Keiser, var der, uagtet Kirkedørene vare aabne, foruden Bagten, intet Mennecke tilstede. Igien en fatal Streg! Hvad var at gjøre? Til Høitidelig-

heden horte nødvendigt Folk. Men, hvor faae dem fra? Man talte frem og tilbage.

Den Mainziske Decanus ved Domcapitulet, Hr. von Hoheneck, stod imidlertid engang paa Forhøiningen, og uden videre Omstændigheder proclamerede han den nye Konge og tilkommende Keiser, imedens Andre foiede Anstalter til, at samle Folket igien. Nogle af Herrerne og af Bagten gik til Klokkerne og ringede; en Anden løb op paa Orgelet og spillede af alle Kræfter; en Anden slog endog paa Paukerne dertil. Rigsquartiermesteren gik om i Gaderne og viste Folk til Kirken. I kort Tid var der ved denne Larm samlet Folk nok; hele Kirken fuld. Nu skede Proklamationen for anden Gang.

Ved Kroningen indtraf igien nogle Hændelser, som man ikke syntes saa godt om. Da Hs. Majestæt Keiseren var færdig til at drage fra Rømeren *) til Kirken, og Enhver til den Ende satte sig i tilbørlig Orden, saa blev Rigsæblet liggende, uden at Nogen tog dette keiserlige Sindbilled paa Verdensherredømmet ihænde. At gjøre dette, tilkom egentligt den fyrstelige Overkøkkenmester. Man saa sig om efter ham; det var

*) Der Rømer kaldes Raadhuset i Frankfurt am Mayn, efter en Familie, die Rømer, der forstum skal have eiet det.

nemlig Grev von Zeil. Han kom endelig, men ikke i tilbørligt Kroningscostume, men i sine sædvanlige Klæder. Han undskyldte sig for, ikke at kunne bære Rigsæblet, saafremt den bairiske Gesandt ikke vilde tillade ham, at tilbyde Hs. keiserlige Majestæt i Kirken dette betydningsfulde Sindbilled, efterdi han, i Kraft af sit Urveembed, vel var Churfyrstens Underordnede, men ikke hans Gesandts, og følgelig, naar Churfyrsten ikke selv forestod Erkeembedet, vilde overlade Urveembedet Forretningen.

Denne Erklæring foraarsagede høist vigtige diplomatiske Undersøgelser. Men der var ingen Tid at tabe. Efter lang Drdstrid erklærede den grevelige Overkøkkemester, at naar Hs. keiserl. Majestæt beføel ham at bære Æblet, da vilde han adlyde af Ærefrygt, dog sine præjudicio. Dette meldtes Keiseren. Denne svarede: „Jeg har endnu intet at befale; jeg lader derfor Greven ikkun venligt anmode derom.“ — Dette fyldestgjorde ikke den betænkkelige diplomatiske samvittighedsfulde Greve. Ligeledes paastod den churbairiske Gesandt meget alvorligt, at han ei kunde afstaae det mindste af sin Herres Huusrettigheder. Tiden forløb; Trangen blev større.

For endeligt at komme ud af den fortrædelige Historie, var der intet andet Middel, end at den churbairiske Gesandt had en churpfalzisk Hofcavaleer om, at frembære Æblet. Friherre von Ulner fandtes gandske

villig til Treen. Men nu manglede han Ceremoniels costumet! Til Lykke var Grev Overkøkkenmesteren saa tjenstvillig, at give sin nye spanske Gallatirole dertil. Toget kunde begynde. Da var over Striden og Protesteringen Pudsen glemt, hvorpaa Rigsæblet maatte hvile. Tilbage tog gif ei an. Baronnen tog altsaa Tæblet i Haanden og gif afsted dermed i sin Orden.

Men da man nu kom ud i Bartholomæuskirkens Gade, og Churfyrsterne sadde i Bognene, men de Herrer Gesandtere og øvrige Arve- og Erke-Embedsmænd tilhest, var der ingen Hest besørget for Rigsæblebæren, af den naturlige Grund, fordi den, som det oprindeligen var tiltænkt at bære Tæblet, ikke havde bestilt nogen Hest for Hr. von Ullner. Denne skreg til alle Sider i største Angst om en Hest. Det var forgæves, Toget kunde umuligt opholdes. De to Herrer Churfyrster toge altsaa Hr. Ullner til dem i Bognen. Den følgende Dag sendte Baronnen den laante Rirole tilbage til Grev von Zeil med sømmelig Taksigelse. Greven derimod lod melde tilbage: han var ikke vant til, at bære Klæder, som alt en Unden havde baaret; Hr. Baronnen vilde behage at beholde den. Saaledes kom Hædersskiolen tilbage, tilligemed en Regning derfor paa tusind Gylden.

Toget kom lykkeligt til Kirken. Der var en umaa- delig Mængde Tilskuere; Alt høist pragtfuldt og høiti-

deligt. Da Hans keiserlige Majestæt i Kirken vilde stige op paa Høistsammes Bedestoel og gjøre Knæfald, gif denne, der nok var temmelig raadden, istykker, saa at, dersom ikke Grev von Preising og andre Hosstaaende i en Hast havde taget fat, baade Hs. keiserl. Majestæt og Stolen vare faldne ned i Kirken.

Keiserinden var ligeledes i Kirken som Tilskuerinde ved det festlige Værk. Efter endt Te Deum laudamus vilde hun skyndsom begive sig hen til Rømeren, for herfra at see det høitidelige Tilbagetog fra Kirken. Ved Udgangen af Kirken fandt hun vel den paa Høistsamme ventende Vogn, men Hestene vare spændte fra og bragte i Stalden, og Kubskene, der sandsynliggen ikke havde formodet Ceremoniellens Ende saa nær, sadde imidlertid og gottede dem ved Frokosten.

For hurtig at opfylde Keiserindens Ønske, stak Rigsquarttermester Wölk en Hørekubsk en Speciedaler i Haanden. Keiserinden stég ind. Kubskén, uden at vide hvem han kørte for, travede afsted til Rømeren. Men der var en saa uhyre Trængsel af Mennecker, at han maatte holde stille. Rigsquarttermesteren fik det at see, og kom i ny Angst. Han løb til Stadsmajoren. Denne kom endeligt med en Commando Ryttere, og lod gjøre Plads lige til Raadhuset. Derved tabtes Tid, og Keiserinden naaede først Rømeren med det keiserlige Togs Fortrav.

Paa Rømeren blev, som sædvanlig, spilst i festlig Orden; men Bordene og disses Sølvskabe, vare stillede meget ubequemme, og tre Sidetafler indespærrede saaledes Udgangen for Keiseren, at han neppe beholdt Plads til at klæde sig paa og af. Smidlertid skulde Kroningsmynterne uddeles. Men man havde paa Rømeren ladet dem bære ind i det urigtige Værelse, og lagt dem der i to Punge under en Bænk. Hvad ofte pleier at skee, at den, der giemmer noget, naar han ret vil giemme det godt, tilsidst ikke selv veed, hvor han har giemt det, skee ogsaa her. Man løb tilhøire og venstre og tilvenstre og høire i alle Værelser, og ledte og raabte: Kroningsmynter! Kroningsmynter! Værst var ved denne Sagen Folket tilmode, der alt for længe siden stod paa Gaderne, Hoved ved Hoved, og haabede paa Hædersgaven. Tiden faldt Folket lang, endog Keiseren selv, der undertiden traadte hen til Vinduet. Dmsider, efter lang Speiden, fandtes Skatten, som man alt troede tabt og stiaalen, under Bænken.

Urveskatmester, Amtsforvalteren, Grev von Stollberg, hængte efter Forskriften to Punge om sig, den ene fyldt med Guld, den anden med Sølv-Kroningsmynter. Saadan tilhest, begav han sig ud iblandt den følgende Folkemængde. Fra Tid til anden greb han ned i Pungene og udstrøede den kostbare Sæd, vel forlystet ved Pøbelens uophørlige Brimlen og Slagsmaal. Men hans Fryd var snart forbi. Thi da han igier

vilde gribe ned i Pungene, vare de forsvundne. Man havde i Trængselen staaet begge af og staaet dem. En uforstammet Streg! Tusinde Hænder udstrakte sig til ham og ventede. De Bageste vilde være de Forreste, og de Forreste brølede. Sidestød og Drefigener vankede tilhøire og venstre i Overflod, men ingen Mynster. Greven kom i Fare. Han takkede Gud, da han levende igien var kommen ud af Tummelen.

Han kunde tale om Lykke; thi Pøbelen var den Dag ret Pøbel in folio. Den commanderende Major, der hist og her, ifølge sit Embed, vilde holde eller tilveiebringe Orden, og just ikke altid anvendte den christelige Blidheds Midler, havde den Ubehagelighed, at han, før han saa sig om, blev kastet af Hesten ned paa Gaden, hvor da mangen haard og hævnelysten Næve forsøgte sig paa ham. Keiseren saa dette, og selv raabte han ned fra Vinduet, man skulde dog for Guds Skyld skaane Manden og ikke ombringe ham. En Bisidder og en Raadstueskriver løbe endeligt til og beroligede Folket ved gode Ord. Saaledes slap den mørkankede Overvagtimester, lam og fortraadt, fra Kroningsjubelens Herlighed og Fryd.

En Ulykke kommerielden ene. Der gives Dage, hvorpaa Skæbnen, i underligt Lune, synes at gjøre sig en sand Fest af, paa alle mulige Maader at drille de stakkels Dødelige og at fordærve Alt, da er det, ligesom i tunge Drømme, naar Maren rider os; man

Kommer ikke fra Stedet; det lykkes ikke Alt paa tilbørlig Maade. Er een Trold affsted, begynder en anden sit Spøgeri.

Marschallen, Grev von Pappenheim, havde den høie Hæderspost, at ride med Maal og Stryger af Sølv til den høitoptaarneede Havrehob. Ham i Ryggen den jublende Pøbel. Trængen og Støden foran og bag. Marschallen var alt kommen Hoben temmeligt nær, men han vilde dog ikke have Tummelen saa slemt og nær paa Livet, og forrette sit Arbeide med sømmelig Værdsdighed. Dertil forlangte han tilstrækkeligt Spillerum. I det han nu talte sig hæs derover tilhøire og venstre, bemærkede han ikke, at han allerede var tæt foran Havrehoben, og alligevel sporede Hesten til at gaae frem. Hesten satte vel gandske lydig med Hovedet ind i Havren, men blev forskrækket, blev vild og fly, og Marschallen sad der uden Sadel, saa at Maal og Stryger fore Pokker ivold. Man hjalp ham saameget som muligt. Han kunde ikkun med Møie holdes fast paa Hesten.

Til Kroningsmaaltidet hørte, hvad som er Alle og Enhver bekiendt, ligeledes den stegte Dre, eller dog et lille Stykke deraf. Efter gammel Sæd og Skik dampede den mægtige Lækkerbid allerede længe paa det ombreiede Sped, saa Godtfolk derude af Lystenhed tabte Taalmodigheden førend de kunde komme til Gildet. Dog maatte allerførst noget deraf bydes det nye Rigssoverhoved. Vren af denne vigtige Forretning tilkom denne Dag

den churpfalziske Gesandt, Baron von Wachtendank. Thi rustede han sig til, at hente til Hs. keiserlige Majestæt et Stykke af den fegte Dre. Ziirlig, med Serviet og Fad, begav han sig hen til Stedet. Men før han kom derhen, havde Sachsenhauserne stormet Kirken, gjort Indbrud bagfra, og slæbt Dren samt Stegespedet bort. Baron von Wachtendank var ei lidet bestyrtet, da han af Koffenmesteren og Koffene fik høre det eksempellose Drestegrov. Sachsenhausernes udiplomatiske Handlemaade kom i den aabenbareste Modsigelse med Fuldbyrdelsen af hans Urve- og Erke-Embed. — Hvad var nu at gjøre? — Det Naturligste af Verden: Baronnen gik tilbage igien med det tomme Fad.

Snorrige Hofbestillinger.

De gamle Konger i Wallis havde blandt deres talrige Hofbetiente nogle, som havde snorrige Forretninger og ligesaa snorrig en Løn. Saaledes havde Venteula, den fornemste deriblandt, ikkun tre Pund Sterling i fast aarlig Løn, men desto flere Bi-Indkomster og den Forret, at alle de Dvrige i Kongens Fraværelse skulde

opvarte ham som var det Majestæten selv, og Hofpoeten skulde synge ham saameget for som han forlangte. Denne Hofmarskal havde blandt andet ogsaa den Indtægt, at der af hver Tønde dagligt *VI* tilfaldt ham saameget som hans indstufne Mellemfinger kunde naae; af hvert Fad Kryderier saameget som han kunde naae med det andet Led paa denne Finger, og af hver Tønne *VI* Misb saameget som han kunde naae med det første Led paa samme Finger. Blandt andre Forretninger havde han ogsaa den, ved de trende store Høitider at holde et Taffel i den nedre Ende af Kongens Spisesal; naar nu Noget ei havde ført sig vel op ved det Kongelige Taffel, og vistes bort derfra, da var det Penteulas Pligt, at indbyde den Banlyste til sit Taffel, og bede om Naade hos Kongen for ham. — En anden Hofbetjening for unge Adelsmænd kaldtes Fodbæreren. Denne Embedsmand maatte siddes paa Gulvet m.d. Ryggen mod Kaminen og i denne Stilling varme Kongens Fødder i sin Barm saalænge Taffelet varede.

Festen i Unterlaken.

Schweizerne ere ikke noget poetisk Folk og man undrer sig med Rette over, at Synet af deres herlige Land ikke mere opflammer deres Indbildningskraft. Alligevel har dog et religiøst og frit Folk en Slags Enthusiisme, som Livets materielle Syssler ei aldeles kunne grænse. Beviis for denne Sandhed afgiver den Folkefest, som i forrige Aar høitideligholdtes til Erindring af Berns Stifter.

Da vi skulde reise til Festen, maatte vi sætte over en af hine Søer, hvori Naturens Skønheder speile sig, og som synes at have faaet Plads ved Alpernes Fod, for at mangfoldiggjøre deres henrivende Gienstande. Et Uveir hindrede os i at skielne Biergene tydeligen, men de forekom os ikke mindre frygtelige, fordi de tabte sig i Skyerne. Uveiret tog til; og endskiondt jeg maatte give efter for en Tølelse af Skræk, frydede jeg mig dog ved denne Himlens Lynild, som knuser Menneskets Hovmod. Vi hvilede et Dieblik i en Slags Grotte, førend vi vovede at sætte over den Deel af Thunerseen, som er omgivet af utilgiængelige Klipper. Det var paa et saadant Sted at Wilhelm Tell trodsede Bolgerne Dyb, og svang sig op paa Skærene, for at undgaae sine Tyranner. I det Fjerne skimtede vi det Bierg,

som kaldes Jomfruen, fordi Ingen endnu har kunnet bestige dets Top; det er ikke saa høit som Montblanc, og indgyder dog større Urefrygt, fordi man veed det ubestigeligt. — Man har ofte talt om en Musik, som blæses paa Alpe-Luren, og som gjorde et saa levende Indtryk paa Schweizerne, at de forlode deres Regimenter naar de hørte den, for at ile tilbage til Fædrelandet. Man fatter ei den Virkning, som denne Musik kan frembringe, naar den gientages af Biergenes Ekko. Dersom den blev udført af italienske Stemmer, vilde den beruse Indbildningskraften, men da vilde den maaſkee vække Forestillinger, som ei bestaae med Landets Simpelhed: man vilde da ønske Konster, Poesie og Ricerlighed.

Aftenen før Festen antændtes Blus paa Biergene; saalunde gave fordem Schweiz's Befriere hinanden Signal om deres hellige Sammensværgelse. Disse Blus paa Høiderne lignede Maanen, naar den gaaer op bag Biergene, og viser sig paa eengang glødende og rolig. Det var ligesom nye Stjerner fremkom, for at beskue det meest rørende Syn, som vor Verden endnu kan frembyde. Et af disse flammende Signaler syntes at staae paa selve Himlen, hvorfra den oplyste Ruinerne af Slottet Unspumm, som tilhørte Bertold, Berns Stifter. Et dybt Mørke omringede dette lysende Punct, og Biergene, der om Natten ligne uhp.

re Phantomer, forekom mig som de hebenfarne Heltes
Kæmpestore Skygge.

Festdågen gryede, mild men skyfuld, ligesom Na-
turen vilde svare til ethvert Hjertes blide Følelse. Den
Plads som var udseet til Leegene, var omgiven af
skovbevorte Høie, og fjerne Bierge, som tabte sig i
Rimingen. Henved sex Tusinde Tilskuere havde taget
Sæde paa Skraaningen, og de brogede Dragter saae
ud i Graastand som Blomster paa Engene. Aldrig kun-
de et mere smilende Syn forkynde nogen Fest; men
naar Blikket hævede sig, syntes de kneisende Klipper,
ligesom Skiebnen, at true de Dødelige midt i deres
Glæder. Dog, hvis der gives en Sielens Fryd, som
er reen nok til ei at udæffe Skiebnen, da var det den,
som Dagen skienkede. Da Tilskuerne vare samlede,
hørte man i Graastand Toget nærme sig, det isandhed
var høitideligt, fordi det var Fortiden helliget. Unge
Bønderpiger vare klædte i ethvert Cantons gamle og
maleriske Dragt; enhver Dals Hellebarber og Bannere
bares foran Toget af hvidhaarede Oldinge, klædte som
Heltene fra Rütli for fem Aarhundreder siden. En
dyb Bevægelse bemægtigede sig Sielen, da man saae
di se nu saa fredelige Faner bevogtes af Oldinge. Old-
tiden blev forestillet af disse Mænd, der vare gamle
for os, men for unge imod Seklerne. Endelig be-
gyndte Leegene, og Mændene fra Dalen og Mændene

fra Fielbet viste, ved at løfte svære Tvingder og ved at brydes med hinanden, deres Emidighed og Styrke. Denne Legemsstyrke gjorde forhen et Folk mere frigerst, men i vore Dage, da Taktiken af Artilleriet afgjør Hærenes Skiebne, betragter man kun disse Dvelfer som landlige Lege. Da disse vare tilende, og Seiersvinderne havde modtaget deres Belønninger, spiste man under Telte og affang Bers til Priis for Schweizernes Roe og Lykke. Man lod store Træbægere gaae rundt, hvorpaa vare udgravne Wilhelm Tell og de tre Stiftere af Helvetiens Frihed.

Man skulde sige, at denne Nations Forfædre endnu herskede midt iblandt den: stedse hsiagter den dem, efterligner dem og gientager dem. Sædernes Simpelted og Hengivenhed til gamle Skikke, Levemaade og Gensformighed bringer os det Forbigangne nærvæd og gjør os det Tilkommende nærværende. En Historie, som altid er den samme, synes kun at være et eneste Dieblif, hvis Varighed er af flere Aarhundreder.

(Madame Stael-Holstein.)

S a n d s i g e r s k e n .

Prinds Poniatowsky var engang for endeel Aar siden Deeltager i en Lysttour ude paa Landet. En Zigeunerinde drog forbi den Have som Selskabet opholdt sig i, og blev kaldt ind for at forudsige hver især sin Skiebne. Touren kom til Prindsen. Hun sagde til ham: „Unge Herre! De vil stige høit, men allerhøiest nærved Graven, og „eine Elster“ (en Skade) vil forarsage Deres Død.“ Man loe, gav Zigeunerinden hver en Gave og lod hende gaae. Hun var endnu længe en Gienstand for Selskabets Samtaler, og man raabede Prindsen skæmtewiis, at han, naar han engang kom til at regiere Land og Folk, skulde udsætte en Priis paa en almindelig Udryddelse af hele hiin Fugleslæggt. Den unge Prinds blev underlig tilmode ved Spaadommen og var forstemt den hele Dag.

Da Prindsen omtrent ti Aar efter fandt sin Død i Floden Elster, to Dage efter at han havde modtaget den franske Marsskalksstav, da tænkte hans Venner paa Zigeunerinden og hendes opfyldte Spaadom.

Napoleon og den røde Mand.

Ogsaa de senere mærkværdige Begivenheder i Frankrige forudgik en Mængde Folkesagn og fabelagtige Fortællinger af alstensk Slags. Skiondt de vel ikke bør antages for afgjort Sandhed, saa torde maaskee dog et par af hine afgive en sieblikkelig Underholdning. Overst blandt hine eventyrlige Folkefortællinger staaer Vidunderhistorien om den røde Mand, der i Marts 1814 var i Omløb i alle Selskaber i Paris.

Den røde Mand — saa løb Sagnet — lod sig førstegang see for General Buonaparte i Egypten, Aftenen før Slaget ved Pyramiderne. Ledsaaget af nogle Officerer red Buonaparte forbi et af hine Oldtidens herlige Mindesmærker, da en i en rød Skappe indsvøbt Skikkelse kom ud af Pyramiden og betydede ham at stige af og følge sig. Buonaparte adlød Winket, og de gik tilsammen ind i Pyramidens Indre. Officererne bleve urolige over deres Generals lange Udeblivelse, og vare just i Begreb med, selv at søge efter ham i Monumentet, da han treen frem igjen allene, og med en meget tilfreds Mine. Før havde han haardnakket vægret sig for at levere et Slag, nu gav han strax Befaling til ufortøvet at ruste sig dertil, og Dagen efter tilkiempede han sig Seiren ved Pyramiderne. Buonaparte — saa lyder Vidunderhistorien fremdeles — havde

sluttede en Kontract med den røde Mand paa ti Aar. Tiden var udløbet nogle Dage før Slaget ved Wagram. Han ansøgte nu hos den røde Mand om en Forlængelse; denne gav efter for sin Klient's trængende Bønner, og sluttede en nye Handel med ham paa fem Aar. Denne Traktat var udløben den 1ste April 1814, og see, allerede i Januar, nogle Dage før Napoleons Afreise, lod den røde Mand sig see ved Indgangen til Thuillerierne og forlangte Keiseren i Tale. Som det lod, vilde han med yderste Punktlighed underrette sin Committent om det nære Udløb af hiin anden, ham tilstaaede Frist. Men Skildvagten nægtede ham at komme ind, hvorpaa Rødkappen udstrakte sin Haand imod Soldaten, der, efter Nøgles Fortælling, strax forbrændte til Aske, men efter andre Beretninger blev ikke mere kunde røre noget Lem, og den røde Mand gik uhindret ind. En Kammerherre, til hvem han i Paladsset henvendte sig, spurgte ham, om han for at understøtte sin Ansøgning var forsynet med noget skriftligt Beviis. „Nei,“ svarte han, „siig kun Ederes Herre, at en rødflædt Mand ufortøvet forlanger ham i Tale.“ Kammerherren, i Formening at gjøre Keiseren en Spas dermed, skyndte sig at rapportere ham Besøget. Man tænke sig hans Forbauselse, da Napoleon med mørkt Ansyn, der paa eengang dræbte Hofmandens hele muntre Lune, befalede, strax at indføre den Fremmede, og derpaa indelukkede sig med ham i sit

Rabinet. Nøsgierrig som ethvert andet Menneske forblev Kammerherren med Die og Dre ved Nøglehullet, og var i denne Stilling Vidne til en heftig Samtale mellem Monarken og den hemmelighedsfulde Mand, hvori denne blandt andet lod sig forlyde saalunde: „Husk nu derpaa! Fra 1ste April af vil jeg ikke mere have med Deres Unliggender at gjøre, thi saalunde lyder vor Kontract, til hvilken jeg ugienkaldeligen vil holde mig. Inden benævnte Termin maa De enten have forskaffet Dem Seier eller Fred, thi som sagt, fra 1ste April drager jeg min Haand tilbage fra Dem, og Følgerne deraf, dem veed De.“ — Forgæves indvendte Keiseren Umueligheden af at kunne tilendebringe sine Unliggender med det hele Europa i saa kort en Tidsfrist; forgæves bad han om endnu en Forlængelse af Tractaten. Den Røde forblev ubevægelig og forsvandt. — Dette Besøg skal, som almindelig paastaaes i Paris, have paaskyndet Keiserens Afreise, da han vel vidste, at han fra nu af ingen Tid havde at forspilde. Smidlertid indtraf den røde Mands Spaadom paa det Nøiagtigste. Den sidste Marts holdt de Allierede deres Indtog i Paris, og fra dette Dieblif af indsaae ogsaa Enhver som kiendte Historien, at den Røde havde holdt sit Ord endnu troere end sin Kontract.

En anden vidunderlig Historie, der ligeledes gjorde stor Opsigt i Paris, tilbrog sig med en Munk af

6 B. (12)

Mimimeordenen. Denne Mand, der boede i Paris og stod i megen Ugtelse for sin Belgisorenhed, sagde i de første Dage af Marts til Enhver som vilde høre ham, at Keiseren mellem den 24de og 30te vilde blive styrtet fra Thronen. Politiministeren lod Ordensbroderens talde for sig og truede ham med Fængsel. „Det er ligemeget,“ svarte denne, „da jeg dog skal døe den 16de, saa er det mig ligegyldigt, hvor jeg skal tilbringe mine saa Levedage.“ Ifølge denne Uttring erklærte man Munken for en gammel tosset Sladderer og lod ham gaae. Den 17de Marts skal Politiministeren pludselig have erindret sig ham og af Nysgierrighed sendt Bud til hans Bopæl for at erkynndige sig om Propheten ogsaa virkelig var død Dagen iforveien. Han var det, og laa allerede paa Baaren. Man ansaae hans Død nu overalt som et ulyksaligt Forvarsel for hans anden Spaadom, som ved Kapitulationen den 30te Marts ligeledes gik i Opfyldelse.

Hvad der giver disse tvende Fortællinger noget pikant er, at Mangfoldige kunne bevidne at de ikke ere forfærdigede sidenefter, men at den ene havde været i Dmløb i Paris over en Maaned, den anden i det mindste otte Dage før det tildrog sig, og at de deri forekommende Tidsangivelser nøiagtigen ere indtrufne.

Napoleons Chifferskrift med Nøglen dertil.

De Chiffre, hvori Napoleon Buonaparte korresponderede, vare følgende:

A a b c d e f g h i k l m

B n o p q r s t u w x y z

C a b c d e f g h i k l m

D z n o p q r s t u w x y

E a b c d e f g h i k l m

F y z n o p q r s t u w x

G a b c d e f g h i k l m

H x y z n o p q r s t u w

I a b c d e f g h i k l m

K w x y z n o p q r s t u

L a b c d e f g h i k l m

M u w x y z n o p q r s t

N a b c d e f g h i k l m

O t u w x y z n o p q r s

P a b c d e f g h i k l m

Q s t u w x y z n o p q r

R	a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m
S	r	s	t	u	w	x	y	z	n	o	p	q
T	a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m
U	q	r	s	t	u	w	x	y	z	n	o	p
W	a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m
X	p	q	r	s	t	u	w	x	y	z	n	o
Y	a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m
Z	o	p	q	r	s	t	u	w	x	y	z	n

En Proklamation i Chiffer af Napoleon til den franske Hær, hvoraf der fandtes en Udskrift hos En eller Flere ved hvert tjenstgjørende Regiment, saae saaledes ud:

Neyiptuhklmepcucuziuwicettiklmeprtgzkp
 Aehwhtdpkdabkfkzmimepunggwymgftgq
 Fflsruwxqfkzxbchqnfmyanqangepolfa
 Pmmfampabjarvccqzuanruyyskqdkuh
 Hihydghtbailxdsqkngtxy'rogwgrlnlwtoy
 Pbczephgairsygpzawrwiqipdgacrckff
 mwzfcrgpoch.

Dechifferet lyder denne Proklamation ifølge ovenstaaende Tavle og dens Nøgle Français:

Votre pays était trahi, votre Empereur seul peut vous remettre dans la position splendide qui convient à la France. Donnez toute votre

confiance à celui, qui vous à toujours conduit à la gloire. Ses aigles planeront encore et étonneront les nations*).

Nøglen, hvilken, som man faaer at see, efter Behag lader sig forandre, var dennegang: La France et ma Famille 3: Frankrige og min Familie, og bruges paa følgende Maade: L, som er det første Bogstav i Nøglen, føres over paa dette Bogstav i den første Kolumne af de store Bogstaver. Derefter seer man paa Bogstavet F, som det første Bogstav i Proklamationen, og det Bogstav, der korresponderer med F og staaer under samme, nemlig N, er det der maa indskrives. For at dechiffere Proklamationen maa man vende Ordene om og søge efter det dertil svarende Bogstav i denne Afdeling, som er modsat den Kolumne, hvori L staaer, nemlig F.

*) Franskmænd! Eders Land var forraabt. Eders Keiser allene kan igien fatte Eder i den glimrende Stilling, der tilkommer Frankrige. Giver ham Eders hele Tilid, der stedse lede Eder til Gien. Hans Orne skal igien svæve i Luften og forbause Nationerne.

Trene, Mahomed den Andens Gemalinde.

Den tyrkiske Keiser, Mahomed II, var en ærgierrig og blodtørstig Fyrste, uden Dyd og uden Religion, men en uforfærdet Kriger og stor Politiker. Ogsaa han var eet af hine overordentlige Bæfener, der synes at være bestemte til Verdens Skræk og Beundring.

Efterat have erobret en stor Deel af Morgenlandet, holdt han sit scierrige Indtog i Constantinopel, hvor han gjorde et stort Bytte. Heriblandt befandt sig og den skønne Trene et ungt Fruentimmer af fornem Familie. Hendes indtagende Bæfen og deilige Skabning beseirede Erobreren, der nu førstegang i sit Liv følte, hvad sand Kiærlighed er. Hans Tanker beskæftigede sig nu blot med hende; han glemte Ærgierrighed og Krigslyst; hans Hierte syntes blødgjort. Ellers var fielden nogen Dag henrunden, hvorpaa han ikke havde underskrevet en eller flere Dødsdomme; nu var han blid og medlidende, og tilgav den Fordømte paa Trenes Bønner. Hun var født af christne Forældre, og var sin Religion hengiven. Mahomed begyndte endogsaa at erindre sig, hvortunde han af sin Moder i den tidlige Ungdom var bleven underviist i Christendommens Lære. Trene ønskede sig allerede til Lykke med sin Seier, og haabede, at opleve den Dag, at hendes Fædres Religion indførtes i Keiserens Riger.

Men Hæren var utilfreds med hiin skionne Slav-
 indes Indskydelse. Storveziren nærede dens Uvillie, og
 mindede Sultanen om, ei at forglemme sin Hæder og
 Berømmelse. Tigeren opvaagnebe paany, og det gru-
 fommere end nogensinde. Flur led han Hæren sam-
 menfalbe, og treen midt ind iblandt den, førende ved
 sin Haand Irene, smykket paa det prægtigste. Med
 Stolthed fremviste han hende for den beundrende Hær
 og sagde: „Have Eders Dine nogensinde seet en elst-
 værdigere Gienstand? Hende har jeg at takke for den
 høieste Lyksalighed. Jeg tilbeder hende, dog være hun
 Offeret for min Berømmelse.“ Ved disse Ord drog
 han Sværdet med sin høire, greb hendes flagrende
 Haar med den venstre Haand, og skilte med eet Hug
 det skionne Hoved fra det herligtdannede Legeme.

Madame de Maintenon.

I fjerde Etage af et lille Huus i den skæve og snevre
 Parisergade Rue de la Tixeranderie boede Paul
 Scarron og hans Kone, født Aubigné, siden bekiendt
 under Navnet Madame de Maintenon. Deres
 hele Logis bestod af to smaa Værelser og et Kiskken.
 Desuagtet har Voltaire Ret, naar han siger: „det

var en Lykke for den yderst fattige Mademoiselle Aubigné, at Scarron ægtede hende"; men urigtigt udtrykker han sig, naar han lægger til, at Scarron var stedmoderligt behandlet af Naturen; thi i sin Ungdom var han velvoren og havde et indtagende Physiognomie; ved en i sit 27de Aar begaaet Udsvævelse blev han først Krøbling og hvad mere han ellers var. Da han giftede sig, maatte han opgive sit Kanonikat, og havde nu ikke andet at leve af, end hvad hans Bærker indbragte ham og en Pension, han fik af Enkedronningen, som „hendes Patient“, og som hans 25aarige Enke trak en Tidlang efter hans Død. Ved sin kongelige Belgiererindes Død paa eengang styrtet i sin forrige Armod, stod Madame Scarron i Begreb med, at forlade sit Fædreland og reise til Portugal, da hun tilfældighvis blev bekendt med Madame de Montespan, der just dengang stod i sin Skønheds fulde Blomster og paa Ludvig XIVdes Gunsts høieste Spidse. Hun fraraadte hende denne Reise og lod hende opsætte et Bønnskrift til Kongen, som hun tilbød sig at overrække ham egenhændig. Monarken havde allerede faaet Adskillige, der vare indsendte af Suplikantindens Venner, alle begyndende med disse Ord: „Enken Scarron“, men ei videre toges adnotam, fordi han ikke troede sig forbunden til, at gjøre Noget for en komisk Digters efterladte Kone. Da han derfor atter saae et Papir, der begyndte med Ordene „Enken Scarron“, raabte han fuld af Utaalmodighed:

„Maa jeg da hver Dag høre tale om Enken Scarron!“
 — „Deres Majestæt burde rigtignok for længe siden have udrevet en Kone, hvis Forfædre opoffrede sig i Deres Forfædres Tieneste, fra den meest trykkende Armod!“ svarte Madame de Montespan, og Pensionerit fornædedes. — At den smukke beskedne Enke engang skulde vorde hendes farligste Medbeilerske, ja endogsaa for stedse fordunkle hende, ahnede den stolte Favoritinde neppe dengang.

Moritz af Sachsen og Demoiselle Lecouvreur.

Grev Moritz af Sachsen var mindre bestandig i Rikærlighed end i Hæder og Berømmelse. Blandt hans Siæls Udkaarne var Adriane Lecouvreur den blandt Damerne, han elskede meest oprigtig. Denne Skuespillerinde forenede med et udmærket Kunsttalent Skionhed, Følelse og Hjertensgodhed. En af den Tids store Lærde sagde, da han havde seet hende spille Dronningen i Sorgespillet *Esther*: „Jeg saae en Dronning iblandt Skuespillere.“ Hun syntes at være født til Elskerinde for en Helt. Men hun var mere end dette, hun var hans tro Veninde. Derimod kiendte hendes ustyrlige Jaloufie ei heller nogen Grændse.

En Aften som hun spillede Phædra, saae hun Grev Moriz indtræde i Orchestret. Kort iforveient havde hun opdaget en Utroskab af ham. I det Dieblig som nu Phædra siger til Hippolit: „Nægter Du mig Din Arm, saa laan mig Sværdet!“ styrtede hun i et Anfald af skinsyg Raserie mod Skuespilleren, som gav Hippolit, rev Sværdet fra ham og stødte det, til det hele Publikums Forfærdelse, i Grev Moriz's Bryst. Til Lykke var Theatersværdet ikke skarpt, og da Stødet var ført med usikker Haand, leed Greven ingen Skade. Ei heller skal dette Kiærlighedsbeviis have fornærmet ham, der af den Elskede snart erholdt Tilgivelse for sin lille Utroskab. Et stort Beviis paa sit uegennyttige Venskab gav hun vel ogsaa derved, at hun, uden at Grev Moriz vidste det, solgte et Diadem for 40,000 Francker, og tvang sin Elsker til at modtage denne Summa, for derved at begunstige hans Fordringer paa Hertugdømmet Kurland.

Hendes Skionhed erhvervede hende naturligviis en Mængde Tilbedere, men paa to sande Venner nær, opoffrede hun dem Alle for Grev Moriz. Paa En af disse var Greven skinsyg. Da han en Aften havde faaet de dyrebareste Kiærlighedsforsikringer af hende, forlod han hende tilsyneladende ret tilfreds. Men da han formodede, at hans Medbeiler kun ventede efter hans Bortgang, for at snige sig ind til hende, saa udtænkte han et synderligt Middel, for at skaffe sig Bished derom.

Han trak et Haar af sit Hoved og befæstede det med Borslige tværs over Nøglehullet af den Dør, giennem hvilken han havde forladt den Elskedes Kammer. En Time efter kom han tilbage, og saae, at hans Laas ikke var bleven respecteret. Han bankede paa, blev lukket ind, søgte rundt omkring og fandt Medbeileren. Man skulde troet, at et saadant Optrin maatte for stedsse have forstyrret deres kiærlige Forhold, men tvertimod blev det endnu inderligere end tilforn. Man maa deraf slutte, at Demoiselle Recouvreur har været ligesaa stor en Skuespillerinde i sit Sovekammer, som paa Theatret.

(Theodor Hell.)

En Skuespillerindes fieldne Resignation.

Signora Tesi, berømt Skuespillerinde og Sangerinde ved den italienske Opera i Wien, gjorde i sit tredivte Aar saadant Indtryk paa en vis Greve samme steds, at han tilbød hende sin Haand. Hindringer for hans Dnskes Opfyldelse kunde den dødeligt forelskede Greve ikke tænke sig muligt, da han var en smuk Mand, beklædte en høi Rang og eiede en betydelig Formue. Og dog feilede han, thi Signora Tesi var ligegyldig

ved al den Høihed og Rigdom, som tilbødes hende, saameget mere, da hendes udmærkede Talenter allerede forskaffede hende Udgang til de fornemste Sirkler, i hvilke hun, saavel ved legemlige som aandelige Fortrin, overstraalte mangen en Grevinde. Først gjorde hun sig al mulig Umage for at bringe den heftige Elsker paa andre Tanker; hun forestilte ham de ubehagelige Følger, hans Forbindelse med hende kunde have for ham fra hans Families Side; men alt forgæves; han blev fast ved sin Beslutning og vilde aldeles ikke vide af noget Afslag.

Da Signora Tesi saae, at alle hendes Forestillinger vare frugtesløse, og tvertimod opflammede hendes Beiler endnu mere til at besidde hende, saa fattede hun den Beslutning, hurtig at formæle sig med en Anden. En Morgen gandske tidlig gik hun ud paa Gaden, hvor det første Menneske, som mødte hende, var en fattig Arbeidskarl. Hun talte til ham, og lovede at forære ham halvtredstindstyve Dukater, hvis han vilde gifte sig med hende, dog under den Betingelse, aldrig at vorde hendes Mand, ei heller efter Wielsen at have videre Bekiendtskab med hende. Den stakkels Karl, ude af sig selv af Glæde og Forundring, indgaaer Contracten, en Notarius opsætter Betingelserne, og Begge bleve lovmæssig, men i al Stilhed viede.

Det varede ikke længe inden Greven atter indfandt sig hos hende med sine Kierlighedserklæringer.

Hun frabad sig dem, da hun nu var en anden Mand's Kone; en Dofrelse, hun troede at være hans Familie faavelksom hans høie Rang skyldig. Af Smerte over at see sine Forhaabninger faa pludselig tilintetgjordte, forlod Greven Residentsen og begav sig til sine Gødser.

(Wellmar.)

Hvilken Straf kan vel tildømmes Sand.

(Af den authentiske Beretning om Røgebues Mord.)

Rloge Jurister ere af den Formening, at Sand i det høieste kun kan dømmes til Fængsel paa Livstid. Deres Grunde ere følgende:

1) Mennesket dømmes anderledes end Dommeren har Lov til at gisre; der, hvor hiin straffer efter det for ham liggende Factum, maa denne opsøge den Anklagedes Forsvarsgrunde, da Statens Strafferettighed over Individet af det borgerlige Samfund aliene er en ved Nødvendigheden afvungen Afstaelse af medfødte Menneskerettigheder. Utsaa seer Dommeren med andre Dine end den Enkelte. Naar man først antager dette, faa ere (i nærværende Tilfælde)

2) Bekiendelse og Overbeviisning samt Corpus delicti allerede forhaanden hos Inqvisiten. Man har

ei kunnet opdage nogen Medskyldig. Sand er saaledes ene den Skyldige.

3) Naar man betragter selve Forbrydelsen, da er den et Snigmord i høieste Grad, i det Inkvisiten uden nogen umiddelbar Anledning har myrdet en Ubevæbnet i hans eget Bærelse med en Dolk, som han indtil den Tid havde skjult hos sig.

Disse ere de Grunde, der qualificere den Anklagede til den haardeste Straf, derimod er følgende til hans

Forsvar:

4) For at bestemme Begrebet om en strafværdig Forbrydelse, udfordres Villiens og Handlingens Frihed, uden hvilken Loven ei kan anvendes. Naar vi giennemgaae den Anklagedes hele Sindsforfatning, saa var han i et vedvarende Sværmerie, der svækkede hans Sindskræfter, rykkede ham ud fra Selskabslivet, fæstede ham ved en eneste Idee, samt berøvede ham Overlæggets og, næsten kunde man sige, Medvidenhedens Frihed. Efter de meest erfarne Psychologers Paastand ere disse kolde Sværmere, som bære en fortørende Ild inden i sig, og som i deres Mikrokosmos allerede myrde og brænde, imedens de efter deres Udortes synes at henhøre til de fornuftigste Mennesker i den sædvanlige Verden, de allerfarligste. Til dette Slags hører ustridigen Carl Sand. Dette kolde, længe nærede, ei hastig frembrudende Sværmerie forekommer det almin-

delige, rolige Menneſke utroligt; men dette er imidlertid lige ſaa rimeligt, ſom det er et bekiendt Factum, at Muſici under en fuldkommen Ruus, naar dette blot ikke har været en aldeles dyriſk Sandſeløſhed, have givet Concerter med det ſørſte Biſald; at Skueſpillere paa Theatret have henrykket Tilſkuerne og Sangere have forbauſet Publikum, uden at de den paafølgende Morgen ſelv have vidſt, at de have ladet ſig ſee eller høre. Der udfordres udentvivel en viſ beſynderlig Conſtruction i Nerverne og Sielſkræfterne, for at frembringe denne kolde Ruus, ſom ei ſynes at være, men dog alligevel forbliver en Ruus og hæmmer Fornuftens Frihed. Til viſſe beſynderlige Naturſpil hører unægteligen Sand.

5) Man har forſømt Ligets Diſſection og at indhente Lægerneſ Betænkning om de Kogebue tilføiede Saar i ſig ſelv vare dødelige, eller om der ved den heftige Forſkrækkelse kunde være tilſtødt et Slagſtod eller Nerveſlag, ſom havde foraaſaget hans haſtige Død. (Nu opregnes en Mængde Feil i Formerne under Proceſſen, der alle ere til den Anklagedes Fordeel).

Da her altsaa ikke exiſterer noget egentligt Snigmord, men allene en Politieforbrydelse, ſaa er man af den Formening: „At den anklagede Carl Sand bør for ſin Livſtid holdes i Forvaring i Fængſel, og altsaa overleveres til Politic-Autoriteterne.“

Mange turde maaskee smile over denne sælsomme Betænkning, men de kiende ei Kriminal-Theorien i Henseende til Imputationen. For at vise dem, at Udslaget muligen turde blive som det her projecteres, ville vi anføre en nylig passeret Hændelse, at en gift Mand, Fader til tre smaae Børn, som vanvittig førtes i Daarekisten. Efter et Aars Forløb skrev Forstanderen til den Vanvittiges Familie og berettede, at denne nu var fuldkommen helbredet, samt at han blot lidt efter lidt skulde vænnes til den frie Dmgang med Mennesker, saa at han om otte Dage kunde sendes tilbage til sit i Nærheden beliggende Hiemsted. Han gik imidlertid ubehindret omkring, længtes allerede den siette Dag efter Hiemmet, og begav sig dertil. Man glædede sig der over at see ham; men den paafølgende Morgen sprang han sine Svigerforældre imøde i en blodig Skiorte; han havde om Natten myrdet Huustro og Børn. Denne dømtes til Fængsel paa Livstid af den Aarsag, at han havde udøvet Mordet imellem den siette og syvende Dag efter sin Udskrivning af Daarekisten, og ei imellem den syvende og ottende, hvorfor han endnu burde ansees som vanvittig. — Dette samme Lovprincip er sikkert ogsaa anvendeligt paa Sand.

Noget Splinternyt om Magnetismen.

„La prima Musa Clio, eller den himmelske Rejsende,“ saaledes hedder den forunderlige Bog der for kort siden er udkommen i Engelland. Den er afdeelt i Sessioner, hvoraf enhver synes at skulle beskrive en magnetiseret Persons Visioner, men ligner snarere en Samling af Daarekisttaler. De ere alle, den ene som den anden. Her et Par til Prøve:

„Seg omsnoes af en Slange. Nu forvandler den sig til en Drn. Nu skuler den mig med sine umaalelige Binger. Jeg svinger mig op i Skyerne med den. Jeg Mørke er jeg, saavidt jeg kan skionne. Nu slipper den mig. Jeg seer Intet mere. Jeg bliver saa ængstelig. Den ryster sine Binger: en svag Straale bryder frem. Horisonten opklares: jeg seer lutter underfulde, deilige Gienstande. Natten bryder ind igien. Utter stiger jeg op. Drnen faaer i sin Flugt en anden Skikkelse — men hvilken? Er det ikke en Nymphe jeg seer? Jeg hviler ved hendes Barm. O, hvilken salig Fryd!“

„Seg hviler paa en Blomsterhøi. O, hvor sødt! Fire uskyldige Genier bekrandse mig med blaa og hvide

Blomster! Nu tilbøkke de mig ganske og halvslumrende maa jeg følge dem. Jeg føler, de svæve opad. Henrykt hører jeg en blid og sagte himmelsk Harmonie. Tonerne indbyde mig sødt til Hvile. Det og Antet mere. Nei, mere tør jeg ei forlange. Endnu er jeg for svag til at nyde den høieste Salighed. Nu begynder jeg at skue i det uhyre Rum, hvad der hidtil var skjult for mine dødelige Dine. Nu berører Nogen mig. De drage Sløret bort fra mine Dine. Hvilken Lysglands! Nu er jeg ved Maalet."

Et Hofbal i St. Petersborg.

Paa Keiserens Fødselsdag — fortæller Fanny Tarnow — var der Bal paré og Soupée ved Hoffet, men som desværre ikke bivaanedes af den unge Keiserinde, dette Mønster paa Dyb og Hjertensgodhed, da hun just ved Døden havde mistet sin høitelskede Pleiedatter, en ung Fyrstinde Galizin. Som et Ideal af fyrstelig Høihed og ridderlige Sæder treen Keiseren ind i Dandsesalen med sin Frue Moder ved Haanden, og hilsede det forsamlende Hof. Ubeskriveligt var dette Glands og Juvelers Rigdom; paafaldende var Synet af de grusniste og tartariske Fyrster og Fyrstinder i deres National-

dragt. Mændene saaes med gule Tøfler og grønne Kasketter med Ordensbaand over Skuldrene og Hue paa Hovedet. Syttentusinde Borkierter oplyste den sneehvide Sal, Negere og Morianer i deres egne Nationaldragter bode Forfriskninger, Orchesteret indeholdt alle de fyrrethve Violiner. Endelig selve Ballet — Himmel! hvor kiedsommeligt! Der dandses ved disse Fester kun Polonaiser; Keiseren engagerer dertil alle gamle Damer, efter deres Rang, saa at jeg vel tør paastaae, at hans yngste Danosedame i det ringeste talte de halvtredstindstyve Aar. Af disse gaves der saa mange, at Keiseren maatte fortsætte denne Runddands over i tre Timer, endskiondt han kun førte enhver af sine Damer Rækken eengang ned og paa denne Wei syntes, stedse at lade sig det være angelegen, at sige dem noget behageligt. — Et skiont Syn var det unægteligt, da Keiseren, gandske simpel klædt, aabnede Ballet med sin Moder, der straaledede i en mageløs Juvelpragt og endau stedse synes blomstrende ved de yngste Damer's Side — da begge de høie Skikkelser, som fødte Herskere, i Høiheds Værdighed, vandrede ved hinandens Side, og Keiserinden efter fuldendt Dands saa dybt og ærefrygtfuld neiede for hendes Søn og Keiser, da han kyssede hendes Haand og hun ham, ifølge russisk Etik, paa kinden. — Marmorsalen, hvori der ved sexten Borde var dækket for tusinde Personer, syntes ved sin

Rigdom af det skønneste Drangerie at være Hesperidernes Lund. — Keiseren og Keiserinden satte sig ikke, men underholdt Gæsterne med behagelig Samtale. Ingen af disse maatte derved reise sig, naar f. Ex. Keiserinden, med sin fortryllende Guldsalighed, traadte hen bagved en Stoel og lænende sig derpaa med Armen, begyndte en Samtale med den som sad derpaa.

Det stiaalne Uhr.

(En sand Anekdote.)

Risbmand Selig kom fra Prag til Wien i Handelsforretninger. Under hans Ophold her besøgte han en Dag Messen. Andægtig var han nedknælet, og Mange omkring ham. Lige tæt ved ham laa en velklædt Mand, ligeledes knælende og, som det lod, bedende ret inderligt. Pludseligt følte han et Ryk i Nærheden af sin Uhrtomme: han følte efter, og savnede sit Gulduhr.

Overbeviist om, at Ingen uden den ved Siden af ham knælende Ubekjendte kunde have stiaaler det, satte han sig fore, at holde Die med ham; thi i selve Kirken vovede han ikke at forstyrre den almindelige Andagt. — Den Fremmede forlod Kirken, Risbmanden efter ham.

Hvor rask end den Første trænger sig giennem de ud af Kirken strømmende Skarer, var dog den Bestiaalne altid i Hælene paa ham. Endelig vare de da Begge i aaben Gade. Bestemt tiltalte Selig den Fremmede: „Herre! De har stiaalet mit Uhr, giv mig det tilbage her paa Stedet ellers lader jeg Dem øieblikkelig arre-
stere!“ Med megen Fatning yttrede den Anden sin Forundring over en saa ærerørig Bestyldning, forsikrede, han havde aldrig seet ham, og truede at lade ham indespærre som en gal Mand. Striden blev heftig paa begge Sider. Folk stimlede sammen og endelig kom en Politieofficiant til. Den Fremmede klagede over at være bleven trytet af en ham gandske fremmed Mand og forlangte Satisfaction. Riibmand Selig bad ligeledes om en nærmere Undersøgelse, og Begge førtes til Politichefen.

Denne talte nu med hver især. Riibmanden fortalte ham sit Uheld og paastod, at Ingen uden denne Fremmede kunde have listet Uhret af hans Lomme. Denne paa sin Side paastod, han havde hverken seet Riibmand Selig nogensinde, ikke heller været i Kirke i Dag, og forlangte en fyldestgørende Erstatning for en saadan ærerørig Bestyldning. Begge confronteredes. Begge bleve ved deres Udsagn, og endelig forlangte Riibmanden, at den Fremmede skulde visiteres fra Yderst til Yderst. „Det kan vel skee“ svarte Politichefen, „men jeg giver Dem at betænke, at De, hvis

Intet findes hos Manden her, udsætter Dem for en haard Injurieklage og en betydelig Erserstatning." — „Seg har her tolv Dukater," svarte Selig, i det han tog sin Pung frem, „og nogle Sølvpenge. Er den Fremmede tilfreds med det, vil jeg give ham dem i Erstatning, hvis ikke det stiaalne Uhr skulde findes hos ham." Dermed var den Fremmede tilfreds. Politiechefen lod ham nu ved en af sine Officianter føre ind i et Sideværelse og bød denne visiterer ham paa det strengeste. Det skedte. Den Anklagede blev aflædt, Alting randsaget, Intet fundet. Efterat have klædt sig paa igjen traadte han tilligemed Politieofficianten ind igjen og hiin erklærede, Intet at have fundet. „Seg forlanger nu Deres Børs" sagde den Fremmede trods sig. „Den skal Du faae, Skurk!" raabte Kiobmanden yderst forbitret, tog Pungen op af Lommen og kastede den Fremmede den i Hovedet, „men mit Uhr har Du dog stiaalet."

Og see! I Farten skød den vægtige Pung den Fremmedes falske Haartour tilside, og til de Tilstedeværendes høieste Forundring kom en Ende af Uhrklæden tilsyne. Touren toge nu Bekommende gandske varlig af, og under den laae — det stiaalne Uhr.

(K. M i c h l e r.)

En Persers Skildring af det høieste Væsen.

Wandernes Land! Du, som giennem enhver Deel af det udstrakte Rum og den end'løse Tid, bød de kæmpende Elementer at fremstaae af det brusende Chaos til herlig Harmonie, før Himmelen var, var Du! Før Sphærerne rullede hen under og over os; før Jorden sank i Ethers Firmament, sad Du ene, indtil ved Din mystiske Kiærlighed eieristerende Væsener sprang frem til Tilværelse og istemmede Din Lov. Du grændseløse Wiisdom, styr rettelig min Phantasies Flugt; hæv min i Henrykkelse hensjunkne Siel op fra den byrdefulde Jord, at den uden Frygt kan svinge sig op paa Ildens Binger; thi Du, som kiender den, kan ene begeistre den. — Den alvidende Mand, hvis Virksomhed bevæger sig i den hele Skabning, gløder i Regnbuen, funkler i Strømmen, smiler i Knoppen, glindser i Blomsten, der krandses Joraarets Bøv; sukter i Vinden, hvirvler i Fuglenes Strube, bær hilse den blomstrende Vaar og forkynde deres Kiærlighed i utallige Toner, medens misundelig Kunstneren rører den kaplystne Stræng saa at Fielde og Skove gienlyde; aander i Sandeltræets liflige Duft, udvælger i sødens Saft fra Wiinstokkens Frugt og brænder qvægende i den smagfulde Krydernellik! Undige Bredder og grønnende Høie opfylder Din Nærværelse; indhyller Du Dit Na

syn for de to store Verdenslys, hurtig vil da deres
 mægtige Kugler henrulle i Tilintetgjørelsens Støv.
 Fra Himmelens Hvælving til Jordens Centrum, hvor
 vi end nedstige eller opstige, overalt see vi Virkningerne
 af Din Magt. Du kroner med heldigt Udfald det
 dydefulde Forsæt, ydmyger den Opblæstes Stolthed,
 ledsager den Gensomme, som vaager ved den natlige Lampe.
 Af Dit Godheds Hav fremstiger Foraarskynen og
 væder baade Jasminen og Tornen. — I Bierge! hvis
 straalende Soiler stolt hæve Hovedet mod Skyerne og
 blande Eders Smaragdfarver med Saphirløset; dug-
 besprængte Blade og glindsende Blomster! Svind for
 mit Blik, tryllende Billeder. Min Siel kender kun
 eet eneste Væsen! en overstrømmende Kilde af alle Gø-
 lelser, fra hvem Solene aflede deres Styrke og Plane-
 terne deres Lys — men Sole og hensvindende Verdes-
 ner skuer sig ei mere. Gud allene føler jeg — Gud
 tilbeder jeg ene!

(Hartmann.)

Niels Ebbesen til Nørreerik.

Hvi seer du danske Mand
 Saa undrende mod Schweitserland?
 Hvad er der, som din Siel saa magtig rorer?
 Er Wilhelm Tells Bedrift
 I Uris fjerne Klipperist
 Saa sælsom da for dine danske Brer?
 Hvad? har da Heltebyden
 Allene Hiem i fjerne Syden?
 Er Frihedsfind saa fremmed her i Nord?
 Skalt Du af Landet vandre
 Saa fattig, ledende hos Andre
 Om Egen, som her hiemme herligt grøer?

Hvad er det for en Røst,
 Som tryller nordisk Unglings Bryst?
 Om fremmed Daad en fremmed Bardes Stemme.
 For egen Skjalbesang
 Om dine Fædres Kæmpegang!
 For Danmark! du har en Tell her hiemme.
 Lad Sydens Barber siunge!
 Blandt Himmelhoie Alper runge
 Et fremmed Dvad om fremmed Kæmpes Id!
 I Daunens grønne Bange
 Du høre dine Skjalbes Sange
 Om dine egne Fædres Heltetid!

Grev Geert gaar ind ad Dannebærte,
 Han har titusend Sværd.

Hvor ere vore Kæmper stærke —
 Uovervundne danske Hær?

Vil Ingen drage Sværd fra Bælte,
 Og Udelæggelsen tilbage vælte?

Naar Haab og Mod og Tillid svigter
 Et Folk i Farens Tid;

Naar det mismodig, tvivlsom figter
 Og gruer for ulige Strid,

Bekymret tæller Fiendens Sværde:

Da er i Sandhed megen Rød paa Færde.

Som Biers unge Hær foruden Dronning
 Forsagte stilles ad:

Saa spredes og, berebende sin Konning,
 Det bange Folk fra Birtingsbad.

Ei Blod, men Uvindegraad er runden,

Og Dansken uden Sværdslag overvunden.

Grev Geert hen over Folket bruser,

Der fly'de, da det gjaldt;

Den stolte Seierherre knuser

Det Land som uden Modstand falbt.

Han strider som en Torbenbyge,

Bag Udelæggeren Ruiner ryge.

Da frymper sig i lønlig Harmen

Det haardt betrængte Land:

Vil Himmelen sig ei forbarne,

Saa er det nu forbi med gamle Dan.

I Anger og unyttig Klage

Senfløbe sig de hædelige Dage.

Som Stovens rædde Flok, naar Ornen
 Fra Skjen fyrter ned;
 Som Dalens svage Slægt naar Bisrnen
 Fra Hien springer ud til Mord bereed:
 De glemme Raad og Daad i Nøden —
 I stum Bevægelse annamme Døden.

Niels Ebbe sen staaer op fra Bænken;
 Han binder Sværd om Lænd.
 At sønderbryde Trællelænken
 Min Helt vil lære de forsagte Mænd.
 Den stolte Fiende Baunen tænder,
 Og puster til den Ild, som vældigt brænder.

Som naar vort Nordhavs stærke Bølger
 Bed Frostens stille Magt
 De hvide Rygge under Isen bølger,
 I haarde Vinterlænke lagt:
 Saa laae de stærke danske Kæmper,
 Forførdelse den gamle Lue dæmper.

Som naar en Storm fra Solens Leie
 Opbryder Frostens Dør:
 Frie er' igien de skumbeklædte Veie,
 Og Bølgen ruller vældigt nu som før:
 Saa vækker Heltens Røst af Dvale
 Hver ædel Siæl i gamle Danmarks Dale.

Niels Ebbe sen i Marken træder
 Med røden Dannebrog:
 De tydske Avinder hiemme græder,
 De danske Kæmper Fienden slog.
 De Holster flygted' eller bøde,
 De Danske seired' i det vrede Møde.

Seest luttres Somrens qualme Hæde
 I Storm og Jordensveir.
 Den røde Ild maa Rusten æbe
 Af det ubrugte gamle Sværd.
 I Nød skal Folkeslægter lære,
 At værne om sin Frihed og sin Ære.

Saa luttredes igiennem Trængsel
 Det gamle danske Blod,
 Og af det søndersprængte Fængsel
 Nyfødt en bedre Slægt opstod.
 Fra Nederlag og Slaveskæder
 Gik Danmark ud til Seir og evig Hæder.

Stor var den Biergets Mand,
 Hinn Udling udi Schweitserland,
 Som opret gik forbi Tyrannens Hæue,
 Han som allene stod
 Blandt Landserne med freidigt Mod —
 Hans Siæl har brændt af Friheds Himmellue.

Men mindre var han ikke,
 Som Seirvinderen maa sigge.
 Forgives om et trofast Bennetag,
 Som tør Tyrannen lære
 At Kiælve midt i sine Hæere —
 Selv smilende ad tusend Sværdes Brag.

Riækt var det Kæmpebrnst,
 Der ilte først til blodig Døst
 I Schweitserfriheds unge Morgenrøde;
 Dog stod en trofast Fær
 Bag Heltens Ryg med skarpe Sværd,
 For Fædreland at seire eller bløde.

Men han som uforfærdet
 Paa Nørrevis opløstet Sværbet
 Blandt undertvunget Folk en fredløs Mand;
 Allene stod min Kamp
 At falde eller og at dæmpe
 Den Tid, som hærgede vort Fødeland.

Stærk var den unge Arm,
 Der først mod Geslers stolte Barm
 Udviendte Pilen fra den sikke Bue;
 Dog gammel, frun og graae
 Han Sønesønners Seire saae,
 Og varmed sig ved Friheds klare Bue.

Men han som atter reiste
 Det sunkne danske Mod, og leiste
 En Anden til den Stoel, han selver vandt;
 I Friheds Morgenrøde,
 Da Kampens Hænder Slavelænken brøde,
 Hans ædle Blod paa Seiermarken randt.

Betsignet er den Dag,
 Da Dansten efter vundet Slag
 Treen paa sin frie skændt blodbestænkte Glette;
 Femhundred Friheds Aar
 Endnu det gamle Danmark staaer,
 Det voldte Nørrevises ædle Sette.

Thi skalt du Danske hædre
 Det Manddomsværk af dine Fædre,
 Der vore Fiender blev til Jorden fryst;
 Lad ingen Fremmed vinde
 Den Mark, hvor Blodet maatte rinde
 For os og vore Børn af Heltebryst.

(G. G. Blicher.)

E d d e r k o p p e n .

Beethoven, fød 1772 i Bonn, er Tysklands meest genialste Tonekunstner. Man har sammenlignet ham med Jean Paul i dristig Flugt og brændende Phantastie. Den Begivenhed, der har foranlediget dette Digt, indtraf i Komponistens tidlige Ungdom. Mærkelig er den Skæbne der rammede ham, og hvorom Slutningen af Digtet taler; han er nemlig bleven aldeles döv; mens hans Toner trylle Verden, kan kun Forestillingen af dem bestjæle Kunstneren.

Uden Dreng saa venlig staaer,
 Strnger sine Strænge,
 Edderkop paa Loftet gaaer,
 Standser, Iytter længe.

Strængen toner sødelig,
 Smaadrenge Dine lue;
 Edderkoppen nærmer sig,
 Kryber paa hans Bue.

Under Tonens søde Lyd
 Gik'er den saa stille,
 Gæes Iytte til med Fryd;
 Smaadrenge Laarer trille.

Der gaae Dage, Uger gaas,
 Eiden Dreng saa trolig
 Daglig monne Strængen faas
 I den stille Bolig.

Edderkop tilstede er,
 Eider paa hans Bue;
 Eiden Dreng har den saa kjær,
 Vil den gierne flue.

Kold, alvorlig voksen Mand
 Staaer ved Drengens Side,
 Edderkoppen fluer han,
 Kan den ikke lide.

„Ky, du fæle Kræ! affted!“
 Medsynk ei han huser:
 Edderkoppen tumler ned —
 Og hans Fod den knuser.

Tonen standser — som et Eiig
 Eiden Smaadrenge blegner,
 Og med vilde Smertefrig
 Han til Jorden segner.

Åh, han var saa tro en Ven,
 Elsked Tonen saare.
 Smaadrenge ere staaet igien
 Med den stride Laare.

Bildet i sølsom Phantasie
 Tonen sig opsvinger;
 Længsel, Savn og Haab deri
 Sølsomt blandet flinger.

Hørte Du en Underklang
 Gjennem Sielen bæve,
 Sære Nøster, dunkel Sang,
 Som nær Nander svæve?

Slynged mildt sig til Dit Bryst
 Denne sære Stemme?
 Det var liben Smaadrenge Nøst,
 Som Du mon fornemme.

Worden er han nu en Mand,
 Straaler klart i Lue;
 Aldrig dog han glemme kan
 Edderkop paa Bue.

Beethoven var Smaadrenge Navn,
 Kan I Marslet fatte?
 Konsten maa et bittert Savn
 Konstneren erstatte.

Stiebnen var saa grum og haard;
 Alle maa han røre
 Naar han sine Strænge slaer,
 — Kan det selv ei høre.

O, men dybt udi hans Sind
 Tonen evigt klinger,
 Svæber til Olympens Lind
 Riek paa Drnevinger.

Abeilard og Heloise.

(Afstrykt med Forfatterens Tillæbelse.)

Abeilard og Heloise! evig uadskilte Navne! Som Leander og Hero, som Pætus og Arria, som Habor og Signe skulle I altid ævnes tilsammen, og hv. som Kierlighed og Trost. Heloise og Abeilard! Eders Skønhed og eders Ulykker ere ikke uden Lige; men eders Standhaftighed, eders Dyd og Fromhed er syv Aarhundreders Beundring.

Pierre Abeilard er født i Palais ved Clisson i Bretagne; deraf hans Tilnavn Palatinus. Hans adelige Forældre, Beranger og Luce, kaldte deres Førstefødte Abeilard — som der fortælles — af en Anelse om hans tilkommende Beltaalighed, der i Sødhed skulle ligne Biens (Abeille) Honning. Og som en Bie sværmede Ynglingen om blandt alle Litteraturens Blomster, og indsugede de hebraiske, græske og latinske Digteres Sødme. Men den scolastiske Philosophie var Datidens Modestudium, og snart blev Abeilard Mester i den, saavel som i Theologie og Lovkyndighed. Det affides Bretagne var alt for snæver en Skueplads for saa glimrende Talenter og Kundskaber; Abeilard bortgav sin Førstefødselsret, og ilede til Paris. Blandt denne Stads Lærde havde just dengang Guillaume de

Champeaux den øverste Plads; Abeilard satte sig ved hans Fodder, men forblev ikkun stakket paa saa lavt et Sted — Disciplen fordunklede sin Mester. Dennes Krænkede Stolthed opæggede ham til Hævn, dog stræbte han forgiæves at nedtrykke sin unge Medbeiler. Abeilard seirede og — forlod Paris, før i Melun at oprette en egen Lærestoel. Han var kun to og tyve Aar, da Høresalene i Paris bleve tomme, — deres Besøgere vare i Melun. Han drog til Corbeil, og Corbeil vrimlede af hans Tilhørere. Nogle af de saa Disciple, som Champeaux havde beholdt, kom for at kæmpe mod Abeilards; men disse havde Mesterens Færdighed og Lykke, og deres Seire forøgede hans Navnkundighed.

Den menneskelige Kraft har sine Grændser, Abeilards var udtømt, og en farlig Sygdom nødte ham til at fornye den i Naturens Skib. Efter to Aars Hvile fremstod han igien i Frankrigs Hovedstad med større Glans end før, som hartad eneste Lærer i Philosophie og Beltalenhed. Snart saae han sig igien omringet af en talrig Skare af Tilhørere; og et Canonicat forøgede hans Indkomster.

I Tider som disse, da man saae Tyrster ombytte Diademet med Tonsuren og glimrende Slotte med skumle Geller, var det ikke forunderligt, at Abeilards Forældre opløste deres jordiske Forbindelse, for at indgaae en fastere med Himmelen. — Denne Begivenhed bortkaldte ham paa nogen Tid fra Paris, og ved sin

Tilbagekomst fandt han sin gamle Lærer Champeaux som Biskop. Han fandt snart en anden Medbeiler i Anselm, der ikke havde bedre Lykke end den Første.

Abeilard — det tolvte Sæls Lys og Stolthed; som ved en uhyre Lærdom forenede Skarpsindighed og Veltalenhed, den skønneste Skabning og de fineste Sæder, som med lige Lethed fortolkede det dunkleste Sprog og digtede en Sang; ja sang den ligesaa skönt, som han digtede — Abeilard, det tolvte Sæls Erich-ton, havde naaet sit otte og tredivte Aar uden at føle Kierligheds Magt. Mennekelivets skønneste og farligste Tid var lykkelig tilbagelagt, og de Aar vare nær, da Hjertet pleier at lystre Hovedet. Men Naturen havde ikke eftergivet sit Krav; Amor hævnede sig grusomt paa den skønne — folde Professor; og kom Hævnen seent, da blev den des strængere. Hvilken Triumph for den mægtige Guddom! hvilket advarende Exempel for alle dens Foragtere.

Den trojanske Prindses Dom var intet mod dens Cythereas glimrende Seier over hendes lærde Søster. Elskeren Abeilard skal nu fordunkle Taleren — Juristen — Philosophen Theologen Abeilard; og over et Kierligheds Brev skal Verden forglemme Afhandlingen de Trinitate. Den ærværdige Professor forglemte selv de døde Bøger over det levende Ansigt; Aristoteles maae vige for Naso, og Ariomer for smeltende Elegier.

Hvo vilde ikke være nygierrig efter at kiende den Deilige, som overvandt Unselms Overvinder? Hvad enten vi udlede hendes Navn af det ebraiske, hvor det da betyder „guddommelig,“ eller af det græske „Helios“ (Solen): nok er det, med større Nøiagtighed er vel endnu ingen Evas Datter forgudet, og ingen qvindelig Sol har nogensinde straalet i skønnere Glands; men heller aldrig nogen jordisk Gudinde elsket med hedere Ild eller stadigere Trost, saa at om Kong Lear's Skjald havde kiendt Abeilard's Hustru, han maaskee vilde raabt: Kierlighed! dit Navn er Heloise! —

Heloise — efter Sagnet af Familien Montmorency — var i sit syttende Aar Parises Beundring. Hendes udbredte Kundskaber i det ebraiske, græske og latinske Sprog vare lige saa siældne som hendes Indigheder. Det Nye der gik af denne lærde Skønhed gjorde Abeilard begierlig efter hendes Bekiendtskab; han kom — han saae — han tabte sit hidtil uovervindelige Hjerte. Men Abeilard havde studeret Ovidii Elfskonst; hans latinske Kierlighedsfange, fremsjungne med hans egen skønne Stemme, banede ham Veien til Heloises Hjerte. At disse Sange maae have været varme og besjælede, kan vides deraf, at hele Paris sang dem med. „Huse og Gader“ siger hun i eet af sine Breve — „gienlød af mit Navn.“ Hvad skulle ogsaa have større Magt over falsomme Siæle end Skjaldekunst og Sang? Heloises unge Hjerte overgav sig til Abeilard, og den

Kionne Overbundne bekiender selv: „Blandt dine glimrende Egenheder have tvende fremfor alle indtages mig — dine Digtes og din Stemmes Ynde.“

Ricelighed søger Leilighed, og fielden forgiæves. Abeilard gjorde Bekjendtskab med Fulbert, Heloises Onkel, og vidste saaledes at indbynde sig hos ham, at han med Glæde tog imod det Tilbud at fuldende Søsterdatterens videnskabelige Dannelse. Abeilard indleiede sig i hans Huus, og kom saaledes under Tag med sin Elskede; for Bolig og Kost skulde han nu betale med Penge og Underviisning. Men af! hvilken Underviisning! „Mine Hænder“ — siger han i et Brev til en Ven — „vare meer paa hendes Barm, end paa hendes Bøger, og jeg gav hende flere Kys end Senterer.“ For ret at være sikker paa Heloises Fremgang, havde Fulbert givet den høiærværdige Professor Tilladelse at revse hende med legemlig Tugtelse. Han benyttede sig virkelig heraf, men — som man da kan vide — for et Syns Skyld; og for ret at vise sin Midkierhed i Underviisningen, tog han Nattien med; og for ikke at forstyrres, valgte han de eensomste Steder. Længe nød de Elskende den lønlige Kierligheds Glæder, før end omsider Abeilards Disciple opdagede, hvo det var, der deelte Underviisningen med dem. At hans Iver paa Cathedret forlængst var affiolet, havde de snart mærket, men at den opblussede desto hæftigere paa et andet Sted i en dunkel Løvhytte, i en lønlig Grotte

ved en attenaarig Piges Fødder — det var dog alt for overraskende en Opdagelse. Og som unge Mennesker nu ere: de gjorde Skiemteviser, der løbe over hele Hovedstaden — naaede følgelig ogsaa Fulberts Dre. Nu faldt Bindet fra hans Dine: nu saae han Uarsagen til Abeilards Nidkierhed, lange Lektioner og natlige Forelæsninger. Den første Virkning af hans Harm var, at jage den farlige Lærer ud af sit Huus. Det var allerede forsilde — Heloise var frugtsommelig. Hun meldte sin Elskede denne Tidende, ikke med Klager, men med høi og jublende Glæde. I Fulberts Graværelse bortførte Abeilard hende i Nonnedragt, og bragte hende i Sikkerhed til sin Søster i Bretagne. Fulbert snøs og tilsvøer Heloises Elsker en rædsom Hævn; seent men skrækkeligt udførte han den. —

Tiden kom, at Heloise blev Moder; men Abeilard skulde ikke dele hendes Kierlighed med nogen. Hun havde kaldet sin Søn Astrolab, det er: „en funklende Stjerne;“ af! den funklede kun kort — Abeilards og Heloises Søn døde.

Abeilard tilbød nu den opbragte Fulbert at ægte hans Søsterdatter paa det Vilkaar, at Ægteskabet blev holdet hemmeligt; thi saaledes var Tidens Mand, at Ægteskab ansaaes som noget uværdigt for en lærd Mand. Tilbudet blev antaget, Forliget sluttet, og Abeilard skuffet ved forstilte Venkabsløfter. Han fløi til sin Elskede, for end fastere at binde hende til sig

med hellige Haand; men see! denne Sværmerinde lod haant om disse; hun kunde ikke bindes fastere; Hierets Evang allene vilde hun erkiende. Bønner og Grunde, Taarer og Beviser, alle vare de længe forgiæves. „En Huusholdnings smaalige Forretninger“ — sagde hun — „ere ikke for en Philosoph; hvilken Harmonie er der vel imellem Disciplet og Tienesteqvinde, Skribentere og Bugger, Bøger og Rokke, Penne og Tene? Dine Disciple, den lærde Verden, Nutid og Eftertid, kræve dine Dage; et Giftermaal vil stabe din Unseelse, din Lærdom, din Formue, og overalt dette — hellere Din Elskerinde end en Keisers Hustrue!“

Dette høie Sværmerie rørte og forbausede Abeilard; men han havde givet sit Ord, og det maatte holdes. Han trængte heftigere paa, og Heloise adlød; skjøndt endnu i Frihedens Stand underkastede hun sig sin Elfers Villie, og viste som Pige en Lydighed, Manden kun fordrer af sin Hustrue. Med Sielen opfyldt af mørke Anelser rakte hun Abeilard sin Haand, og fulgte med ham til den frygtelige Fulbert. Han modtog dem med et favert Ansyn, mens indædt Forbitrelse brændte i hans Hierte. Bryllupsdagen kom. Ledsaget blot af de nødvendige Vidner — der ligesom Præsten havde aflagt Tausheds Løfte — gjorde de for Alteret i en affides Kirke den høitidelige Fed.

Saa vare de nu Mand og Kvinde; men hvad der skulde forenet dem, skildte dem ad: hun drog igien til

sin Morbroder, og han til sin egen Bolig, hvor han fortsatte sine Studeringer og Forelæsninger. Sielden fik de Nygifte hinanden at see, og dette forhøiede Hentykkelsen i deres lønlige Sammenkomster; uden at være skyldige smagte de Sødheden i det forbudne, og, skiondt Ægtefolk, nød de Kierstedagenes hele Lyksalighed.

Fulbert begyndte nu tvertimod sit Løfte at gjøre det hemmelige Bryllup bekiendt; han gik saa trædsk og ivrig tilværks, at hele Paris i kort Tid talte om Hemmeligheden; men Heloise satte List imod List, og vidste saa snildt at giendrive dette Rygte, at det blev jaget tilbage i Udspreberen — Fulbert blev anseet for en Legner og Bagvasser, han blev Æmnet i Samtaler, og Maalet for Parisernes Bittighed. Havde han før været opbragt, da blev han nu rasende, og Heloise skulde maaskee have følt Virkningen af hans Vrede, dersom hun ikke itide havde forladt hans Huus. Hun fandt Leilighed til at underrette sin Abeilard om den Fare, hvori hun svævede, og han saae sig andengang nødsaget til at bortføre hende — Manden maatte stiale sin egen Hustrue. I et Nonnekloster, hvor hun havde tilbragt en Deel af sin Barndom, fandt hun atter et Altar for Kierlighed, og nød nogle saa lykkelige Dage; men disse vare de sidste. Fulberts Had havde nu naaet sit høieste Maal, og den Hævn, han havde tilsvoret Abeilard, skulle ikke længere opsættes. Denne Hævn var udtænkt: eet Hug skulle tamme begge de Elskende. Han fik fire

Slægtninge i Ledtog med sig, og underkjøbte een af Abeilards Tienere til at forraade sin Herre. Forræderen førte de Sammensvorne en Nat ind i Abeilards Sovestue. Sovende, værgeløs blev han overfaldet, bundet og mishandlet med den afskyeligste Grusomhed, paa en Maade, som i physisk Henseende ophævede hans Vigtighed.

Frankriges medlidende Deeltagelse, tvende af Morderernes exemplariske Afstraffelse — selv Fulberts, der fradømtes sit Embede og sine Indkomster — hvad Erstatning var alt dette for den ulykkelige Abeilard? Han ilede at skjule sin Sorg og sin Vanære i et Klosters Mærke, og den toogtyveaarige Heloise fulgte hans Exempel; men hvad han gjorde af Fortvivlelse, det gjorde hun af Kiærlighed og hvad for en Kiærlighed? „Min Dnkel“ siger hun selv i eet af sine Breve til den inderselig Elskede, „min Dnkel har troet, at jeg — liig andre Kvinder, kun elskede Dit Kiøn, derfor berøvede han Dig det; men han har bedraget sig: hans Straf er den, at jeg endnu omfatter Dig med hele min Kiærlighed.“ Saaledes elsker en Heloise! — Lykkelige Abeilard! Elskerinden viser ham Hustruens Lydighed, og Hustruen Elskerindens Kiærlighed. Arme Abeilard! hvis Svaghed bragte ham til at tvivle om saadan en Kvindes Trofasthed — Trofasthed, som hos hende var frivillig Opoffrelse, hos ham tvungen Nødvendighed. Først da han saae hendes Skønhed tilhyllet med Sløret,

Blev han rolig. Faa Dage efter Abeilards Indvielse modtog Himlen Heloises Sa.

Abeilard var ikke skabt til levende at begraves mellem skumle Klostermure. Da den første heftige Smerte var sagtnet, begyndte hans fyrige Siæl igien at længes efter Virksomhed. Desforuden opmuntret og tilskyndet af Venner og Beundrere tog han atter fat paa de saa længe afbrudte theologiske Forelæsninger. Moralen i disse var for stærk for Saint denys fordærvede Munke; Abbeden viste hvad Hverdagsmennesker kalde Conduite, eller med andre Ord: han forurettede een brav Mand for mange Slynghers Skyld. Abeilard blev relegeret til en Affrog paa Landet. Ilden varmer hvor den kommer; den døde Udørken blev snart levende, og Discipler i tusindtal fra de dengang meest oplyste Lande i Eu pa trængte sig til for at samle Wiisdom paa Abeilards Læber. I hans Hytte studerede tilkommende Bisper, Erkebisper, Paver. Berømmelse og Misundelse følge efter hinanden som Dag og Nat; de Smaasiæle, hvis matte Skin fordunkledes af Abeilards Glans, stræbte at trække den store Mand ned. Erkebispem i Rheims indstøvnede ham for et Concilium i Soissons. Ved det Ord „Concilium“ tænker man uvilkaarligt paa Huss og Hieronimus og alle de andre Offere for Kirketyranniet. Abeilard havde rørt ved Munkenes lastefulde Levnet; dette har stedse været det farligste Ricetterie.

Af saadan Art var Abeilards virkelige Brøde; men hans Afhandling om Treenheden maatte tiene til Paaskud. Den blev overgivet til hans værste Fiendes Bedømmelse; men saa orthodox var den, at den første Gang blev frikendt. Nu bleve nye Censorer beskikkede; dette Valg var hældigere. Bogen blev fordømt, og dens Forfatter tvungen til, selv at kaste den paa Ilden. Efter nogle Maaneders Fængsel blev Abeilard sendt tilbage til sit Kloster, hvor Munkenes uudslukkelige Had smeddede ham nye Lænker. Ved Vennehjelp undflyede han til en Adelsmand i Champagne, og udvirkede omsider efter mange Vanskeligheder Tilladelse til at opholde sig hvor han vilde. Han valgte en øde Egn ved Seineflodens Bredder, og opbyggede der et Alter for Trøstens Gud. Paraclet — saa kaldte han dette — kunde heller ikke længe blive eensom; det saae sig snart befolket af en talrig Skare, som Videlysten forsamlede. Ny Berømmelse, ny Misundelse. Dog denne Gang seirede Uskyldigheden: Abeilard blev udnævnt til Abbed i Klosteret Saint Gildas de Ruis i en Udkant af Bretagne. Maaskee var denne Naade intet andet end en Forviisning til en Egn, der var ligesaa vild og raa som dens Indbyggere. Samme Gienvordigheder her som i Saint denys: de liberlige Munke forbittrede den ædle Abeilards Liv.

Heloise ei at forglemme, da gif det hende med Nonnerne, som det gif Abeilard med Munkene. Hen-

des udmærkede Egenskaber, hendes Lærdom, Dyd og Belevenhed udvirkede, at hun snart blev ophøiet til Priorinde; men de verdsligssindede Søstre kunne ikke finde sig i den unge og deilige Forstanderindes alvorlige Formaninger — kort at fortælle: Heloise maatte drage ud med nogle faa fromme Nonner, som vare hende hengivne; de øvrige bleve adspredte, og Munkene i Saint denys toge Klosteret i Besiddelse. Aldrig saasnart erfoer Abeilard dette, førend han indbød Heloise til Paraclet. Hun kom med sine troe Veninder — hvori blandt tvende af Abeilards Broderdøtre — hun kom, og førstegang efter tolv Aars Forløb saae sin Siæls Tilbedede igien. Kun den, der — liig Heloise — har levet fra sin Elskede

„Der paa Jorden stilt“

„Fortært af Langsel, aldrig, aldrig stilt.“

Kun den veed, hvorledes de trofast Elskendes Sammenkomst var.

Efter at have ordnet alt i det nye Kloster, drog Abeilard tilbage til Saint Gildas. Men Paraclet var kun sparsomt aflagt; de fromme Søstre maatte arbeide strængt, for at erhverve Livets Fornødenheder. Abeilard hørte om deres Trang, vendte atter tilbage, og understøttede dem med Penge, ja bragde det saavidt ved sin Anseelse og Indflydelse hos rige Venner og Frænder, at Heloises Abbedie snart blev eet af de rigeste i Landet. Gierne havde han nu tilbragt sine Dages Rest

hos den elskte Hiord, hos den jordiske Engel, som har nu elskede med teen og usandselig Kierlighed; men Misundelsens Blik trængte ogsaa ind i denne affides Dal, og kastede sin skumle Skygge paa deres uskyldige Dmgang. De maatte adskilles for dette Liv. Ulykkelige! du som har fristet hiin bittere Skæbne, den sidste Afsked — det sidste sønderrivende Farvel! som har udbredt dine Arme til Omfavnelsen — udbredt dem og atter ladet dem synke, fordi det var den sidste; du som har udtømt alle dine Ønsker, alt dit Haab i det sidste tunge hebe Kys, og nu, løstrevet fra din Siæls Halvdeel, er tumlet ud i den øde Verden — o! du har maaskee endnu ikke følt hele Besskheden i Abeilards og Heloises Afsked.

Under lærde Arbeider søgte den arme Abeilard at indbysse sin Smerte; men et virksommere Lægemedel fandt han i sine tøileløse, hadefulde Munkes idelige Drillerier. Dog, det blev ikke derved; de stræbte hertil meligen at skille sig af med den besværlige Abbed. Forsynet holdt sin Haand over ham; det første Forsøg mislykkedes. Han blev nemlig engang hentet til en døende Herre, og paa denne Reise ledsaget af en ung Broder og en Tiener, hvilken sidste var underkjøbt til at forgive sin Herre. Allerede var den forgiftede Mad fremsat for Abeilard, da en pludselig Upasselighed berøvede ham Lysten til at spise; og saa forunderligt maatte det søie sig, at den unge Munk fandt den Død, som var

Abbeden tiltænkt. Uheld frelste ham fra Ulykker: en anden Gang undgik han ved et Fald med Hesten et dybere Fald i den Grav, som Fienderne havde gravet for ham. Livet biergede han; men hvad for et Liv! Kæmpende mod haabløs Elskov, mod aabenbare Forsølgere og skulke Banditer; omgivet af en vild og rædsom Natur, af et Folk, hvis Sprog var ham ubekendt, gik han en sørgelig Alderdom imøde.

Just paa denne Tid, da den arme Abeilard selv trængte til Trøst, fik han et Brev fra en Ven i Nærheden af Paraclet, som nedtynget af Sorger bad den fromme Abbed om et Trøstens Ord. Han fik det; og idet Abeilard stræbte at læge et saaret Hierte, troede han tillige at gyde Balsom i sine egne Saar: ved at fortælle sine egne Ulykker søgte han at bringe en andens i Forglemmelse. Gierne udfærev jeg dette rørende Brev, men da det indeholder den allerede fortalte Historie, ville Læserne nøies med Slutningen til en Prøve, og deraf dømme om det Hele! —

„Seg boer her“ — siger han — „i et vildt Land, hvis Tungemaal er mig fremmed. Mine Vandringer ere ved et oprørt Havs Bredder. Mine Munke ere kun bekiendte for deres Ryggesløshed, og have ingen anden Lov end den — ingen at have. Mit Huus — Philinte! — skulle du ikke troe, var et Kloster. Dørene ere udpyntede med Been af Raadbyr, Bjerne, Wildspiin, med Ugler og Wildtskind; og Cellerne ere

behængte med Hiortetakker. Hver Dag gaaer jeg nye Farer imøde; hvert Dieblif synes jeg at see Sværdet hængende over mit Hoved. Kort, hvad skal jeg sige Dig? Jeg er ene med alle mine Bekymringer. Jeg savner Paraclet, som jeg har forladt; jeg længes derefter — ak! min Ven! jeg har endnu ikke kunnet bevinge min Elskov til Heloise — Heloises Navn undslipper mig; jeg sukker, jeg græder, jeg klager mod Himlen. — Dersom Verden hader Dig, Philinte! da seer du og, hvorledes den har hadet mig. Velan! lad os kæmpe mod os selv! Lad os underkaste os ene den Guds Villie, som ingen tugter, uden den han elsker. — Ak! jeg giver Dig Lærdomme; lykkelig var jeg, om jeg selv kunde følge dem — Farvel!” —

Dette Brev faldt i Heloises Hænder. Som en pludselig Luftning opliver den halvslukte Ild: saaledes opflammede dette ulykkelige Brev den stet undertrykte Kierlighed. Heloises Kierlighed var en høit opdæmmet Strøm; længe synes den taalig at finde sig i sit Fængsel; men omsider brister Dæmningen, og de forfærdede Dale føle Strømmens dobbelte Vælde. Waagnende Længsler, fornyede søde Erindringer kæmpe mod vaklende Forsætter, ustadig Andagt og tvungen Anger. De stærke Pulsflag overdøve Vennens Bønner; Frelseren og Abeilard dele hendes Suk; hendes Aand higer mod Himlen; mens hendes Hierte lønligt drages til Jorden. Denne Kamp, disse stridige Følelser er det,

hun selv saa rørende beskriver i Brevene til den inderlig Elste, og som Pope med en færdig Haand har samlet og sat i sine Verses liflige Musik. Overskriften til det første Brev er som Texten til den sværmeriske Elskovs-Tale: „Slavinden, Datteren — Hustruen, Søsteren til sin Herre, sin Fader, sin Husbond, sin Broder — Heloise til Abelard!“ Hans Svar, skøndt fuldt af Omhed og dyb Tungfindighed, har ikke hendes Gld; men hendes Gien svar er den løsladte Liden skabs vilde Udbrud. Elskovsflammen slaaer høit og udæmpet i Beiret; og dæmpes den end stundom af Andagt og Kuelse, bryder den dog atter igiennem vældigere end tilforn.

Det var Abelards sidste Kamp mod jordisk Kierlighed; paa Andagts Binger hævede han sig over Livets Sorger: Bøn og Arbeide deelte hans Dages Rest. Nye Forsølgelser opvakte imod ham; de gik over som Ekner paa en stormfuld Dag. Den udmattede Vandrer fandt et roligt Herberg i Clugny; kun stakket var hans Op hold her og betegnet med Sygdom. Han gik at indaaude den oplivende Luft ved Saonens Bredder; men et Tilbagefald kastede ham paa det sidste Sygeleie. Den een og tyvende April 1172 var Pierre Abelards Dødsdag; han naaede ikke sit tre og tredsiendstyvende Aar. —

Hvo kan beskrive Heloises Sorg? Den var taus i hendes Bryst: hendes Dine havde ingen Taarer; hendes Mund ingen Klage — da Slaget ramte, sank hun

livløs til Jorden. Men hendes Siæl vendte tilbage for endnu i tyve Aar at bejamre sit Tab. En Trøst bandt den til Legemet: Abeilard havde lovet hende sit Liig. Med en Elskerindes Utaalmodighed ventede hun sin blege Ven. Et halvt Aar ventede hun forgiæves; Clugnys Abbed gjorde Banffeligheder. Heloise skrev Brev paa Brev, fordrede, bad, bønfuldt — hvo kunde modstaae denne mægtige hellige Kierlighed? Abbeden drog til Klosteret Saint Marcel i Chalons, Abeilards Hvilested, og i en mørk og stormende Nat opgrov det dyrebare Liig. Saa mægtig var Heloises Kierlighed, saa mægtig alle de fromme Nonners, at Abbeden torde vove denne Handling paa deres Løfte om evig Taushed.

Et halvt Aar havde Abeilards Legeme hvilet i Jordens Skjød, da det igien blev opløftet i de Levendes Land. Hvad har vel Heloise følt den Nat, da Paraclets Porte aabnede sig, og den tause Liigskare kom skriddende ind som et Marsel eller Gienfærd? Nu var han da omfider hendes, den elskede Mand, men ak! hvor forskiellig fra den Abeilard der i Engleskikkelse vandt hendes unge Hierte? det saure Aasyn, "hvorfra al hendes Fryd og Brøde udsprang," det var nu Dødens sørgelige Farve; taus og koldt var det varme troe Hierte; men det var hendes — hendes til Døden; ingen jordisk Magt skulle formaae at berøve hende denne dyre-

bare Skat, denne Paraclets kostbareste Reliquie. Saa kom da Brudgommen omsider til den længselfulde Brud. Fire og tyve Kar vare hencrundne, siden Bryllupsfaklerne bleve tændte. Brudeseugen havde længe været redt — i Kirkegulvet havde han redet den; men den var tom, og nu — lykkelige Heloise, see! din Brudgom kommer med Fakler og Sang; Hvitidsklokken kimer, Orgelet leger, Brudepigerne synge. — Ak! det er Nonnerne, som synge Dødens Psalme; det er Liigklokken som gaaer. Det er ingen Brud, hun som staaer hvidklædt ved Alteret; det er Arbeilds Enke. Som en livløs Marmorstøtte, som en Niobe hælder hun over Graven. Hendes Søstre staae i en Halvkreds omkring hende, i langsomme bævende Klage-toner udøse de den dybe Smerte over en Ven, en Lærer, en Trøster og Fader. Stenen falder over Graven — den blege Skare forsvinder, og Heloise ligger ene i sin stumme Sorg med Panden paa det kolde Marmor.

Lad os ile over de mørke Kar, som den trofaste Kvinde bortførte mellem Paraclets Mure. For hende var Verden død, og hun var død for den. Hendes Lægen svævede hen som en Skygge fra det ubekjendte Land, svævede mellem Cellen og Arbeilds Grav. To og tyve Gange kom Vaaren tilbage i Ungdoms Ynde; men hun saae den ikke; Sorgens Winter var hendes eneste Karstid. Verdens Beundring var hende saa

ugegyldig som dens Medynk; Paven's Hoiagtelse lige
 saa ubetydelig som Abbedens; Bønnen var hendes eneste
 Trøst, og Haabet om Gienforening hendes svage Hyt-
 tes eneste Støtte. Endelig kom hendes Livs lykkeligste
 Dieblig, hendes anden Bryllupsdag. Den syttende
 Mai 1164, blev hendes Siæl fri. En utallig Mængde
 af Wiislige og Verdslige fulgte hende til det stille So-
 vekammer. Døren aabnedes, Dækket tages af den
 kolde Seng, og Bruden nedsænkes i den ventende Brud-
 goms Favn, og — o Under! hans stive indtørrede Arme
 udstrække sig for at modtage hende. Jeg misunder de
 Katholske Troen paa dette Mirakel; det har noget sæl-
 somt, baade vorende og trøstefuldt: saa er da Kiærlig-
 hed stærkere end Døden! saa har da ikke den lange dybe
 Søvn paa Støvpuden formaaet at opløse den inderlige
 Sympathie! Eller Siælen er nedtaget fra Forklarelsens
 Land, for at sige endnu et Farvel til det i Livet elskede
 Legeme! —

Mere end sex Aarhundreder hvile Abeilard og He-
 loise i Trøstens Favn. Mangt et elskende Par har vandret
 den søde tungsindige Pillegrimsgang til deres Grav;
 mangen Bemodstaare har vædet deres Mindes Steen;
 mangt et Suk er opsteget der „lønlig røvet fra Him-
 len og tilgivet af den;“ og mangen Skiald har udstø-
 sit Sørgeqvad under Paraclets gamle Hvælvinger.
 Slægter ere bortveirede fra Jorden; Throner ere reiste

og nedfyrtebe; Kongers og Dronningers Marmor-
kister ere sønderknuste og deres Been adsplittede; men
endnu hvile Abelards og Heloises under den første
Steen, og taarefulde Dine see den Dag idag deres
Billeder indhugne i den.

(S. S. Blicher.)

St. Barbarakirken.

Fra et lystigt Aftengilde vandrede jeg hjem en Søndag-
aften Klokken elleve. Min Vej førte mig over Kirke-
gaarden. Tilfældigviis faldt mit Blik paa den gamle
sorte St. Barbarakirke. Der var Lys inde. Jeg
studsede, og troede først, det var et Diebedrag. Men
jo længere jeg stirrede paa de høie Buevinduer, desto
tydeligere saae jeg det sølsomme Skin spille oppe ved
Alteret. Maaſkee, tænkte jeg, er det et Lys i et af de
til Kirken stødende Huse, der kaster sit Skær giennem
dennes Vinduer. Jeg gjorde en Gang omkring den.
Der var intet Lys at see i noget af Nabohusene. Des-
res Beboere slumrede alt i Nattens Hvile. Nu lode
kun to Tilfælde sig tænke: enten havde Klokkeren endnu
en Forretning i Kirken, hvilket, paa denne Tid, kom

mig høist usandsynligt fore, eller en Kirkeraner blev sit Væsen derinde. Paa noget Overnaturligt tænkte min Siæl ikke.

Kirken var bygget i Form af et Kors. Foran, under Taarnet, var Hovedindgangen; begge de andre Døre vare hver ved sin Ende af Korset, og bagest, ved dettes Hoved, stod Alteret. Sagte listede jeg mig om ved alle Dørene, forsigtigt prøvende, om nogen af dem var aaben. De vare alle fast tillukkede. Alle Vinduerne ligesaa. Altsaa var der hverken nogen Klokker eller nogen Røver i Kirken. Jeg lagde Dret til Nøglehullet. Ingen Lyd, intet Trin! Alt var stille som i Graven. Skinnen ved Alteret var mat, og forandrede sig ikke. Havde det været en katholsk Kirke, vilde jeg have holdt det blege Skær for Skinnen af den evige Lampe. Men nu blev det mig en uforklarlig Gaade.

Min Omkringlisten, mit sagte Vandedræt, min Lytten havde gjort mig halv bange for mig selv. En fiern Ahnelse om noget Overnaturligt svævede mig uformærkt nærmere. I Kirken vare adskillige Begravelser for Stadens første Familier. Nylig var en i sin Alders Blomster bortreven Grevinde bleven bisat her. I Alterets Nærhed slumrede hun Evighedens stille Søvn. Det giennemlidsnede mig.

Undersøge Sagen vilde og maatte jeg; men allene kunde jeg det ei. Nøglen til Kirken maatte jeg have. Klokkeren boede ligeoverfor; jeg bankede ham op, saa

sagte som det lod sig gjøre. Stebse havde jeg Diet fæstet paa Kirkevinduet, af Frygt, Skinnet skulde forsvinde imidlertid. Endelig stak Klokkeren Hovedet med Nathuen paa ud af Vinduet. Jeg fortalte ham sagte, hvad jeg havde seet; jeg ledte hans Blik paa Kirken. Han Kialv ved Synet. — Han lukkede mig ind, tændte Lys, og lod mig fortælle Alt, hvad jeg havde seet og mærket. „Kære Herre!“ begyndte han da: „der lad os blive fra! Hvad skulle vi blandt Underverdens Mandder?“ — „Passt, Hr. Klokker! Hver kan De, som en forstandig Mand, troe paa sliq Ammestuesnak!“ — „Det er det ikke, kære Herre. Jeg er en gammel Mand, og veed, hvad der foregaaer i min Kirke, derpaa kan de forlade Dem. — Nu veed jeg det.“ — Han grublede en Stund, derpaa sagde han sagte hen for sig selv: „Ved Gud, paa et Haar træffer alting sammen!“ — „Nu, hvad veed De da? Hvad træffer sammen?“ spurgte jeg nysgierrig og ængsteligt skottende til den endnu svagtopleyste Kirke. — „En dyb Jordgang fører til Kirken. Bag Alteret endte den før. Længe, længe for min Tid er den faldet sammen, og Salddøren bag Alteret tilmuret, men — De veed dog, at den unge Grevinde i Fredags blev bisat i Kirken?“ — „Ja! Nu?“ — „For hundrede Aar siden døde en ung Grevinde af samme Huus. Det var Grevinde Hedevig. Hun ligger under Kobberpladen ved Døbefonden.“ — „Jeg veed det. Nu?“ — „Da har der, tre Nætter

efter hverandre, i Kirken brændt en stille hellig Gld. Ingen har villet, Ingen kunnet slukke den. Kort før min Formands Død, det er nu 45 Aar siden, døde Grevinde Kunigunde af det samme Huus, otte Dage før sit Bryllup. Det sorte Marmormonument under det grevelige Kapel betegner hendes Hvilested." — „Nu, og?" — „Nu, og tre Nætter har det brændt i Kirken, det have tusinde Dine seet, og min Antecessor tog sin Død derover." — „Sin Død?" — „Som jeg siger Dem! Paa hvad Maade, har han aldrig sagt, men jeg vil sværge paa, at det er sandt. Nu ligger den unge Grevinde Mathilde neppe i Graven, før det brænder paany. Hvad mener De? Skal jeg ogsaa hente min Død der? Nei, lad De den stakkels Grevinde hvile med Fred. Gud være hendes unge Siæl naadig!"

Manden havde ved sin hvissende Tale rystet min Tro. Lyset i Kirken brændte endnu. Jeg kan ikke sige, jeg var synderlig vel tilmode. „Nu, og Jordgangen, De nys talte om, hvad har den hermed at giøre?" — „Ja! som man siger, har den i mørke Krumninger ført til det grevelige Slot." — „Jh nu, saa er jo Gaaden saagodt som løst! Maaſkee ere det grevelige Husets Lemmer ved en gammel Familielov forbundne til, tre Nætter efter hverandre at bringe hver grevelig Jomfru, som Døden udrev af deres Kreds, et stille Dødningsoffer ved Graven? eller — De mindes,

at Grevinde Mathilde begravet i en hvid rigt med Sølv broderet Liigdragt, en funklende Diamantring paa Fingeren, Smaa juveler i Haaret — skulde maaskee Lyve giennem den underjordiske Gang" — „For det første behøvedes dertil ikke tre Nætter, og for det andet glemmer De, kære Ven, at Gangen er falden sammen og Falddøren tilmuret." — „Veed De det vist? gandske vist?" — „At den er falden sammen?" svarte han langsom og spændt. „At den er falden sammen, veed jeg ikke gandske vist. Det er kun blevet mig fortalt. Men at Falddøren er muret til, det er en Gierningsfag. De har jo selv, naar De kommunicerede, gaaet bag om Alteret, uden at bemærke nogen Falddør der." — „Godt! men er det da ikke mueligt, at man fra Jordgangen af kan have forskaffet sig en anden Udvei op i Kirken?" — „Uden at jeg skulde have bemærket det? umueligt!" — „Det hele Rum foran Alteret er en stor, viid Grav. Foroven ligger Plade ved Plade, snart af Tin, snart af Kobber, nedenunder staae Kisterne. Hvor let er det, fra Jordgangen at arbejde sig hid, hvor let da, nehenfra at opløste en af hine Plader?" — „Ja, ved Gud! det var vel muligt!" — „Nu, og saa er det. Følg med til Kirken; inden et Kvartecr er Gaaden løst." — „Vi! Kirken! Nu? Bevares, lad det fare! Gaaden er jo allerede løst, alting soleklart! Lyset, Grevinde Mathilde, Jordgangen — det hænger gandske naturligt sammen!" —

„Saa klart seer jeg det ei endnu. Egentlig veed Ingen af os meer endnu, end at der brænder et Lys i Kirken. Resten er kun Gisning. De er en fornuftig Mand. Biv ikke staaende paa Halvveien!“ — „Min Formand har taget sin Død derover. Hans Formand maaskee med. Hvem veed det! Jeg har ikke den mindste Lyst, at bide i Græsset for salig Grevindens Skyld. Historien kommer mig intet ved.“ — „Ikke? Er da Kirken ikke Dem betroet? Hvad vilde Kirkekollegiet sige, naar jeg imorgen fortalte, at De havde vægret Dem ved, at gaae med mig? Jeg opfordrer Dem ved Deres Tieneste-Eed; kom!“ — „Ene gaaer jeg ikke,“ sagde Klokkeren fortrædelig og forsagt. „Lad os i det mindste tage min Karl Markolfus med.“ Dermed var jeg nu veltilfreds.

Med usigelig Nøie rystede vi ham vaagen. Klokkeren streg ham i Dret: „I St. Barbara brænder det! Den høifalige Grevinde Mathilde gaaer igien! Jordgangen er giennembrudt, Gravpladerne opløstede!“ — Da sprang den Forfærbede ud af Sengen med begge Been paa eengang. I den første Bevægelse foer han, istedet for i Beenklæderne, i Trøiesærmerne med begge Fødder, og troede, han var forheret, da det aldrig vilde komme til Endelighed med hans Paaklædning. Efterhaands kom han sig lidt, og da han hørte Branden i St. Barbara reduceret til det blotte Skin af et svagt Lys, fortalte han, at han allerede havde bemærket det igaar og

iforgaars. Denne Nat var altsaa den tredje, og, hvis Klokkerens Krønike stod til Troende, den sidste Nat. Klokkeren gik til tolv. Paa den Tid pleie jo alle natlige Synet at forsvinde. Vi maatte altsaa skynde os, hvis vi ei vilde komme post festum.

Markolfus var et fornuftigt Menneske! Med Lys, meente han, maatte vi for Alting forsyne os. Hvad enten det nu var Mennesker eller Geister, der dreve deres Bæsen i St. Barbara — Lys kunde de ikke fordrage. Han tog derfor en Lygte med, vi Andre hver et Alterlys i Haanden. Markolfus havde forresten en respectable Knippel, jeg væbnede mig med et kort Spankrør, og Klokkeren greb, i sit Hjertes Angst, en lang Lineal. Saaledes rustede tiltraadte vi vor natlige Rekognoscering. — Vor Operationsplan havde Markolfus udfæstet. Vi vilde gaae ind ad Hoveddøren, foran under Taarnet. Hele Længden af Kirken havde vi da for os, og kunde vinde Tid til, at aftale vore videre Forholdsregler, naar vi først havde taget det sælsomme Alterstien i Diesyn, i den vide Trastand. Markolfus vilde med Lygten tage Posten ved Kirkedøren, for at holde vort fornemste Vaaben, Lysen, vedlige. Vi andre to skulde tænde vore Børlys, og nærme os Alteret ad Hovedgangen. I Nærheden af Døbefonden skulde Klokkeren blive staaende, men jeg skulde nu marschere frem og rekognoscere Alteret samt dets Omgivelser. Det var Markolfus's Plan. Han havde ret smukke

strategiske Kundskaber. Mig sendte han forud, jeg skulde udgiere Avantgarden. Klokkeren var Hovedkorpset, og han selv Reserven. Blev den første og anden Træfnings Armeer slagne, var han den Første, der kunde smøre Haser. Han behøvede blot at skræve over Kirkedørtærskelen, saa var han in salvo. Mig gik det imidlertid som mangan General. Jeg billigede Slagsplanen, fordi jeg endnu ikke kunde overse den ret. Paa Pladsen selv, tænkte jeg, finder Resten sig nok.

Klokkeren var mindre resolveert. Han bestemte i det mindste den store Kirkedør til Samlingsplads, hvis vi nødtes til at retirere. Men Markolfus meente, en Retraite maatte der slet ikke tænkes paa. Hovedkorpset trak Nathuen dybere over Dreene, og brummede mellem Tænderne: „Du har godt ved at snakke, Du staer ved Døren.“ Jeg foreslog blot en Krigslist endnu. Jeg gav nemlig den Dagsbefaling, at naar Een freg, skulde de Andre skriige med af alle Livsens Kræfter, for at Fienderne skulde troe, der var en utallig Mængde af vort Parti i Baggrunden.

Under disse Aftaler havde vi paa Tæerne nærmet os den store Kirkedør. Langsomt stak Klokkeren Nøglen i Hullet. I samme Dieblik drøenede Klokkeren oppe i Taarnet tre Qvarteer til tolv. Mit Hjerte havde uvilkaarligt. Min? Ledsagere sagde intet Ord. I stum Forventning trene vi ind i den yderste Kirkegang. Klokkeren og jeg tændte nu vare Los. Høitideligt bed jeg

begge mine ledsagere give mig Haanden paa, at vi troligen vilde holde sammen, og ikke forlade Kirken uden samlede. De bekræftede det ved deres Haandslag. Den gamle Klokkers Høire rystede. Forsigtigt aabnede Markolfus nu den indre Kirkedør, vi to traadte ind, han blev udenfor med Lygten. — Vore Blikke ilte forud vore Skridt. „Ved den evige Gud!“ hvisttede Klokkeren: „oppe ved Alteret er Lys.“

Langsomt vandrede vi fremad. Det var, som der hang Blylodder ved mine Fødder. Den natlige Stilhed i den Høiestes Huus den kolde Gravluft, det sorte Mulm, Tomheden i den lange himmelhøie Hvælving — og nu det uforklarlige Skin ved Alteret — hundredgange hellere havde jeg villet storme et Batterie. Der gaaer det dog heel anderledes til. Hjertet hæver sig ved selve Angrebet; men her denne Luten, dette undertrykte Aandedræt, denne døde Tausshed! Vore Blikke speidede til Høire og Venstre, men vi mærkede intet Fordægtigt. Vi stode stille og lyttede — ikke den mindste Lyd! Ved Døbefonden gik begge vore Lys ud paa een Gang. „Tænd Deres Lys hos Markolfus, men kom snart igien“ sagde jeg, samlende min sidste Kraft, til Klokkeren, og samlede efter Døbefonden, thi det fornedes for mine Dine, jeg frygtede at synke om hvert Dieblik. Jeg troer jeg havde en komplet Kanonfeber.

Jeg stod paa Grevinde Hedevis's Grav. Gandſte allene stod jeg nu i det øde Tempel, under mine Fødder rørte ſig noget Levende i Graven. Som electriferet traadte jeg af Kobberpladen. Mine Knæ rystede. Mit Hjertes Pulsſlag hørte op. — — Lyſet paa Alteret stod i Forbindelse med Grevinde Hedevis's Grav. Det ahnede jeg nu tydeligt? Men hvor nær eller fiernt? — Denne dybe Gaade ſkulde nu løſes. Grevinde Hedevis havde hvilt under Kobberpladen i hundred Aar. Hende ſelv kunde det ikke være. Saa megen Beſindelse havde jeg endnu, ſom der behøvedes, for at indſee Umuligheden deraf.

En halv Minut efter ſaae jeg igien hen til Alteret. En qvindelig Figur stod foran ſamme, og bøiede Hovedet dybt ned mod Alterdiſken. Hun stod med Ryggen mod mig. Længe ſtirrede jeg derhen. Mit fortyndede Blik ſaae intet videre. Neppe ſkielkede jeg tydeligt den qvindelige Figurs Omrids. Min Afſtand fra hende beløb over 80 Skridt, mellem mig og hende laae mørken Nat. Men at hun bukkede ſig, at hun bevægede ſine Arme, det ſaae jeg gandſke nøie.

Oppe i Taarnet ſlog Klokkeren tolv. Langſomt, med nedhængende ſoldede Hænder, gik Skikkelsen bag Alteret. Jeg hørte ikke hendes Fied, jeg ſaae hende blot gaae. Lyſet paa Alteret brændte nu klarere, vidste end før udbredte ſig dets ſkin. Ahnede om noget

Overnaturligt traadte nærmere for min bange Siæl, jeg selv tilhørte ikke Jorden meer.

Endelig kom Klokkeren med Lyset tændt. — En forfærdelig Skikkelse! Det runkne Alvorsansigt i den guulhvide Nathue, en sort Vest, hvide Natteocioærmer, sorte Buxer med sorte Glasknapper, en sort og en hvid Strømpe, den lange Lineal under Armen, og nu det nedslagne modløse Die under de tykke Brøn! Nei, det Menneske var ikke skabt til at være min Røst og min Støtte i Nøden, og dog takkede jeg Gud, at jeg saa ham; han var dog i det mindste et levende Væsen.

Jeg hvikkede ham i Dret, hvad jeg havde seet, og tændte mit Lys ved hans. „Det er — sagde han, stivende af Skræk — det er Grevinde Hedevig eller Mathilde eller Kunigunde — ak!“ Næppe vare Ordene over hans Læber, før begge vore Lys gif ud igien, som med Glid udblæste af et usynligt Væsen. „Nu saa gaaer jeg uden Lys!“ sagde jeg bestemt. Min Kanonfebers første Paroxysmus havde lagt sig, mit Bryst hævede sig friere. Jeg vilde give Klokkeren og hans Markolfus et heroisk Exempel. At mit Tilbagefald var saa nær, ahnedde jeg ikke. Tankeløs beholdt jeg den flukte Altærkierte i den venstre Haand. Med min Høire krydte jeg Spankrøret, og bad Klokkeren blive, hvor han var, og først ile mig til Hielp med lydeligt Skrig, naar jeg tilraabte ham, at jeg behøvede

den. Jeg trak mine Skoe af, for at kunne gaae desto sagtere.

Frem gik jeg nu mod Alteret med al mulig Fatning. Choret skiltes ved et lavt Gitter fra det øvrige Tempelrum. Paa begge Sider havde Gitteret Døre; jeg aabnede den ene, den faldt i efter mig, og saalunde var jeg nu skilt fra min Sukkurs, Klokkeren. — Lyset paa Alteret udbredte et temmelig klart Skin, saa jeg kunde skielne alle Gienstandene her. Grevinde Mathildes Begravelse var aaben: dens Laag, en Tinplade, laae ved Siden af. Paa høire Haand var Sakristiet. Dets Dør stod aaben. Mathilde, den ulykkelige syttenaarige Grevdatter, hurtigt død af en Nervefeber, laae, i hvid, sølvbroderet Liigdragt, uden Hoved, paa Bordet.

Haarene reiste sig paa mit Hoved. En iiskold Gysen giennemfoer mine Been. Tænderne klappede i min Mund, knap kunde jeg aande af Kulde. Jeg skialt for at gaae videre, men tilbage forbi Sakristidøren kunde jeg ei heller komme. Jeg vilde kalde paa Klokkeren, men havde ingen Lyd i Struben. Femten Skridt havde jeg endnu til Alteret. Der vilde jeg kalde. Al Kraft var vegen fra mig.

Jeg fastede mig paa Alterets nederste Trin. Den forsfæstede Forlofers Billede paa Altertavlen giød atter Rolighed i mit Hierte. For hans Fødder laae den hellige Barbara, Hænderne opløstede mod Mattens

Himmel. I den Knælendes Nafn laae en heel Berdens Jammer. Jo længere man betragtede den stille Korsdrageresses Træk, desto klarere saae man, at hendes inderlige Bøn mildnede hendes svare Lidelser. Besmodsfuld Henrykkelse tindrede i det milde Die. Rummerstaaren nedrandt af den lilieblege Kind, og Haaret, at den Korsfæstede havde hørt hendes andægtige Bøn, svævede let paa de bævende Læber. Dgsaa mit sammenpressede Bryst udvidedes. Jeg havde fattet mig igien. Modig stod jeg atter op, for nærmere at undersøge det gaadefulde Lys, der nedenfra magist bistraalte hiint kostelige Alterbilled.

En lille sparsomt med Die forsynet Bliklampe stod paa Alterdisken. — Hvo havde sat denne mistærefelige Lampe her? Den bævede hid og did, som var den nær ved at gaae ud. Nu takkede jeg Himlen, at jeg havde taget min Vorkierte med; Rask tændte jeg den ved Lampens døende Lys. — Bag Alteret var Spøgeset, eller hvad det ellers var, vandret. Der maatte jeg søge mine frygtelige Ahnelers Ende.

Sagte listede jeg mig ned fra Alteret, og begyndte nu den sidste Gang. Neppe havde jeg gjort nogle Skridt fremad, før jeg saae Nøglen til min Rædselsgaade for mig. Gliserne, der havde været indmurede i Fald dørens Sted, laae alle optagne, ovenpaa hverandre, ved Abningen til den underjordiske Gang. Gruus og Jord laae frist optasket deromkring. — Jeg stred med

mig selv, om jeg skulde gaae videre, eller vende om.
 Vandrede Vænder eller Mennesker her paa denne Ræds-
 selsvei? Hvem havde aabnet Grevinde Mathildes Bes-
 gravelse? Hvem saa græsfeligt lemlæstet hendes Liig?
 Hvem opstød den altid lukkede Dør til Sakristiet?
 Hvad havde rørt sig i Hedevis's hundrebaarige Grav?
 Hvem havde sat Bliklampen paa Alteret, for i mørken
 Midjenat at opløse alle disse hemmelige Rædselsgier-
 ninger? Hvem giennemvankede paa denne frygtelige
 Tid de stille Grave, forstyrrende de Døde i deres evige
 Søvn? Hvem? og hvorfor?

Endnu oversaae jeg ikke hele Alterets Bagvæg.
 Jeg maatte nogle Skridt frem endnu. — Kold som
 Gisbug aandede den fugtige Forraadnelseluft mig imøde
 fra den aabnede Jordgang. Utter rystet i mit Underste,
 stod jeg længe halvbedøvet. Stige ned i Jordgraven —
 nei, det var mig umuligt. Men træde nærmere, ned-
 skue i denne mystiske Veis Forhal, det vilde jeg. —
 Neppe havde jeg gjort nogle Skridt, før jeg skimtede
 Noget. Hvad? det kunde jeg ikke skielne. Det saae
 ud som en Mumie. „Hvem er det?“ spurgte jeg halv-
 sagte. Jeg vilde raabt det, men kunde ikke. — Det
 rørte sig ikke. „Hvem er det da?“ spurgte jeg noget
 høiere, holdt Stokken for mig, traadte nærmere, og
 vendte mit Lys mod Mumieskikkelsen, for tydeligere at

Kunne besee den. Epibsen af min Stok havde berørt den sagte. Langsomt udfolbede den sig.

Store, hellige Gud! Det var en Qvindefikkelse! Om Halsen havde hun en tyk Krave, som Damerne bare dem for et Aarhundrede siden. Det var Hedevig! — Sagte reiste hun sig, bemærkede mig, skreg: „Jesus, min Jesus!“ og slog de tørre Dødninghænder klapprende sammen. — Nu var min Skræk grændseløs; jeg brølede mere end jeg skreg. I dette græselige Dieblik gav hele Kirken Gienlyd af tusind Stemmer. Bagfra greb mig en kold og kraftig Haand i Nakken. „Fordømte Helvedhund!“ tordnede en frygtelig Kæmpe, væbnet med Sværd og Hellebarde, og styrtede mig til Jorden. Al Bevidsthed forlod mig. Mit sidste Blik faldt i et ildøiet Uhyres sorte Svælg. Min Puls standfede. Mit bristende Die lukkedes. — —

Arken, hvorum deene mig uforglemmelige Nats Historie dreier sig, var en gammel fattig Kone. Udjaget af sin Bert for resterende Huusleie, havde hun, forstødt af Enhver, i sin aldeles hielpeløse Tilstand, besluttet, indtil videre at opslaae sit Mattequarteer i St. Barbarakirken. Udskillige smaae indvendige Reparationer i Kirken forarsagede, at den daglig blev aabnet for Muur- og Stukkaturarbejderne. Uformærkt listede den Gamle sig ind hver Aften, skulde sig i et

af Kapellerne, lod sig indelukke, slog Ild, tændte sin fattige Lampe og lagde sig derpaa ned bag Alteret at sove. Om Morgenens sneg hun sig ud igien. Denne Nat var hun, maaskee forstyrret ved den usædvanlige Larm i Kirken, staaet op engang, at see til Lampen. Hun havde trukket Bægen op, derfor brændte Lyset klarere, efter at hun havde været ved Alteret. Lampen tændte hun overhovedet hver Aften, fordi det, som hun sagde, var saa grueligt i den øde Kirke, uden Lys. Hendes Godtrin kunde jeg ikke høre, fordi hun gik paa Sokkerne. Sin Tiggerpose havde hun bundet om Halsen for Barmes Skyld. Det var salig Hedevids brede Pølsekrave.

Klokkerens Fortælling om de tre Nætters Skin i Kirken til forskellige Tider, var rigtignok Folkesagn. Naturligt lod det sig jo let forklare. Maaskee lod den grevelige Familie, til hvis Slot den for 45 Aar siden endnu ikke sammenfaldne Jordgang førte, vaage tre Nætter ved de Hensarnes Grave, for at overbevise om, at deres Død ingen Skindød var.

At vore Lys gik ud ved Døbefonden, var en Følge af de i de ligeoverfor hinanden værende Kirkedøre indskaarne og med dobbelte Jernfors forsynede Huller, som foraarsagede en skarp Trækvind. Bevægelsen under mine Fødder i Hedevids Grav maatte enten være et Værk af min ophidsede Phantasi, eller ogsaa en Rotte

havde gjort sin natlige Rund dernede. Kan ogsaa være, at Kittet om Kobberpladens Rand var løsnet og faldet ned, da jeg treen derpaa. Einlaaget til Mathildes Begravelse var først afleveret Aftenen iforveien, og lagt ved Abningen, for at blive kittet næste Morgen. Sakristiet havde Klokkeren forglemt at lukke. Paa Bordet laae den hvide rigtbroderede Messesærk. Fliserne havde Bygningsinspecteuren, der dirigerede Kirkereparationerne, ladet tage op, da de i den lange Tid vare sunkne mærkeligt.

Da Klokken slaer Tolv, kommer Bægteren hen mod Kirken. Markolfus kalder paa ham, og fortæller, hvad her foregaaer. Uden videre at være underrettet om min Nærværelse, træder Bægteren ind i Kirken, og danner nu, efterat Markolfus har lovet ham et Par Subsidiesnapser, med sin sorte Sultan Hjælpekorpsset. Næppe begynder jeg at skrige, før Hovedkorpsset, Reserven og Auxiliairtropperne brøle endnu værre end jeg. Bægteren veed ikke, at jeg hører til Kontingentet; han holder mig for en Kirkerøver, griber mig med et diervt Udraab i Nakken, og kaster mig til Jorden, hvor Sultan knurrende omsnuser mig.

Det varede længe, inden det lykkedes os, at gjøre os forstaaelige for hverandre. Nu loe vi alle Fem. Den stakkels Gamle sov denne Nat i Klokkerens Forstue.

Næste Morgen var Historien allerede Byn rundt. Fattigkommissionen skaffede den Gamle i Hospitalet. Der lever hun endnu den Dag idag.

(S. Claren.)

De tre Fredage.

(Et tydsk Folkesagn.)

En rig tydsk Handelsstad levede engang to Hiertevenner, Gerhard og Woldemar. Hos dennes Moder tiende en Pige: hun var ikke smuk, men yderst lune-fuld, og havde et sælsomt Bæsen. Dora kunde f. Ex., naar man blot saae stivt paa hende, flaae en saa skral- lende Latter op, at Bæggene gave Gienlyd deraf. Woldemar og Gerhard, der ofte morede sig over den sære Skabning, bade hende undertrykke denne Banvidslat- ter, og Dora lovede, at tvinge sig, men brast, endnu mens hun lovede det, i den paa ny.

En Dag fortæller Woldemar synlig forstemt sin Ven, hans fromme Moder var kommen efter, at Dora hylbede den mosaiske Tro, og havde truet, at jage hende bort, hvis hun ei strax bekiendte sig til Christi Lære. Da var Dora bleven saare forfærdet, to Timer

efter forsvunden, og hidtil søgt forgiæves. Ugierne favnede Bennetne hende, men ofte forekom det dem, naar de om Aftenen sadde sammen, som om de hørte Dora's Latter. Ja, en Aften kort før Midnat hørte de den ret klart skralle udenfor Døren, og da de Begge skyttede ud, skoggerloe det inde i Stuen selv; men da de i sin taubte ind, forvandlede Latteren til klagende Bemodstøner, der efterhaands opløste sig i følgende Ord: „Vilke I redde den arme Dora, da henter hende fra Pialtetorvet, hvor de onde Jøder holde hende fangen. Naar Israelliterne paa Fredag lukke deres Boder, gaaer da giennem Jerndøren, tillaafer den efter Eder, og søger at frelse mig Arme. Kun vende I, saa sandt I elste Eders Liv, tilbage før Midnat!“ Samme Dieblif hun taug, slog Klokken Tolv, og Latteren lod sig atter høre, men hendøde med Klokkens sidste Slag.

Woldemar tog sig Sagen let, men Gerhard fandt i Opfordringen et alvorligt Kald, og besluttede, at møde Eventyret næste Fredag. Woldemar lovede smilende at ledsage ham.

Pialtetorvet var en gammel gothiff Bygning, der i fordums Dage havde tilhørt Tempelherrerne, men nu var forpagtet af Jødemøenigheden. Paa den ene Side af det lange, hvalte Gallerie vare Israelliternes Boder, paa den anden deres Baaninger. Did begave nu Bennetne sig, og hørte uden at sees, hvorledes alle

Døderne lukkedes, men da den israelitiske Dørvogter
 ogsaa vilde lukke Jernporten, sloge de den i for hans
 Næse, og tillaaede den indvendig, mens Hebræeren
 udenfor forfærdedes over al Maade, og styrtede derfra
 over Hals og Hoved; thi det var en bekjendt Sag, at
 en Tempelherre spøgede i Hallen. Med Nøie famlede
 begge Vennerne over de mørke Trapper til Galleriet,
 men neppe naaede de dette, før midt i Gangen et Tog
 af hvide, ærværdige Ridderstikkelse svævede dem forbi,
 vinkende dem med talende Miner at forlade Hallen.
 I samme Dieblis hørte de Dora's Latter i den anden
 Ende af Galleriet, og hver Betænkelighed var forsvun-
 den. De ilte Lyden imøde. Men saasnart de meente,
 at være den nær, tonte Løsenet fra den anden Side,
 og saaledes vedblev det. Trøtte af det evige Vereløb
 standsede de omsider, Gerhard mindedes Dora's Advar-
 sel, ei at oppebie Midnatstimen, og bad Boldemar
 følge sig hjem. Behændigt sprang denne ud af det høie
 Buevindue, men da Gerhard vilde følge ham, og alle-
 rede stod i Karmen, saae han Gaden oplyst, og Kræm-
 merne sidde ved et langt Bord, der naaede fra den ene
 Ende af Galleriet til den anden. De lode Drikke og
 Epise smage sig saa godt, som om de feirede Purims-
 festen under aaben Himmel, derhos vare de saa lystige,
 at deres Hoveder fore frem og tilbage til alle Sider,
 og hvor Gerhard vilde springe ned, kom ham altid,
 snart et fortlokket, snart et rødhaaret Hoved imøde.

Uf Frygt for at blive seet, trak han sig et Dieblig tilbage. Da syntes ham Alting igien mørkt og stille, og da han andengang saae ned, var Bordet forsvundet. Modig sprang han ned til Woldemar. Da slog Klokkeren først Elleve! Hvor harmedes de over, at have forladt Hallen saa tidligt. Fast besluttede de, bedre at benytte næste Fredag.

Ugen randt hen, og da Benneparret Fredagaften naaede Galleriet, hørtes Dora's Latter igien, snart foran, snart bag dem. Pludseligt var Woldemar forsvunden. Gerhard kaldte — kun Ekko svarte. Da svævede Riddertoget atter forbi, raskere end sidst, og forsvandt giennem Buevinduet, som vilde det pøge paa Flugtens Dei. Gerhard stormede giennem de øde Gange, kaldende Bennen høit ved Navn, men stødte nu paa alskens Tødespøgelse med fæle Miner, der omgøglede ham til Høire og Venstre. Gamle Krøblinger med rødtflammende Skæg, mangearmede Tødemødre med alenlangt neddinglende Dren — gruelige Misforsere. Derimellem skaldede Dora's Latter, og da Gerhard hørte Klokkeren slaa Elleve, greb en unævnelig Gysen ham, og han sprang ned giennem Buevinduet. Nedenfor fandt han Woldemar, som, pludseligt nedstødte paa Gaden af usynlige Magter, ængsteligt søgte og kaldte ham.

Tredie Fredag var kommen, Lyst til at forfølge Eventyret sporede Bennerne ikke, men besluttede at lade Dora være Dora, og ikke tiere betræde saa rædsselfulde Veie. De vare indbudne til et lystigt Gilde, hvor Pokalen gik slittigt omkring, og om Aftenen vandrede hver til Sit. — Men da Gerhard traadte ind i sin Stue, blev han gandske sælsomt tilnødt. Det var, som han havde glemt noget saare vigtigt. Grublenende paa hvad det kunde være, sov han ind paa en Stoel. Da led Dora's gruelige Ratter igien i hans Dre og en Stemme spurgte, hvi han da nu, den sidste Fredag, vilde forsømme Dora's Frelse. Samme Dieblif ringede det paa Gadedøren. Woldemar kom at hente ham, thi han havde hørt det Same. Arm i Arm vandrede Bennerne til Hallen. End stod Jernporten aaben, men faldt, strax efter deres Indgang, frygteligt raslende i, som om den aldrig skulde aabnes mere.

Bore Bovehalse naaede Galleriet, de slog til deres Forfærdelse Taarnklokkeren Tolv, langsomt droge de hvide Mænd forbi, Blikkene fæstede paa Jorden, Sørgeslor vaiende om de sneehvide Kapper. To sorte Kister bare de, skuede, i det de svævede forbi, medynksfulde paa begge Bennerne, og forsvandt ved Enden af Galleriet. Dødsrædsel giennemisnede de To, omringede faa de sig af frygtelige Uhyrer, omgøglede af en gruelig Spøgelsefare. Snart fiernt, snart nær, led Do-

ra's Latter. I vild Fortvivlelse arbejdede Gerhard og Woldemar, for at giennembryde den græsselige Hær — forgæves! iiskolde Knokkelhænder omklamrede dem, og Sværmen drev dem foran sig til en uoverfluelig Hvælving, — der laae Dora, i brandgult Slør med blodrød Søm, paa en hvislende Kæmpeflange, og stönede: „Hvi kom I saa til mig? Nu ere I Mine, Mine indtil Verdens Ende!“

Da Jøderne næste Mandag aabnede deres Døder, fandt de Bennerne liggende indenfor Jernporten i krampagtig Omfavnelse og uden Liv.

(Hoffmann.)

Skjaldekongen Hiarne.

(Et gammelbanskt Sagn.)

Blegnet i Døden var Frode, Danmarks Heltkong. Alt Folket begræd ham, og Ingen var, som han, dets Daarer værd, thi aldrig sad en mandigere og tilmed fredsfællere Konge paa Leires Hersterstoel. En Son havde han, Friedleif; hvor i Verden han færvedes, vidste Ingen, Mange meente, han var ei mere. Som Ungling var han uddragen paa frigerste Eventyr,

alt længe havde Frode intet hørt om hans Bedrift, og maatte, dybtbekymret for ham, fare heden. Blandt Folket gik det Sagn, Friedleif var gaaet til Rusland, der fangen, og død i vancerende Baand. Sligt Sorogens Budskab syntes bekræftet derved, at alle de, der efter Frodes Død udsendtes at opsoge den unge Helt, vandte tilbage uden ham.

Uar svandt og Uar kom: Leire havde endnu ingen Konge. Da traadte Rigets Store sammen, at give det barnløse Land en Fader. Uringrim, den Mægtigste blandt dem, en sølvlokket Gubbe, førte Ordet som følger:

„Vi stande her, at vælge blandt Ejslunds Helte en Drot efter Frode. Hvo blandt dem er den Værdigste? Skal Sværdet afgjøre det, da vorer snart vor blomstrende Odal en rygende Blodmark. Hvad skal da dømmes? — Vædle Dannes mænd! Her staaer jeg, den Ældste blandt Eder alle; et halvt Aarhundred var jeg Eders Hovding i Slagenes Farer; mens Frode leved, sad jeg ham næst; men ei trøster jeg mig til, at gribe Epiret efter den blegnede Helt. Den vorde Konge, der bedst kan hædre hans Minde! Den arve hans Magt, der sender det ypperste Qvad efter ham til Valhal's straalende Borg!“

Saa talte Uringrim, og Dannerheltene bifaldt hans Tale. — Hiarne, en ædel Yngling, Frodes na-

turlige Søn, stod imidlertid stille og bedrøvet, lænede sig mod en af Hallens Piller. Da Uringrim taug, tindrede hans Dø af Glædens Ild. Sængens dengang fiendne Gave var ham forlenet: derfor elskede Folket ham, som det agtede ham for hans Dapperhed.

Sagte sneg han sig ud paa viden Mark under en høi og eensomt staaende Bøg, der lig en mægtig Kæmpe udstrakte sine Arme mod Wtheren. Han lagde sig i det høie vølgende Græs, omklamrede Bøgens Stamme, begyndte sin Sang — fuldendte den ei. Endelig nedlæmrede den stjerneblanke Nat. Den kislige Aftenluft omspillede hans Pande, Søestormen drev Bølgerne fraadende mod den stenige Strand, tusinde og atter tusinde Toner omfløde ham, og nu formaaede han at svinge:

Bruser, I Bølger,
Hvin, Du lynvingede Storm!
Bland Eders Sanghyl i Danernes Klage:
Leires Frode er død!

Bandrer ved Bobans
Eide i Balhalla's Borg.
Stierner, I franske med Straaler hans Gravhøi!
Leires Fader er død!

Stille i Hallen
Fænger nu Landse og Etioib.
Stiz, hvo tør Evartlet efter ham gribe?
Leires Kamp er død!

Favn ham, Alfandur,
 Dmt, som han favned sit Folk!
 Vældige Thyr, hist række Du Kæmpen
 Gimle's gyldne Pokal!

Underligt blev Hiarne tilmode, da han halvhoit quædede denne Sang, og den stigende Storm blandte sit skjærende Hvin i dens vemodigt klingende Toner. Fast trykte han Dinene til, og overlod sig uforstyrret den i ham vaagnende Verdens yppige Straalebilleder.

Hiarne! tonte det pludseligt ved hans Side, og da han forfærdet sprang op, saae han en høi, ærværdig Skikkelse, forklaret af det blinkende Nordlys, staae for sig, aldeles liig hans blegnede Heltefader. Uvilkaarligt bævede Sønnens Hierte, og hans Høre foer efter Sværdfæstet; men Skikkelsen vinkede beroligende og talte: „Bee Dig, hvis Du vover at udstrække Haanden efter mit Spiir! Friedleif, min Søn, lever, ham tilhører det. End boer jeg ei i Balhals Sale, omflakke maae jeg uden Hvile, til Ddins Brede er formildet. Bee Dig, hvis Du vil omvælte Gudernes evige Raad!“

„Og er jeg da ei ogsaa Din Søn? Din Førstefødte?“ spurgte Hiarne. „Hvad Brøde hviler paa mit Hoved?“ — „Gudernes Forhandelse hviler over Dig og mig,“ sukede Manden. „Min Søn est Du vel, men min Søstersen tillige. Uden at vide det, sluttede jeg min Søster i Favn: vor Kiærligheds Foster

er Du. Vandre Du i det Skulte, min høiteste Son! Maaſke glemme de Hævthende Dig da."

Maanen treen nu frem af Skyen, der hidtil skulte dens Glands, og Skikkelsen opløstes i svindende Skygger. — Stille, hiertebevævent af unævnelige Rødder, sneg Hiarne sig hjem. Natten var ham en Feberdrøm, modsatte Følelser sønderlede hans Siel. „Dg Livets stolteste Haab skal jeg ofre en skuffende Drøm?" raabte han, da Trompeten gialdede giennem Gaderne, opfordrende Medbeilerne til Sangkampen om Kronen. Did ilte Hiarne, hvor Valget skulde skee, og da man nu paa hans Begiering rakte ham Guldharpen, greb han mægtigt i de tonende Strengene, og sang med dybtbevæget Røst sit Drapa til den blegnede Heltekonges Minde, saa Alle trindt om ham forstummede, og sagteaandende lyttede til de hiertegribende Toner. Men da han taug, jubledede høie Bifaldsraab ham imøde, Prisen tilkiendtes ham, Leires Krone var Hans. Herlig var den stolte Yngling at se, da man iførte ham det kongelige Pandser, smykkede hans skionne lyslokkede Hoved med Hersterhielmen, bedækkede hans Skuldre med den bølgende Purpurkaabe! Alt Folket hylbede ham med stormende Glæde. Gubberne trængte sig frem giennem Hoven, stirrede paa den unge Drot med halvtfluktede Blikke, sloge de rystende Hænder sammen, og raabte studsende: „D, hvad større Under! Er det

ei livagtig Konning Frode selv, der som en blomstrende Ungling, atter er opstanden iblandt os?"

Hjarne svømmede i et Hav af Salighed. Hiint Nattesyns Rædsler overstraaltes hartad gandske af Herfærglandsen. Kun den vise Aringrim rystede betænkeligt det graanende Hoved. Han allene vidste, hvad Forbandelse der hvilte paa Unglingens Hoved. Men vide vilde han ogsaa, om denne var indviet i sin Fødsels Hemmelighed, og da han en kold Winteraften sad med ham ved Dovens Flamme, fortællende ham sit lange daadrige Livs Bedrift, da vovede Gubben at indhylle hans Forældres Begivenheder i fremmede Slør, og begyndte, opmærksomt betragtede hans Ansyn, som følger:

Historien om den stærke Gothar og den skønne Alvilda.

Alvilda var Nordlands skønneste Møe: ædel og stolt var hendes Siæl, thi vel vidste hun, at hun var Dankongen Friedleifs Datter, vidste, at denne af sin Fader var tvungen til, at række en svensk Kongebatter sin Haand, skøndt han blev sin første Elskov tro indtil Døden. — Ingen af de tappre Normannerhelte lykkedes det, at vinde hendes Hjerte, hun hadede Ægteskabsaaget, elskede sin Frihed.

Da hun engang, efter en lang og trættende Jagt, red langsmed Havbredden, fandt hun i Sandet en

væbnet, af byde Bunder blødende Kriger. Hun lod hans Hielm løse, og et, trods sin Blegghed, underfiont Unglingsaasyn smilte hende imøde, vækkende hidtil ukjendte Følelser i hendes Barm. — Sagte aandede hans Bryst: paa en flettet Greenbaare lod hun ham bære til sin Borg. Her pleiede hun ham ømt, søgte i Lundene Lægedom for hans Saar, — af, hun var alt saaret dybere end han.

Og han? Hans hele Siæl tilherte hans Livs Frelserinde. Snart foreentes de ved Livets sødeste Baand. Han udgav sig for en dansk Krigshevding, der paa Havet var falden i Sørøveres Hænder, og mishandlet kastet i Land. Hun troede ham.

Maanederne henfloi som Timer. Da Alvilba huldtrødmende tilstod ham, hun haabede snart at vorde Moder, da overstraalte en ubeskrivelig Henrykkelse hans Aasyn, og dybtbevæget talte han: „Den navnløse Fremmede gav Du Din Kiærlighed. O, hvad er Kongekronen, jeg kan byde Dig, mod den! Ja, vorder Barnet en Søn, skal han engang bære Danmarks Krone, thi jeg er Dankongen Gothar, Friedleif's Søn!“

Høitkrigende segnede Alvilba, som nedtordnet af disse Ord, til Jorden, med Dødsbleghed paa de faure Rosenkinder. Gothar knælte ved hendes Side. Da hun omsider oplod sit Die, sagde hun med en Døendes Emiil, ømt og sagte: „Gothar, jeg er Din Søster, Friedleif min Fader!“ — —

„Nok!“ raabte Kong Hiarne, og sprang blegnende op fra sit Sæde. „Altsaa ingen Drøm?“ udbrød han mørk: „Gudernes Forbandelse hviler over mig — Væ mig!“ Han faldt mod Jorden, klagende, grædende, onskende sig Døden.

„Staa op, Du Gotharssøn!“ sagde Aringrim: „væer stærk, retfærdig og viis, da vil Du maaskee afvæbne Forbandelsen, der hviler over Dit Skyldfrie Hoved.“

Men i Ruslands mørkeste Skov sukkede den ædle Kongesøn Friedleif som Fange i en steil Klippeborg, lænkebunden af en mægtig Kæmpetrold. — Med Haldan, Sverrigs Thronarving, sin Fostbroder, var han uddragen paa Eventyr, og ved Trolddomskunster besejret af Kæmper, der lod dem bringe hver for sig paa to faste Klippeflotte, hvor de havde hensukket tre lange Aar. Kærligheden banede sig endelig en Vej til Haldans Fængsel. Sædronningen Gunhilde befriede ham ved List, og frelst svor han, ei at forlade hine Strande, før Friedleif, løst af sine Bænd, kunde følge ham. Gunhilde lovede ham, at blive i Nærheden med sine Snekker, og flux sende en Baad efter ham, naar han tændte et Blus ved Stranden. Forklædt gik Haldan derpaa til Troldens Borg, og tilbød ham sin Tjeneste,

udgivende sig for en normannisk Krieger. Trolden tog ham gierne i sin Sold, og endnu samme Aften hørte Halban ham vredefnysende sige til sine Tienere, som meldte ham, at Sverrigs Prinds var flygtet: „Er Eders Liv Jer kjær, da pas mig bedre paa Danffen. I Morgen vil jeg myrde ham med egen Haand.“ Midt om Natten stod Halban op, og giennemboede med sit Sværd Sengenælken, Kæmpen havde givet ham, formodentlig af Mistro. Derpaa skyndte han sig med sagte men iilsomme Fied til Gemakket, Trolden slumrede i. Snart stod han udenfor den fast tillukte Dør. Her gjorde han med Flid en Larm, hvorved Kæmpen vaagnede og aabnede Døren. Nu var det Tid! Halban stødte til, og rallende sank Uhyret i sit Blod.

Det begyndte at blive uroligt i Borgen; da skred Halban rask hen over den Faldnes Liig ind i hans af en klar Karfunkel oplyste Gemak, fandt ved dens Straaler Kæmpens Tryllestav, og traadte, væbnet med den, de indbrydende Krigere fik imøde. Grebne af en panisk Skræk sank de ved Synet af ham til Jorden, anraabende hans Forbarmelse. Rask skred han giennem deres Rækker til Rustkammeret, hvor han havde seet sine og Friedleifs Vaaben. Her væbnede han sig, og bød en Tjener bære Friedleifs Rustning efter ham hvor han gik. I stum Urefrygt stode Kriegerne ved Indgangen til Vaabengiemmet, oplysende det med deres Fakler. Halban vilde just forlade det, da faldt et

sigt med Edelstene besat Armspænde ham i Dinene: det vilde han endnu tage med til Gunhilde. Men jo længere han betragtede det, desto bekiendtere syntes det ham, og omsider saae han vel, det var det samme, han saa ofte havde seet sin elskte Søster Svanhvide bære. Friedleif, hendes Brudgom, havde givet hende det, og hun havde lovet ham, at bære det i Døden selv. Hvorledes kom det her?

Halban bød to Krigere føre sig til Klippeborgen, Friedleif vansmægtede i. Tryllestaven banede ham Vej gennem Krat, over Klipper, til Maalet. Klirrende sprang Portene op, berørte af Stavens Trolddom, og snart laae en viid Gang for ham, med Fængselsdøre paa begge Sider. Han aabnede en af dem; fra det mørkeste Braa traadte ham en Skikkelse imøde, en qvindelig Skikkelse, dybtsukkende: „Komme I at myrde mig? Velan, ender mine Qualer! Den lede Trold, Eders Herre, kan tage mit Liv — mit Hierte giver jeg ham aldrig!“ — „Ved Bodans Sværd!“ raabte Halban: „Er det ei Svanhvides, min Søsters, Kæst?“ Et Slør over denne Scene! —

Kæst aabnedes nu de andre Fængselsdøre, en efter en anden; man raabte, man kaldte, ingen Lyd — Friedleif var der ikke. Kun een var endnu tilbage. — Her paa den fugtige Jord laae Kongesønnen, et stort Riges, et vældigt Scepters Arving, skjult i Maa-

ter, sovende med dødsblegt Ansigt. Svanhvide knælede hos den Elskede, trykkende Kys paa hans Læber. Han vaagnede — Himlens Henrykkelse, hvilken Dødelig kan tolke Din Salighed!

Næste Morgen stode de Alle hos Gunhilde ved den hølgestiærende Forstavn. Mod Sverrig rettede de Løbet, thi Halbans Fader var død, det fortalte Svanhvide. Hun havde bestøjet et Skib, ført af Forræderen Yngvin, for i Rusland, hvor Halban sagdes at være, at opsoge sin Broder og føre ham hjem til hans fædrearvede Rige. Men neppe vare de landede i Rusland, før Yngvin overantvordede hende og Skibet i Troldens Vold. „Hævnenes Mørne!“ udraabte Halban. „Sengefællen, jeg giennemboede for at sikre mit eget Liv, heed Yngvin. Ham skedte Ret!“ — Snart landede Normanerne ved Sverrigs Kyst, hilste af et jublende Folk.

Laus og grublende sad Kong Hiarne i sit Gemak, da den vise Aringrim treen ind. Mørk og kummerfuld saae Gubben ud. „Hvad Ulykke bringer Du?“ spurgte Hiarne. „Friedleif er opstanden fra de Døde, og fordrer sin Krone tilbage!“ Hiarne stod som nedtorbundet. „Fra Sverrig — blev Oldingen ved — hvor han, efter langt Fangenskab i Rusland, er landet med Kong Halban, sender han hid, at fordre, hvad hans er.“ —

„Hvad hans er?“ foer Hiarne op. „Bei bedre Dine Ord! Før skal Leiredal ryge af Blod“ — „Sværg ei,“ advarede Oldingen: „Frode var hans Fader.“ — „Dg. saa min! Ha! Hvoraf veed Du, at det er Friedleif selv?“ — „Den, han sender, har bragt mig Halvdelen af en Ring, som Frode sønderbrød og deelte med ham, da han drog til fjerne Lande. Paa sit Dødsleie gav Frode mig den halve Ring, her er den, og her den, Budet fra Friedleif bringer — see, de passe sammen!“ — „Dg det fortaug Du mig indtil denne Dag?“ raabte Hiarne glødende af Bredde. „Gak da hen, Forræder, og lad Dig af Frode betale Lønnen for Din Trofskab mod hans yngste Søn! Jeg er mig selv nok, og skal Gudernes Forbandelse hvile paa mit Hoved, vil jeg ei længer vide mig brodefri!“ Han løb Gubben Sværdet i Brøstet, styrtede liig en Rasende ud, befalte, at Skibene skulde bemandedes, Rysterne bevogtes, og sendte Gesandten tilbage med et haanligt Svar. Alt Folket strømmede til Hiarne's Banner, thi det elskede ham høit; men Halban og Friedleif rustede sig frygteligt, Evanhvide, Nordens fagreste Skioldmøse, fulgte Dannerprindsen i Kampens Fare.

Slagfærdige stode Hærene alt ligeoverfor hinanden. Hiarne var fast besluttet, at seire eller døe. Det var lykkedes ham, at bilde Mængden ind, at Friedleif var en Lykkeridder, sendt de Danske paa Halsen af Svenskekongen.

Trompeten gjaldebe, Hærene stødte sammen, Slaget begyndte. Død og Fordærvelse lyste overalt, især hvor Kongerne stode. Seier og Nederlag afvekslede uophørligt. Endelig stode Hiarne og Friedleif ligeoverfor hinanden, Ild sprubede deres Blikke, Fordærvelse truede deres Miner. Hiarne skialv i sit inderste Hierte, idet han løstede Sværdet mod Broderens. „Flye, Ulykkelige!“ raabte han: „jeg vil ikke være Din Bane.“ — „Men jeg Din!“ skreg Friedleif, og styrtede imod ham. Hiarne var stærkere end han. Længe forsvarte han sig blot, men omsider vendte hans forrige Rasenhed tilbage, han hævede det frygtelige Sværd, det faldt, og under det segnede en Kriger, der havde kastet sig mellem de Kæmpende. Friedleif kastede et Blik paa sin Frelser: o, I Himlens Magter, det var Svanhvide! „Flyer! Flyer!“ raabte Evensterne. „Slaget er tabt!“ og de revte Friedleif med sig i Flugten, Seiren var Hiarnes.

De danske Krigsoverster sadde, efter vundet Slag, i deres Leir ved fyldte Pokaler. Pludseligt treen en Ridder ind, fuldtruffet, dog uden Vaaben. „Jeg er Friedleif, Danmarks fødte Konge!“ sagde han, tagende Guldhjelmten af sit Hoved. „Forlader Bedrageren,“ vedblev han: „Min er Frodes Krone, thi jeg er Frodes Søn!“ — „Frodes Søn?“ sagde Heltene, beundrende Unglingens frække Lovemod. „Ja,“ raab-

te de Elbste, „ja, det er Friedleif, vi kiende ham.“
 — „Nu vise vilde jeg Eder Eders ægte Konge,“ blev
 Friedleif ved, „og saa falde for Eders Hænder, hvis
 I foretrække Kronraneren mig!“

Da treen Hiarne ind i Teltet, og, seende Broder-
 ren staae frank og freidig blandt Kæmperne, drog han
 Sværdet mod den Børgeløse. Men Hine sluttede en
 Kreds om ham og raabte: „Bov ei, at lægge Haand
 paa vor retmæssige Herre og Konge: ham hylde vi nu;
 skiændigen har Du bedraget os!“ — Og hartad alle
 Krigsoversterne droge med Friedleif til Svenskens Leirs
 men den gemene Mand hang ved Hiarne.

Næste Morgen greb Svensken atter an, og let var
 det ham nu at adsprede den hyrdeløse Hiord. Seiers-
 rig drog Friedleif ind i Lethra. Hiarne var forsvun-
 den: hvor han var, vidste Ingen. Mængden meente,
 han havde ikke villet overleve sin Krones Tab.

Men han levede! Til en De ved Sjælland var han
 flygtet. Her skulde han sig hos en fattig Fisser et
 Aar; sit Skiæg havde han ladet vore. Ingen kunde
 kiende ham mere. Da lod han Fisseren sætte sig over
 til Sjølund, og det lykkedes ham, i Leire at vorde op-
 tagen blandt Kongens Tienere. Nu gik al hans Dig-
 ten og Tragten ud paa, at finde et gunstigt Dieblif for
 sin Hævn.

En Nat staaer han op, sniger sig igiennem Konge-
 borgen til Broderens Gemak, finder Dørvogteren so-

sende, giennemfører ham, og træder ind for Kongens Leie. — Gysende saa Hiarne ved det matte Lampeskær den i Sovnen smilende Konges Ansigt. Det var ham selv Træk for Træk, og nu skulde han støde Sværdet i sit eget Bryst! Hans opløstede Høre sank. Da faldt hans Blik paa Kronen, der hvilede paa et Marmorbord øverst i Gemakket, og Staalet løftedes paany. Men da var det, som om Frodes blege Skikkelse bødte sig ned over Friedleif, ligesom for at optage Stødet. Forfærdet veeg Hiarne tilbage. „Ja,“ raabte han: „Forbandelsen over mig skal fuldbyrdes, saa ville Guderne!“ Og heftigt rystede han Friedleif, skrigende: „Vaagn op, Kong Friedleif! Her staaer Hiarne, der vilde myrde Dig: dræb ham!“

Forfærdet sprang Friedleif op. „Ha, Evanhvides Morder!“ skreg han, og greb sit Sværd. Ubevægelig stod Hiarne og modtog Dødshugget uden at vige et Skridt. Men i det han segnede, frækkede han af dybeste Bryst: „Friedleif, jeg er Frodes Søn, som Du har dræbt Din Broder!“

Wiis og retfærdig bar Friedleif Leires Krone i tretten Aar, men uden Glæde; thi saa ofte han saa sit eget Ansigt, mindedes han sin Broder Hiarne, der faldt for hans Haand, og med hvem han nu forlængst forsonet vandrer i Valhals straalende Sale.

Spoffrelse af Sværmerie.

En mild Foraarsaften lystvandrede Lord Gally i Nærheden af Edingburgh, dybt nedstunken i sig selv. Dmsider standsede han ved en Klippe, støttende Hovedet mod den paa de foldede Hænder. Da slog en qvindelig Stemme mod hans Dre, og sagteaandende hørte han følgende Ord:

„D, Du Godhedens Herre, der stedse var mig Forladte en hjælperig Fader, Du kiender min Skændsel, veed, at jeg opfyldte mine Pligter, saalænge de vare til, jeg lidende levede for. Jorden har løst mine Baand — himmelske Fader, tør jeg komme? Ak, jeg har ingen Frygt, intet Haab, ingen Kiærlighed, uden Dig! — Giv mig et Tegn, at Du ikke vil forstøbe mig, naar jeg flyer fra min Sammer til Dit Faderhierte. Ei Underværker begiærer jeg — hist mørkne Jordenskyer Himlen — lad Dit Lyn knittre, og jeg vil leve!“

En sagte Gulken ledsagede disse Ord, Lordens hørte rask om Klippen, og saae en knælende Qvindes Skikkelse. Han standsede. Sagte opløstede den Bedende sit Hoved, sprang op, henrykt ved at skue Himlens Klarhed, og nærmede sig Klipperanden, for at styrte sig i Bølgerne — da greb Gally hende med stærken Arm: blegnende sank hun i Usmagt.

Nedenfor Klippen vendte Livet tilbage i hendes Bryst. Bekymret ledte Gally hende til Byen. „Seg kan,” sagde hun: „jeg kan, tilgiv mig det, ei takke Eder, ædle Herre. Ingen paa Jorden kan jeg takke. — Jo, jo, dog Gen!” lagde hun til, og fortalte, uden at Lorden spurgte hende: „Seg hedder Hilma. Min Fader og Moder ere begge nyelig døde — jeg har ei Ven, ei Frænde meer paa Jorden.” Gally meente, Smerten herover havde bragt hende til Fortvivlelse; Hilma giættede det, sagde med himmelvendt Blik: „Du ene veed det, Herre!” og lod sig nu roligt bringe til en Dame, Gally anbefalte den Ulykkelige.

Dette Eventyr sysselsatte i Lorden hans rige Hæng til Drømme; og som den inderligste Medlidenhed er liig den høieste Riærlighed, saa havde han nu ingen anden Tanke end Hilma. Daglig besøgte han hende, daglig vorte hans Tilbøielighed for hende, han formaæde tilsidst ikke at skjule den mere. Skielvende hørte Hilma hans Hjertes Sprog, og da han bad om Svær, hviskede hun, idet hun søgte at dølge de frembrydende Taa- rer: „I Morgen!” Urolig ventede Lorden næste Dag, og tidligere end sædvanligt var han hos den Elskte, der modtog ham med et smertefuldt Blik, og længe undveeg hans Spørgsmaal. Men da han ikke lod af at bede, sagde hun: „Velan, Mylord! De vil ei unde mig det Sær, der dækker min Sammer — saa hør mig da:

Min Fader var Forpagter, ved Uheld blev han fattig. Godseieren, en haardhertet Mand, indbrev Afgifterne med yderste Strænghed, og vilde tilsidst lade mine Forældre udpante. Rasende besluttede min Fader at hævne sig; en Nat stak han Ild paa Gaarden, og flygtede derfra med min Moder og mig. Jeg var da tolv Aar gammel. Angeren fulgte Forbrydelsen i Hælene, og mine Forældre lode mig sværge paa Krucifixet, at jeg, hvis vi bleve grebne, vilde angive mig som den Skyldige, for at redde deres Liv. Kort efter bleve vi grebne; jeg gjorde, som mine Forældre havde befalet mig. Alle Dommerne troede mig, kun een Gæstede stred høit og levende for min Uskyldighed — jeg har ofte bedt til Himlen for ham! Jeg dømtes „skyldig!“ og, i Betragtning af min Ungdom og min Anger — her holdt den arme Hilma inde, og aandede dybt — „fastsattes Straffen til halvtredstindstyve Pidskeslag.“ — Gally bævede tilbage, men Hilma stammede halvafmægtig: „Gud være lovet, det Haardeste er overstaaet!“ Derpaa sagde hun med tvungen Fatning: „Herre, jeg Brændemærkede kan aldrig vorde Deres! Daalmodig har jeg Livet, saalænge jeg havde mine Forældre at ernære — syv fulde Aar! — da mine Pligter endte, vilde ogsaa jeg ende — thi hvad har jeg vel at leve for?“

Stum saae Gally hen for sig, endelig raabte han heftig: „Syldestgiørelse skal vorde Dig, Ulykkelige!“ Men blidt svarte Hilma: „Hvad kunne Mennesker endnu

gøre godt for mig? Til Gud allene staaer mit Haab!"
 Med store Skridt maalte Lorden Stuen, endelig greb
 han Hilmas Haand, trykkede den fast og sagde: „Vær
 min Kone, og jeg vil gjøre godt, hvad Mennesker for-
 brode imod Dig!" Bemodig rystede Hilma Hovedet.

Men Lorden blev nu hans Lidenskab til Vresfag,
 og fast stod han paa, at Hilma skulde vorde Hans. Ud-
 villige Maanedes søgte Pigen forgæves at røkke hans
 Beslutning. Endelig bad hun ham en Dag besøge sig
 paa nogle Dieblikke. Gally iilte til hende, og hørte
 udenfor hendes Dør følgende Toner:

„Skal da denne Kamp og Qual
 End omspænde Sielen længe?
 Truftere ere Hjertets Strænge —
 Dmt Farvel, min Taaredal!

Dmt Farvel, min Taaredal!
 Fader, huldt Du Dig forbarne!
 Aabn Din Favn og løst mig Arme
 Op til Himlens lyse Hal!

Op til Himlens lyse Hal,
 Marterløse Siæl, Du ile!
 Ubegrædt mit Støv skal hvile
 I min mørke Taaredal!"

Sagte aabnede Gally Døren — der laae Hilma
 paa Sengen, bortsatte Harpen, rakte ham Haanden
 og sagde: „Edle Lord, jeg maa redde Dem som jeg
 kan. Hør da min sidste Hemmelighed: Jeg elsker! —

elster hiin Dommer, der forsvarede min Uskyldighed, der allene sluttede mig i sit Hierte, da Alle bortstødte og fordømte mig. Kun hans Billede lever i min Siel, og skøndt jeg aldrig saae ham siden, har jeg dog søret hans Minde ubrødelig Trofskab. Min inderligste Tak for Deres Godhed — for at redde Dem og mig, har jeg — taget Gift."

Hilma døde i hans Arme. Der, hvor hun vilde kasted sig i Bølgerne, beredte Sally hende et Hvilested, og ristede ei, før hendes Uskyldighed var lagt for Dagen. Men hiin Dommer, der havde forsvaret hende, blev hans trøstende Ven, og ved sin Død bestemte han sin Formue til en mild Stiftelse for Mennekedømmes ulykkelige Dffere.

(F. W. Gubitz.)

Den smukke Skarpretter.

Vilde Ingen i Staten fuldbyrde de over Misbædere efter Lov og Ret fældede Domme, hvad blev der da af Selskabets Sikkerhed? af dets Eiendomsret?

Den milde og ulykkelige Frankerfonge Ludvig XVI benaadede af Hiertensgodhed mange for Døden modne Forbrødere, og lod dem bringe paa Galleierne. Den

franske Revolution udbrød, Misbæderne afrystede deres Kæmper, ilte til Paris, og lode sig i den berøgtede Septembernat af Jakobinerne bruge til at fuldbyrde de blodigste Gierninger.

Til Dødsdommenes Fuldbyrkelse vælger Staten egne Tienere, Skarprettene. Men der gaves Tid, da Ingen vilde overtage dette sørgelige Kald. Da tvang de gamle tydske Lands- eller Statslove den yngste Raadsherre eller Dommer til personlig at rette Forskyderne, der dømtes til Døden. Denne Pligtudøvelse formindskede ikke hans Hæder i mindste Maade.

Men da Dødsdommene, maaskee af Mangel paa Døvelse, som oftest fuldbyrdes slet, fik man ved Forskyllinger, Penge og andre Fordele Folk til, arveligt at overtage Skarpretterkaldet. Eftertidens falske Begreb om dette, gjorde dem æreløse og udelukkede dem fra borgerlige Rettigheder. Da maatte Lovene atter lægge sig derimellem, og de bøde, som ret og billigt var, at Skarprettene skulde æres lige med Statens øvrige Borgere, og deres Sønner have Udgang til alle offentlige Embeder.

Efter den Tid opoffrede mange Skarprettersønner sig til Kunster og Videnskaber. Saaledes kiender jeg en anseelig Stad, hvor Skarprettens Søn, uden at frasige sig Faderens Kald, var en lærd og lykkelig gradueret Læge. Nu hændte det sig engang, at to Mordere skulde henrettes. Manden fik Befaling at fuldbyrde

Dommen. Alle vare nysgierrige efter at erfare, hvorledes han vilde rede sig ud heraf; thi at han selv vilde rette Synderne — det betvivlede Alle. Men han svarte strax Autoritæten, han fik Befalingen fra, skriftligt „han holdt sig forpligtet til, selv at laane den straffende Retfærdighed sin Arm.“ En tallos Menneskeskare strømmede til Retterstedet — fornemme Damer holdt derved i glimrende Equipager, for at see det blodige Skuespil.

Alt vare Synderne der, da kørte hiin Retfærdighedens Tjener i en lukket Vogn til Retterstedets bageste Trappe, steg ud — hyllet i en blodrød Kappe. Hat og Kappe tog han af, og nu stod den skønneste Mand paa Retterstedet, liig Dødens hulde alvorlige Engel. Han bar en sneehvid Vest, sorte Fløiels Beenklæder, hvide Silkestrømper. Om Livet havde han et rødt Belte, deri et lodret nedhængende Sværd af gammeltydsk Form, med massivt Sølvforsgreb. Blege vare hans Kinder, Medlidenhed lyste af hans Nie. Sagte bevægende Læberne saae han mod Himlen, som bedende. Pludseligt drog han da det blinkende Sværd, og sankede det med bøiet Hoved for de tilstedeværende Dommere. Og før fem Minuters Ende vare begge Retfærdighedens Offere faldne. Atter bøiede han sig for Dommerne, gav en Tjener Sværdet, gik ned, og kørte iilsomt bort.

Ubeskriveligt er det Indtryk, denne saa rask fuldbyrdede Retfærdighedens Handling gjorde paa det omstaaende Folk. Ved den Alvor og Værdighed, der ledsagede den, mildnedes Blodskuespillets Rædsel. Ja, nogle Damer skulle endog ret smægtende have raabt: „Åh, hvilken Grace den Mand veed at henrette med!

Saa meget er vist, at den smukke og lærde Mand ikke tabte det mindste i sine Medborgeres Agtelse, ved at gøre, hvad hans Pligt var. Saalunde seirede Fornuft over Fordom!

(v. Gøckingh.)

Et græsk Bryllup.

— Om Aftenen stod Bryllupet. Da jeg havde ventet en Stund i Kirken, kom Bruden. Hun treen ind med afmaalt, tvungen Langsomhed, nedslagne Dine, støttende sig ved to gifte Grækerinder. Adskillige unge Folk gik foran, En af dem bar en lang grøn Borsfakkal. Haabet maa ved flige Leiligheder blusse høit og klart. Fra den anden Side treen Brudgommen ind paa samme Maade. Erkebispens af Athen stod midt i Kirken for et Bord. Sex Præster iførte ham det Ornat, han ved flige Høitider bærer. Jeg bemærkede

de, at de imidlertid adskillige Gange kyssede ham paa Haanden, som om de vilde sige ham, hvor smuk han saae ud. Han optog denne lille Opmaerkksomhed med ubeskrivelig Mildhed. Brudeparret stod for Erkebispens paa den anden Side af Bordet, med de Fakler i Hænderne, man ved deres Indtrædelse havde baaret foran dem. Ungersvenden bar paa Hovedet over Huen en Sølvkrands, der saae ud som en Glorie. Man kaldte den Martyrkronen, sandsynligt, for at henpege paa den stille Resignation, enhver Forlovet maa befinde sig i. Bruden bar ogsaa paa Hovedet et slags Krone, bestaaende af en med Smaaerperler besat Pude. Hendes Haar var giennemflettet med Zechiner og Fliterterguld. Et over Beltet nedhængende Halsbaand bar hun, bestaaende af Perler og Guldstykker. Midt i Panden havde hun en lille Skjønplet, og ovenfor Dineerne vare en Mængde Guld-pailletter med Gummi klæbede paa Huden; ligeledes paa Kinderne. Begge Forlovede sloge Dineerne ned, og røbede ikke mindste Nysgierighed efter at see hinanden, skjøndt denne Dag var den første, dette var dem tilladt. Høitideligheden begyndte. Præsterne stillede sig omkring Bordet. Man læste de foreskrevne Bønner, man sang. Derpaa nærmede Erkebispens sig de Forlovede og gned deres Pande. Gud maa vide, hvad det skulde betyde! Derpaa stak han dem en Ring paa den høire Haands Lillesfinger. En

af de andre Præster traadte nu til, og vevlede Ringene adskillige Gange, for at antyde de Stridigheder og Forandringer, der true den gifte Stand. Erkebispens kom tilbage med et Bæger Viin og lod først Brudgommen, saa Bruden, drikke deraf. Dmsider, efterat man havde siunget mangfoldige Hymner og Sange, alle til en blomstrende Efterlægts Priis, var en Ting fædt, man ofte ønsker uskædt næste Dag. Af mit Hierte ønskede jeg Bruden til Lykke, at Ceremonien var forbi, thi hun var saa nedbøiet af Undseelse og af sin tunge Dragt, at hun neppe kunde holde sig opret. Men jeg tog feil, Høitiden var endnu ikke tilende. Man forlod Kirken i Procession, adskillige Spillemænd foran, og da de vare komne udenfor deres Hiem, overrakte nogle Koner Parret en Flaske med Olie, et Bisd og et Granatæble. Man steg op ad Trappen. Her rakte en Dreng Brudgommen Mandler, byppede i Honning. Han spiste en af dem, tog derpaa en Kniv, gjorde et Kors over Dørtærskelen, og stødte Kniven deri. Det skulde vel have Hensyn paa Diævelen. Bruden spiste nu ogsaa en honningbyppet Mandel — en Forsmag paa Egteffabets søde Blæder! Derpaa satte hun sig paa en Throne, hvor man bredte et broderet Tørklæde over hendes Skjød. Hun lagde Hænderne derpaa, uden at slaae Dinene op, eller rebe mindste Deeltagelse i Alt, hvad der foregik omkring hende. Endelig havde Festen Ende — i det mindste for mig.

De stakkels Grækerinder ere dog at beklage. Hvilet
 et Slaverie! Næsten altid indelukkede. De have inget
 anden Bestemmelse, end at passe det indre Huusvæsen,
 brodere og føde Børn. Grækerne betage Egtteska-
 bet dets høieste Vnde: ei see, ei tale de med Bruden
 før Bryllupet, Forældrene arrangere Alt. Intet alto-
 saa om Kiærlighed her! Det hedder, som hos Fau-
 blas: Kiære Datter, N. N. frier til Dig og passer
 for Dig; en Pige kan ikke blive Pige sin Levetid, bliv
 derfor hans Kone! — Nei, Grækerne kiende intet til
 alle de Glæder og Nydelser, der danne Kiærlighedens
 Blomstertid. Besiddelsen følger Bekiendtskabet i Hæ-
 lene; ingen Uvished, ingen Dvælen, med eet Ord:
 Intet for Hjertets Følelse!

(John Tweddel.)

Grønlandsk Sagn om Menneskets Skabelse.

Hører, I Mænd, og løfter Eders Hoved dobbelt saa
 høit; hører, I Qvinder, og bøier Eder dybt i Støvet,
 hvorlunde den brave Grønlænder forestiller sig Mennes-
 kets Oprindelse:

(18*)

„Kallak, det første Menneske, kom op af Jorden, og kort efter udsprang af hans Tømmelfinger den første Qvinde. Engang fødte en Grønlænderinde, og hun fødte Kablunæt, d. e. Udlændinger og Hunde; derfor ere hine, som disse, geile og frugtbare. Verden er allerede engang undergaaet, og alle Mennesker druknede. Den eneste Mand, der reddede sig, slog mod Jorden med en Kiep, da sprang en Qvinde derudaf, og Begge befolkede Jorden igien. Nu hviler den paa sine Støtter saa som saa: Støtterne ere nemlig raadne, og ofte knager det gandske meget i dem. For længe siden vilde de været omfaldne, hvis ikke Præsterne ideligen flikkede paa dem!“

(Karl Grumbach.)

S y m p a t h i e.

(Denne forunderlige Historie indfaldte sigst i forrige Aarhundrede, som kriminel Retssag, Regjeringen i Cassel og Tribunalet i Eschwege i Nederhessen. Processens Akter findes endnu i Archivet i Cassel.)

„Mechante Historie! Saavidt skulde det komme, at jeg nu, efterat have befalet her saa mange Aar, maa vige for en ung Gaas, en næsviis Frøken, der har

underkædet sig at kritisere min Pynt, en Spire af et Huus, jeg altid har hadet, der vel endogsaa tilsidst kan falde paa, at kritisere mig ud af Huset! Uffærlige Frækhed! Men det er min egen Skyld, jeg har jo selv raadet min Neveu at gifte sig, dog meente jeg ikke med hende!"

Saalunde talte den gamle Frøken von Eschwege med sig selv, og viftede sig med Tørklædet i det høitblussende Ansigt, da i det samme Hr. von Eschwege traadte ind og spurgte Tanten, hvad hun havde paa sit Hjerte efterdi hun havde ladet ham kalde til sig. „Åh, min kære Neveu — min Angst, min forfærdelige Angst er Skyld i, at jeg har bedt Dig komme til mig. Jeg advarer Dig, styrk Dig ikke i Fordærvelse. Gift Dig ikke med Frøken Herstatt; for Din Lykke, for Dit Livs Skyld, betænk Dig. Flere Nætter i Rab har jeg drømt at Du var dødsens, hvis Du gjør det." — „Seg saaer nu lade det komme an derpaa," svarte hiin: „min Brud elsker jeg altfor høit til at lade hende fare for en intetsigende Drøms Skyld." Og dermed gik han.

Nogle Dage gik saaledes hen. Der giordes Anstalter til Brylluppet, men Tanten ublod sig med at vilie døe, før Ulykkesbruden kom i Huset. Hun lagde sig tilfængs, talte lidet, og det hun talte, lød som Udbruddet af et Menneskes Brede, der ikke ret veed, hvor til det skal beslutte sig. Endeligen lod hun atter Neveuen kalde. „See, hvorvidt Dit Egensind har bragt

„mig!“ saa begyndte hun, da han satte sig ned ved hendes Seng. „Men da Du ikke vil have det bedre, saa viid da, at Du, naar jeg er død, vil hentes som Græsset i Orken; liig en Bust ved Veien vil Du miste Dine Blade, et efter andet, og da vil Intet kunne redde Dig. Du vil græde Blod, fordi Du lagde mig i Graven, men da er det for silde; mærk Dig hvad jeg siger.“ Med stivtstirrende Blikke betragtede hun ham, og vendte sig derpaa til den anden Side. —

Men hvor forfærdedes ikke Hr. v. Eschwege, da man tredie Nat efter vakte ham med den Efterretning: Tanten var nu død. Han troede det ikke, før han saae Liget med sine egne Dine. Som en god Christen beroligede han sig over den egenfindige Tantes Død, meldte Slægt og Venner den, og lod en Plads udsøge for hende i Familiebegravelsen. — Der gik en Tidlang hen; Bryllupsdagen nærmede sig. Han loe ad Tantens Trudsel, der forkyndte ham Døden hvis han ægtede sin Elskede. Han loe endnu mere, da Birkedommeren aabnede Tantens Testament, hvori hun vel testamenterede sin Neveu Alt hvad hun eiede, men dog med den høitidelige Klausul, at hvis Hr. v. Eschwege barnløs skulde gaae til sine Fædre, skulde hendes Formue deles i to Parter, hvoraf den ene tilfalde Frøken Braun (den Pige, hun vilde have Neveuen skulde taget til Kone) og den Anden et nærliggende Frøkenkloster. Denne Klausul forekom Birkedommeren overflødig; han overs

leverede Hr. v. Eschwege det hele Efterladenskab, med den Bemærkning: „Det vil De nok passe, at det ikke kommer i fremmede Hænder.“

Nogle Dage randt hen: da følte Hr. v. Eschwege en gandske besynderlig Forandring i sit Legeme, som han ikke gad talt til Andre om, ei heller var i Stand til selv at udgrunde. Det var ingen egentlig Sygdom, han havde ikke ondt, følte ingen Smerte. Men i hans Siæl oprandt Ahnelsen om, at Spiren til en Sygdom udvikledes i ham. „Det gaar vel over!“ trøstede han sig selv, og kastede sig paa Hesten, for hos sin Brud at glemme, hvad der hjemme ængstede ham; men det gik ikke over. — Med hver Dag voxede hiin besynderlige Tilstand, hiin hemmelige Skranten, han ikke vidste at benævne. Endnu besynderligere var det, at han endnu besad sin fulde Kraft, kun forstyrredes af sin Naturs hemmelige Svikken. Men denne blev snart tydeligere, da der efterhaands stedse hyppigere indfandt sig en vis Læthed, der hverken tillod ham at ride eller bevæge sig. Alle Folk undrede sig over hans lidt efter lidt forsvundne røde Ansigtifarve. Endnu mere undrede man sig, da der i dennes Sted efterhaanden viste sig en gandske besynderlig Blegthed. Hans Kinder bleve nemlig ligesom overtrukne med en Blyfarve, og i samme Grad som dette skedte, mærkede man tydeligt, at han svandt hen, hvilket var saameget uforklarligere, som Maven med den største Orden fortsatte sine Funk.

tioner. Birkedommeren, der hidtil havde betragtet sin Herre i Stilhed, og deelt alle Andres Forundring, vovede endelig, at gjøre Hr. v. Eschwege opmærksom paa sig selv, og nødte ham til at konsulere en Læge. Denne kom, undersøgte, ordinerede — ingen Virkning; han undersøgte paa ny, rystede paa Hovedet og tilstod ærligt, det hele Bæsen var ham uforklarligt. En Anden blev hentet; det gik med ham som med den Første. Den Lidendes legemlige Hensvinden gik langsomt men uforstyrret fremad. Han maatte nu holde Sengen, og forlangte at vorde pleiet af sin Brud, der ilte til ham paa Kierligheds Vinger for at bringe den Elskede Trøst og Pleie.

Zilfældigviis tog just i de samme Dage en gammel Universitetsven ind til Birkedommeren paa sin Forbireise; intet Under at man kom paa Tale om Hr. Eschweges Sygdom, hvorom denne allerede havde hørt tale underveis. Han yttrede: „Sagen fortiente den høieste Opmærksomhed, og da han troede sig overbevist om, her laae en naturlig Aarsag til Grund, som vistnok en Læge kunde opdage før nogen Anden, skiondt ingen af de hidtil Konsuleerte havde truffet den: burde man forsøge Alt. Han havde en Ven, der var Læge i Saal, feld, til ham raadte han at henvende sig jo før jo heller; han vilde sikkert hielpe, hvis Hielp endnu var mulig.“ — Strax meddeelte Birkedommeren Frøken Herstatt sin Nyhed, og Begge bleve enige om at benytte den.

Et Gilbud affendtes strax til den nævnte Læge med en nøiagtig Fremstilling af Sygdommen, hvad Lægerne hidtil havde ordineret og Virkningerne deraf samt Sygdommens nærværende Status. I den piinligste Uvisshed ventede man dets Tilbagekomst. Det kom endelig, og Alt hvad det bragte var — et Brev. Birkedommeren brød det og læste:

„Deres ærede Skrivelse, med Bilag, har jeg rigtig modtaget. Jeg har derhos efter Pligt og Erfaring nøie undersøgt de konsuleerte Lægers Forholdsregler og overveiet disses Følger. Derved har jeg da overbeviist mig om, at Ingen af hine har forsømt Noget for radikaliter at helbrede Hr. v. Eschwege; jeg selv vilde, hvis jeg før var bleven kaldt, have brugt samme Fremgangsmaade som de, skiondt jeg nu vel indseer, at jeg derved Intet havde udrettet. For menneskelige Dine er derfor Hr. v. Eschwege Dødens visse Bytte, da det ikke er muligt, at finde nogen tilfredsstillende Årsag til hans besynderlige Sygdom; dog vil jeg ikke skiuile min uforgribelige, individuelle Dom om den for Dem, at De derefter kunne tage de Forholdsregler, der synes Dem de bedste. Der bliver nemlig, efter den nøieste Overveielse af alle Omstændigheder ved Sygdommens Begyndelse og Fremgang, Intet tilbage, der kan angives som dens Årsag, uden det, at Noget, Hr. v. Esch,

vege engang har baaret, maa være kommen i Kisten til en Død, og nu forraadner med denne. Skulde De være istand til at faae nogen Dplysning herom, da kan endnu Hielp være at vente, men ogsaa kun da. Det som fandtes maatte da ufortøvet sendes mig. Overladende Alt til Deres Iver, er jeg 2c."

Med stigende Forbauselse læste Birkedommeren det Sidste. Vel kiendte han den gamle Folketro, men at høre den udtalt af en Læge i en saadan Tone, det syntes ham dog mere end Spøg. Ei opholdt han sig derfor med philosophisk at raisonnere over det Rigtige eller Urigtige af en saadan Tro; ham var det nok, at Lægen havde viist ham endnu en Veie til at udgrunde og helbrede Sygdommen paa.

De første Spørgsmaal vare nu: hvad var det, Hr. v. Eschwege engang havde baaret, som nu forraadnede med et Liig? hvorledes var det kommet til den Døde? og til hvilken Død? Tanten var den Eneste, Formodningen kunde falde paa, men hvorledes retfærdiggjøre den? Uden al Grund torde man ikke aabne Familiebegravelsen og Kisten, ei heller maatte den Syge vide noget derom, da han aldrig havde givet sit Minde dertil. Endelig faldt det Birkedommeren ind, at den gamle Hanne, den Ufdødes Kammerpige, havde spillet meest om Liget. Hun eller Ingen maatte kunne give Dplysning herom. Under et passende Paa-

Gud lod han den Gamle hente, og bragte Samtalen paa Tantens Liigbegængelse, haabende, at hun paa en eller anden Maade vilde bringe ham paa Sporet. Men da det ikke skedte, rykkede han noget nærmere, og spurgte ligegyldig, hvad da salig Tanten havde fåaet med i Kisten. Da hun nu med den yderste Bidtløstighed begyndte at beskrive hvert enkelt Stykke af hendes Liigdragt, blev han utaalmodig, og spurgte, om der da ikke var kommet mere i Kisten end det skulde i, hvorhos han gav nisie Agt paa den Gamles Miner. Denne forestillede ham, at sligt ikke var mueligt, da hun selv havde besørget Alt. „Naa — sagde Birkesdommeren sonderende — det finder sig vel; der mangler Noget, som vi længe har ledt efter, vi kommer da til at aabne Kisten.“ En lille Skræk i den Gamles Miner lod sig ikke skjule, og denne vidste han saaledes at forsøge, at hun hulkende faldt ham tilføde og bekiendte Følgende:

„Samme Nat Tanten døde, havde hun, efterat have taget den dybeste Tausheds Lovte af hende, bedt hende opfylde hendes sidste Ønske, det nemlig: efter hendes Død, naar Ingen var tilstede, at tage hvad der laae i Skabet bag Sengen og lægge det i Kisten til hende, før den blev lukket, men for Alting saaledes, at Ingen mærkede det. Hun havde aabnet Skabet og ikke fundet andet deri end en rød Tøffel, hvilken hun ogsaa havde puttet ned under den Dødes

Fødder. Videre, hvor hun ved Gud den Almægtige, var hun sig ikke bevidst."

Nu vidste Birkedommeren hvad han vilde vide. Han forbød den Gamle at lade sig forlyde derom for noget Menneſke, hvilket hun lovede hellere end gierne. Strax opsatte Birkedommeren, der nu ansaae Sagen for kriminel, en Beretning til Regieringen i Cassel, da han ikke trøstede sig til at gaae videre paa egen Haand, vedføiende Saalfelder-Lægens Erklæring, og bad om hastigst Forholdsordre. En Regieringsſkrivelse befalte ham strax, uden Dphold, at lade Familiebegravelsen og Dantens Kiste aabne, sætte den gamle Hanne fast, og adlyde Lægen. Endnu samme Nat gik Undersøgelsen for sig, og Løffelen fandtes under Ligets Fødder. Han skyndte sig at bringe den i Sikkerhed, lod Kiste og Begravelse lukke, og paalagde de Tilstedeværende den strengeste Taushed. Da han paa sit Værelse betragtede Løffelen nøiere, fandt han den overtrukken med en grønagtig, modbydeligt lugtende Sliim, der klart beviste, at den allerede var i Begreb med at gaae i Forraadnelse. Da han nu vilde see, om det Lægen hiemme foretog med Løffelen, virkelig vilde bevirke nogen mærkelig Forandring hos den Syge, bad han Frøkenen, ikke at lade sig mærke med noget for denne, hun lovede det, hvor tungt det end faldt hende.

Om Morgenen afgik Løffelen ved et Tilbud til Lægen i Saalfeld, og til Regieringen en ny Indbe-

retning. Da Budet kom til Lægen, gik denne ham forundret imøde, læste Beretningen, og lukkede sig inde med Tøffelen i sit Bærelse. Her undersøgte han den paa det omhyggeligste, vaskede den først med koldt Vand, derpaa med en Forraadnelse modstaaende Spiritus, og endelig atter med klart Vand, indtil den saa temmelig stod der i sin gamle Skikkelse, og han sikkert kunde stole paa, at dens Anlæg til Forraadnelse var aldeles undertrykt. Derpaa tilberedte han selv adskillige Lægemidler, skrev i Korthed, hvorledes man havde at forholde sig, og sendte Budet tilbage.

Medens alt dette gik for sig, vaagnebe en Dag Hr. v. Eschwege, ved hvis Leie Frøkenen og Birkedommeren sadde, pludselig af sin hidtil urolige Slummer og betragtede Begge en Tidlang gandske forundret. Endelig udbrød han: „Min Gud! hvad er der da foregaaet med mig?“ Begge kom det sælsomt fore, at høre den Syge tale med en ham længe uvant Tild: de vidste ikke hvad de skulde svare. Men han vedblev: „D, saa sig mig dog, hvad der er foregaaet med mig? jeg er jo gandske anderledes, end jeg var i Morges! Svar dog, hvorfor ere I saa underlige!“ De bade ham sige sig, hvori Forandringen bestod. „Det vil falde mig tungt — sagde han under de Kiærtegn, hvormed den af Glæde næsten bevidstløse Pige overøste ham — thi min nærværende Tilstand er saa underlig. Jeg er saa let, jeg føler igien mit Blod flyde ordentligt i Aarerne, hvori

det før syntes giærende at dvæle. Jeg kommer mig nu sikkert — o, sig mig dog, hvad have I gjort ved mig!"

Man beroligede ham saagodt man kunde, thi først vilde man oppebie Lægens Svar. Man erfoer nu, at det var selvsamme Dag og Time, hvorpaa denne havde foretaget sit Experiment med Ulykkestoffelen, at den Syge havde sporet hiin besynderlige Forandring i sit Væsen. Nu underrettede man Denne om Alt, hvad som var forefaldet; man tænke sig hans Følelser. Derfor havde Tanten altsaa kunnet forudsige ham hans Død; at hun bar Dødens Spire i sig, vidste hun vel. Derfor havde hun itide listet Neveuens Døffel til sig, for at bruge den som et hævnende Redskab. Hvad der havde bevæget hende til en saa unaturlig Forbrudelse, var en Gaade for Alle undtagen for Hr. von Eschwege. Han løste den. Bemodig sank Bruden til hans Hierte, lovende, ved den inderligste Kiærlighed, den ubrødeligste Trofskab at giengielde ham, hvad han havde lidt for hendes Skyld. To Maaneder efter feiredes Bryllupet. Den gamle Tante blev glemt, som hun fortiente. For Hanne udvirkedes Tilgivelse.

(Dr. H y n e d.)

Dødnings-Concerten.

Under Pesten, der i Aaret 1665 raste i London, fiorte hver Nat en Mængde Bogne giennem Byen, for at bringe de paa Gaderne opdyngede Liig ud af Portene. Nu hændte det sig i de samme Dage, at en stakkels Fløitespiller beruset sov ind paa Fortouget, med sin Fløite i Lommen, sin tro Pudel ved Siden. Den sorte Liigvogn kom ogsaa igiennem Gaden hvor han laae; man greb den fastsovende Musikant, og kastede ham paa Bognen iblandt Ligene. Den tro Hund fulgte efter, og blev ved at hyle saalænge til dens Herre vaagnede. Uden at vide, hvor han var, greb han mekanisk i Lommen efter Fløiten, og begyndte en rørende Klagesang. Det var den høieste Tid, thi faa Minuter sildigere vilde han være bleven kastet did, hvor selv en Fürstenæs Talent ikke vilde have kunnet redde ham. Man tænke sig Gravernes Skræk, da de saae en Skikkelse sidde opret blandt de Døde, hørte den udaande Livets Toner i Taushedens øde Rige! Man forestille sig Musikantens græsselige Vaagnen, da han saae sig om!

Hiin Tids berømte engelske Billedhugger, Cajus Gabriel Cibber, har i Marmor dannet denne Gruppe. Dette Kunstværk er for nærværende Tid udstillet til Salg, og hver Dag lokker det en utallig Mængde Beskuere om sig.

Den buonapartistiske Violblomst.

Tre Dage før Afreisen til Elba spadserede Napoleon med Murat og Bertrand i Fontainebleaus Have, endnu uvis med sig selv, hvad han skulde gjøre. For at vende sine Tanker hen paa en anden Gienstand, spurgte han en Dreng, der bandt en Krands af Violblomster, om han vilde give ham denne. Napoleon fik den, og sagde efter nogle Dieblikkens Tænkning: „Violen skal fremtidig være Maalet for mine Dnsker.“ — „Deres Mæjstæt,“ svarte Bertrand: „for Deres Hæders Skyld haaber jeg, at dette Forsæt ei vil vare længer end selve Krandsen hist i Deres Haand.“ Napoleon taug. Den næste Morgen kom han atter ud i Haven og søgte efter Violer paa et Sted, hvor der stode nogle enkelte. Gardegrenadeer Choudin sagde til ham: „Deres Mæjstæt! Næste Aar vil De kunne plukke flere her, og finde Violer da i Mængde.“ Napoleon saae stivt paa ham og sagde: „Soldat, Du veed vel ei, at jeg i Overmorgen gaar til Elba?“ — „Deres Mæjstæt lader Stormen rase ud.“ — „Tænke Dine Kammerater ligesom Du?“ — „Næsten Alle!“ — „Lad dem tænke saa og være tause. Gaae til Bertrand; han skal give Dig tyve Napoleonsd'orer, men reen Mund!“ — Da Violernes Aarstid kom igien, bare alle Buonapartister denne Blomst som et Foreningstegn.

L o n d o n o g P a r i s .

Vi vare — saalunde fortæller Professor Fischer, der under sit Ophold i London var bedt til Middag hos Sir Jackson — gangne tilbords Klokken fem, før sex havde Damerne forladt os, og nu blev Konversationen ret levende. Det var mig paafaldende, at fra Tid til anden en af Gæsterne stod op fra Bordet, traadte bag et Forhæng, tøvede der to til tre Minuter, og derpaa atter indtog sin forrige Plads. Jeg vidste paa ingen Maade at forklare mig disse Smaavisiter, og spurgte bedaarsag en Naboe, der ogsaa havde aflagt en, hvad det havde at betyde. „Gaae De selv hen og see ad, De vil formodentligen ikke fortryde det.“ Jeg stod nu op, spadserede bag Forhænget og fandt der — en uhyre stor Kammerpotte!

I London lader det om Aftenen Kl. 9, som om det da først ret begynder at dages. Hele Byen vaagner da til et Liv, saa larmende som det lader sig tænke. Da begynder man først at pynte og pudse sig for Alvor, spadserer, kjøre ud. Man hører Intet uden en eenstønnende Larm, liig den en Mølle med 50 Par Stampere kan foraarsage. Hvis jeg ikke frygtede, at werde beskyldt for at tage Munden for fuld, vilde jeg sige, at

vi fandt den meget liig Niagaravandfaldets to Mile bort lydende Bruslen.

Steenkulsdampen danner om Vinteren en Dunst-
kreds over Byen, der, langt fra seet, ligner en stor,
rund paa Byen hvilende Sky. Er Luften mørk, skiu-
ler den Baggrunden af Gaderne i en askegraa Taage,
men naar Solen beskinner denne Masse, bliver det
smudsige Graa blegrodt, og Virkningen er ligesaa skøn
som besynderlig. I Luften svømme Emaafnog af fiint
Gød i meget tynde Blade, og saa lette, at de flyve
uden at falde. Denne sorte Snee lægger sig paa Kiøle,
Lørklæde, Ansigt — man føler Noget paa Kinden, paa
Næsen — næsten Intet — farer uvilkaarligt op med
Fingeren, og har en sort Streg.

Leien for et af de ringeste Huse beløber nu, alt
eftersom det ligger til, fra fem til tolv hundrede Daler
aarlig, med Indbegreb af Skatter fra hundrede til tre
hundrede Daler. Større betales med sex tusinde.
London har 34000 Huse.

Vil man bivaane en Parlements-Session maa
man isandhed have et ufortrødent Mod. Ikkun meget
Saa tør underkaste sig de Strabadser og Udmygelsler der
ere uundgaaelige, naar man ved interessante Forhand-
linger vil have Plads paa Galleriet. Bistnok er det Df-

fer stort, naar man, efter ti til fiorten Timers uudsigelige Strabadser, endelig har naaet sin Møies Maal, at blive udjaget som en Hund, saasnart et Medlem faaer det Indfald, af Præsidenten at forlange at Gallerierne skulle ryddes. Jeg var for træt til at blive der Liden ud, og skred altsaa giennem den tilstødende westminsterste Kæmpesal, som, 275 Fod lang, 74 Fod bred, kun oplystes af et Par Lamper, og altsaa lignede Helvedes Forgaard. Her føres de store Kriminalprocesser — her udtaltes den kongemordiske Dom over Carl den Første — men her beværtede ogsaa Richard II ti Tusinde Gæster, der nu i fire hundrede Aar have slumret i deres Grave.

London forbruger aarligen 36 Millioner Skiepper Steenkul, hvis Fortoldelse indbringer Staten 4 Millioner Daler, som vel mangt et Kongerige ikke har i aarlig Indkomst. Steenkullene føres til Hovedstaden paa 666 Skibe, der bemandes af 6000 Matroser. Verdensomseileren Cook begyndte paa et saadant Kulskib sin Sømandsbane. Disse umaadelige Skatte af Brændstof, hvorpaa Engellands Velstand, som Fabrikland, beroer, ville dog, efter hvad menneskelige Dine kunne forudsee, være udtømte før 300 Aars Forløb, især da der aarligen vandrer for mere end 3 Millioner Daler til Udlandet, og Antillernes, ja selv de nordamerikanske

Søestæders Indvaanere brænde engelske Steenful, som der ere dyrere end Brændet i deres uhyre Skove, der vorder dyrt ved Landtransporten.

Barclay's Bryggerie, et af de tolv største i London, har 40 til 50 Kar, saa store som almindelige Skibe. Det mindste indbefatter i Ol 18000 Dalers Værd, Kielderen for to Millioners. Samme Bryggerie betaler i aarlig Afgift halvtredie Million.

Den stille Uge i Paris svarer omtrent til Dyrehavstiden hos os. I gamle Dage var der et Capel uden for Byen, for den hellige Jomfrue. Til dette Capel gik alle Stadens Fornemste i Procession for at gjøre fromme Bønner. Med Tiden syntes man det var for langt at gaae den Vej; man meente man kunde gierne bede til den hellige Jomfrue, fordi man fik det. Endelig forfinede man Ideen saa vidt, at man opfandt: man kunde gierne føre derud, uden at bede. Og derved blev det. Afskensdag, Skærtorsdag og Langfredag fører alt hvad der kan faae Heste og Bogn. I disse Dage kappes Pariserdamerne om at pynte sig, og opfinde skønne Klædebrugter. Kunstnere, Malere og Skrædere ere tilstæde som Dommere, og nu bliver valgt hvad man finder smukkest. Dette bliver da en nye Mode, som om kort Tid breder sig ud over hele Europa.

Overalt i Paris sidde Damer i Boderne og sælge, og det er meget klogt; ofte ere de smukke, sielden hæslige. I Kaffehusene og Restaurationerne sidde de paa et Slags Doctorlathedre. Saa snart der komme Gæster, ringe de med en Klokke og Gargonnen hidiler strax og siger: Monsieur? det betyder: Hvad befaler? I Restaurationerne skrive disse Damer Alting op paa smaae Sedler, hvad som forlanges, og naar man er færdig, leverer hun Regningen derpaa. Værtinden i café de mille colonnes sidder hver Dag med Blomster i Haarene og kostelige Silkekæder, som hun skulde paa Bal; ja den Bog hun skriver op i, er af Belin-papir med Guldsnit og rødt Saffiansbind. Kaffeene er derimod her som paa andre Steder,

Mademoiselle Mars er Pariserne's Afgud som Skuespillerinde. Naar man seer hende paa Theatret skulde man ikke troe, hun havde en Datter paa atten Aar. Hun har al sin Tid levet i Forbindelse med en Mand, som hun ikke vilde gifte sig med, for at han i sine Forhold ikke skulde lide af de Fordomme, det oplyste Paris endnu bestandig har mod hendes Stand; og hun har været ham tro, paastaae de som kiende hende. — Naar Talma og Mademoiselle Duchenois spille i en Tragoedie og Fleury og Mademoiselle Mars i en Comedie, er der altid propfuldt Huus.

Balletten Zephyr og Flora er noget af det fuldkomneste i sin Slags som kan sees. Zephyr bortfører Flora gennem Luften; hans Vinger slaa frit og let og selv gennem en Riffert kan man ikke sene de Staaltraade, som sætte dem i Bevægelse. Mellem sine Vinger har han et Uhrværk, der trækkes op før han kommer paa Scenen, hvilket bevæger ham Vingerne paa Ryggen med en svagt susende Lyd.

Til de russiske Sissbierge strømmer hele Paris hen, naar det er smukt Veir. En underlig Gysen forvolder det, saaledes at flyve ned med Lynets Fart og see Alt trindt omkring sig i et Nu forladt. Man venter ofte en heel Time øverst oppe indtil Touren til Jarten naer En; man sætter sig, glider afsted, er et halvt Minut derefter nede, og Nydelsen af den saa længe forventede Glæde er forbi.

Tredie Etage af Palais Royal udgior en Bopæl for heved to Tusinde af det Slags Skionne, som i forskellige Drapperier gennemstreife alle Gange og Sale. Man regner at tyve Tusinde Mennesker have stadigt Ophold i denne uhyre Bygning.

I Paris er Huusdamens Sovegemak et af Huusets Pragtværrelser, og aabnes naar der er Selskab.

Modens Ufornuft.

(Fremstilt i Originalbreve.)

I.

Allerkæreste Mamsel Lisette!

Sej klæder mej hiærteligt over deres gode Komportemang og Velbefinden, hvorom jeg med det allerførste vender at blive underrøttet. Hvad mej er angøendes saa befinter jeg mej saa vel som muuligt er i disse gritiske Tidspungt. Kunns skeneerte den tunge Fæleiser og de nye snøvre Lankins Beenglæder mej mejet i at stodere Menneffeligheden unterveis. Sej indseer nu vel, at Glæder skabbe Folk; det skønnede jeg af Modatelsen i Hærbergene, hvor Krokonerne mejet fint veed at finte sej i de reisentes forskellige Dentenzer. Min Kærlighet til dem sporede jeg først ret, da jeg var skilsmisset fra dem, mit hiærte begærede verken mad eller Drigge, og dag og Nat løb Kinderne mej ned ad taarerne. det er Grusomeligt! at skilnes ad med et Hofsklamen i hiærtet og Honingsøst at bliive samen. Egge sant, min enkel, o, kunte jeg dog aldtid værre i deres Saavekamer? hvor lyggelig var jeg da, men denne Salige Tange maa jeg nu slæ af mine Tanger i mange Tider — — — af Gott, hvad skal der bliive af; Hvor mangge fornøielige Sekunter og timer har jeg igge tilbragt i deres Saavekamer naar den nodige

frue var i Hviſſit „das waren mir ſelige Tage? Kunde
 jeg ſynke endnu, mens i Roſentimer erre Forſvuntne.
 Vore hjerter ſimbatiſerte, omſlyngete hværantré i
 Gudsnavn, og vi øſte af vores dybe Gemydder tilvæ-
 relſens Klæder, ſom den indere Birgens rørlige og vil-
 tere Liv alene kan give, og ſom kunſ danede boletifer-
 te Menneſter fornæmme, men ſettes ingenlunde raa og
 lave Siæle, uden følelſe for den høire ſtræben efter en
 idealiff Bærren eller ikkebærren, ſom hans kongelige
 Høihet Prints Hamlæt af Storbritanien ſiger. Ja
 hule Liſette, jeg har deres Dmgang og Bekænſkab at
 tagge for mit intre Gemyds ytre Udanneſe, ti uden
 dem var jeg en gemeen Menneſt i Aand, Kraft, Wiſſie,
 Anſyn og vidſkap! og havde aldrig mine Lævedage
 opſvunget mej til den dransendendale Birgen. Ogſaa
 i følge deres Raad haver jeg beſøgt Domkirken i Cöln.
 Til ævig Umindelſe for mej og vore forvendtende efter-
 komere haver jeg afkrasset mej en lile ſteen, ſom ſkal
 erindre mej om den mærkværtige begivenhet, at jeg
 nemblig haver ſeet denne bykning, der ſtætte ſkal svæve
 for min lævende Følelſe. Med min Udanneſe gaar det
 raſt vorwårts; min Mæſter bor her i et Læſebibliték, han
 er en overmaade Mand af høi Gemyddet og ſtor Kraft,
 gandske opaaſtrende ſig til den bolitiſke Vidensſkap. —
 Menneſkets Utvikkeling er uentelig, det følte jeg i for-
 gaars ved ſynet af Dllermannens datter, der hvirkelig
 er en ſtor og fordræffelig ſkønhed uten Rige, nei hen-

des Lige haver jeg aldrig seet i Undighed og Ansælg-
 het. Alt haver tre Komagersvænde, alle fra frankfurt
 am Main, hængt sei i dereses Spanræmme paa Kro-
 loftet af al for megen Kærlighet, og den fjerde, som
 var en Bræmer og Altgesel derhos, døde Dagen førend
 han vilde hænge sei paa hændes Beigne, af Karlagens-
 fæber. NB. alle Tre vare Fruensarbeidere. Den
 gammeltyske Kunstfants er engang vaft i mej, og jeg
 gløder af hadriøtisk Tid for voreses forfatning, der
 gandske ligner den gammelgrædske. Vivat den tyske
 Hanværksstand!! de skultz see os sidde i Hærberget ved
 et glas Ol og jævne Bertensanliggenderne, hvem der
 igge der bliver en Patriot, har intet hiærte, intet
 Gemydt. Svar mej snart.

Ævig

dereses i Døden trofaste Væn

Sebastian Nagel

i Arbeide hos Hr. Peter Kieglmann, Skomas-
 germæster i Mainz, boer i Lesebibliothek, lige-
 overfor Kluppen.

II.

Jomfrue Lisette Bach, Kammerjomfrue
 hos Frue v. K., til Sebastian Nagel.

Dyrebareste Sielevæn, Kæreste Væsen!

Vor inderlig har ei Deres kære brev rørt mig,
 stedse gæmmer jeg det i min Barm, at ikke Husholders

Kends uindhviede Die skal faa Die paa det. Hun sover
 deshværrer endnu bestandig med mig i et Sværelse.
 Denne gemene Person fortsætter uafslabeligt sin fisiske
 moraliske omgang med den grove Rudff, og har ingen
 Sands for høiere Dentenzer. Hvor nogen kan synke
 saa dybt fatter min Forstand ikke. I Gaar hvor jeg
 i Kirken, at havde De dog hværet ved min Side. Vor
 dybt rørt, vor jerteopløstende, vor humoristisk talte
 den unge Hr. Pastor, jeg havde kunnet hulke høit, vis
 jeg ikke havde glemt mit Kommetørklæde jemme. Han
 talte om den vorende Smoralitet i hvor moraliske Tid,
 om de syndige Menneffers nedrige Drifter, om hvort
 Gemys Svingninger og vore hvankelmødige Terfers
 Dentenzer. Han roste Bestandigheden, det faste Sind
 hos Manden, men hos Qvinden Qvindelighedens sm-
 me Overstrømmen i fortrolig Dmgang, den fortryllende,
 godmodige Mildhed, og hvore Meningers smægtende
 Slutning til det stærktfølende mandlige Køn eller Mas-
 skulinum. Trøe skulle hvi blive hængende hved hvore
 Modres Sæder i Oldiden, ikke i den egentlige graa,
 men i Midalderen, og holde fast hved hvore Forfædres
 Skikke! tilraabte han os med dybt behvæget Stemme,
 paa det at Himmelen ikke heller paa sin Side skulde for-
 lade os. Med hvaabe Dine gif jeg jem af Kirken og
 saae inderligt foragtende paa den fritænkeriske Kammer-
 tiener, der mødte mig, og kaldte mig til den naadige
 Herre. Hvenlig tog han mig hved Haanden, sigende:

Lisette, du er et godt, humoristisk Barn, fuld af søme Sølelser, sig mig dog, hvor har min Kone nu igen giort af Klædebørsten? I det samme traadte Fruen ind og sagde paa en virkelig gemeen Maneer: Er hun dumme Gaas her nu igen, hun gjorde bedre i at støppe sine Strømper! O, min Terteven, hvad gives der dog ikke ogsaa blandt os Qvinder for sølesløse Siele. Den naadige Frue er ellers god, men intet Hvæsen af første Bodenz, og kiender kun de nedrige Husglæder, men ikke et fromt enthusiastisk Tertes høiere Sving til en bedre Hværen. Hvad de siger mig om deres Mester, begeistrer mig gandske for denne Mand, ligesom ogsaa deres egne geniale Anskuelser. Hvad Oldemandens Datter anbelanger, da er den naadige Herres anden Kammertiener Lasseche virkelig en humoristisk jovial Ungling, fuld af Sølelse og Tertensgodhed i sit Indre. Hvistnok kan Oldtidens Stordommelighed ikke maale sig med Nutiden, som er det Eneste, det Store og det Sande! Jeg forbliver til Døden og saa længe det skal hvære

Deres evig elskende

Lisette Bach.

III.

Somfrue Lisette Bach til hendes Søster
Erine Flink.

Uk, i vilken Barm skal jeg udgyde mit overstrømmende Terte, uden i Din, jertelukkende dyrebare Sø

ster. Vor lykkelig er Du, at den sparsomme Natur har nægtet Dig alle de rasende Lidenskabers urolige Bevægelse, og at du, i et stort, smtsøgende Fertes rene Bevidsthed, med en patediff Siels indre Nydelse, kan overlade dig dit barnlige Gemyts sorgløse Skalten og Hvalten. Ja, lykkelige Kone! Du kender ei Livsisprens søde Kærligheder i den qvindelige Siel, emme Følelsers Barndom, milde Fornemmelsers første Spretten i uskyldige Fertes høiere Nydelses Morgenrøde, den hebe Længsels Smægten og Stræben, et folende Hvæfens første Kærlighedsflammes fyrigbange Hengivelse, Gemytternes høieste Uttraa! Men du kender ei heller Fertejammerens Smertes, Sielermarterpinen, Barbariets Indgreb i Sindsnydelse, lave jordiske Uttraaers dræbende Jis, og den moralske Wildheds raa Begreber. — I Egtefolk leve et roligt Planteliv, og Enhver af Eder harmonerer for sig. Efter dit Sind hvilde du hvære ganske lykkelig, vis ikke din Mand havde den romantiske Smerte i Armen og den orkaniske Feil i Læveren, som plager ham saa ofte. Men jeg var fra min Barndom af født til et høiere Sving, og er ogsaa nu et Offer for min større Dentenz.

Du kender mine Følelser for Sebastian Nagel! Med megen Nøie havde jeg foræblet hans raa Natur, og gjort den modtagelig for omme Følelser. Han hvar i min Dmgang bleven from, aandrig og elffværdig, en Perle blant Skomagersvende, uden derfor at tage sin

mandige Krafts høiere Takt, da Skæbnen kaldte ham fra min Side til fjerne Lande. Haab om hastigt Gensyn lindrede Smertens Syld. Dengang tænkte jeg ikke at en anden Følelse saasnart vilde fjerne mig fra mit Fertes hulde Ungling. O, I barbariske Mænd, hvorlidet er I den herlige Qvindelighed værde! Den naadige Herre, der besøgte mig i min nye Tjeneste, gav mig den huldsalige Trøst, at jeg hvar skabt for en høiere Bestemmelse. Sandelig, det føler jeg nu, da en hværdigere Yndling besidder mit Ferte, min fulde Elskov. Om ham vil jeg tale, og glæmme den utaknemmelige Nagel. Han heder Emanuel Elskerjeg, og er Companigirurgus hved Garderne. Allerede hans Navn er fortryllende. Jeg lærte at kende ham, da han skar den naadige Trues Ligtorne. Vilken ædel Holdning, vilken mandig-kraftig-yndig Bæst. See skulde du, vorledes han med sine søde Kærligheds-spilopper fantaserer omkring mig, og i Overmaalet af sin Stresben efter Genkærlighedens Himmellykke, leger med mine Bølgeloffer, beundre hans med Længsel parrede høie Alvor, hans dybe Bidskabsoverbeviisning, den rolige tapre Beskedenhed, der troner paa hans Pande, og kroner hans hele Hvæsen; høre skulde du hvore overstrømmende Sieles stumme Underholdning, og lade din Søster hvederfares Retfærdighed, som, i selve Kærlighedens Arm, skuende den Elsktes hvaade sorte stirrende

Dinepar, hved at hvedligeholde herlige Uffyldeffabningers tabte Ligevægt, Anstendighedens Balangse.

Dgsaa min ny Hvæn er ganske for den dyriske Magnetismus, og har allerede anstilt diverse Exbirementer med mig. Han siger, jeg er af den kulde Modernatur selv gjort til en Klarseerffe. Jeg skulde blot overlade mig til mit fine Nervesystems aandige Tilbøieligheder, da vilde jeg snart til alle Wandtkoendes Beskæmmelse kunne læse med den bare Mave. Naar jeg engang er kommen saa hvidt i hans Privatlektioner, skal jeg ogsaa offentlig overlade mig de unge Herrer Doctorer i Medesinen til Udhyvidelse af Kunsten og Bestyrkelse af deres Reputation. Vilken herlig Udsigt for mig til Hæder og Ære! O jeg hvil hvist elske ham evigt, denne Engel i Mandsskikkelse, denne mine Glæders og min Lykkes Skaber, der igæn har formildet min Vergelse over hans Røn, uden vem jeg ikke mere kan supstere.

Din tilforn i Tertet sønderrevne, men nu udsigelig fallige Søster

Lifette.

Silke - Bindselet.

(En Begivenhed af Oberst v. Stollheims Liv; fortalt af ham selv.)

Jeg havde just gjort det første, og, som jeg den Gang meente, det nærmeste Skridt til Feltmarskalksværdigheden, det vil sige, jeg var bleven Lieutenant. Jeg tvivler om, at nogen af Roms Triumphatorer paa Veien til Capitoliet har haft stoltere Følelser end jeg, da jeg førstegang trak paa Bagt. Alles Blikke, meente jeg, vogtede paa mig: hvor To stat Hovederne sammen, maatte de tale om mig.

Hovedvagten laae tæt ved Præsident von Bellmanns Huus. Han havde — som Fændrik brød jeg mig kun lidt derom, nu blev det mig pludseligt en Sag af yderste Vigtighed — to Døttre, begge udmærkede Skionheder. En af dem idetmindste vilde jeg nu partout behage. Som en spansk Amarofo marscheerte jeg i brændende Solskin uførtroden op og ned under Binduerne, marscheerte den hele Dag, saae op til de blinkende Ruder, og Alt, hvad mit speidende Elskovsblik blev vaer, var — en Mængde Urtepotter.

Næste Morgen vendte Lykken sig. Et nydeligt, blondlokket Gratielhoved tittede frem bag Potterne, og besvarte mine talende Blikke med et skalkagtigt Smil. Dette Minesprog fortsattes paa begge Sider, til jeg

løstes af. — De næste otte Dage vare mig en Evighed. Jeg kom paa Bagt igien: den begyndte Blikkeverling fortsattes med stigende Ild. Jeg havde for store Tanker om min Person til, at jeg skulde have anseet det for noget Bovesykke, med Stormskridt at nærme mig mit Hjertes Dame. Ved et sikkert Bud spillede jeg hende et Kierlighedsbrev i Hænderne. Salige Dieblik, da Eskovsbudet bragte mig hendes Svar. Ak, jeg Daare betænkte ei, at Skæbnen er mindst at troe, naar den smiler! Svaret sagde mig, at den yndige Pige, jeg havde tilbedt som Frøken Bellmann, kun var Præsidentens Barnepige, og næste Søndag skulde giftes med en agtbar Skrædermester.

Zammerligere Ende har vel aldrig nogen sentimental Kierlighed taget end min. Længe varede det, inden det lykkedes mig, at glemme det chagrineuse Eventyr, Skræderen og Barnepigen. Det Bedste var, at Denne, efter hendes Svar at slutte, vel var godmodig nok til, ikke at kompromittere mig. Alligevel havde jeg hiertelig gierne ønsket mit Brev tilbage.

Udføllige Aar randt hen: jeg havde faaet Compagnie, havde desuden arvet en rig Tante, og tænkte nu ret for Alvor paa at gifte mig. Mit Die faldt paa Julie, En af de smukkeste Piger i min Garnison: jeg beilede til hende, og fik Ja. Vor Bryllupsdag beramtes. Julies Brudekiøle maatte naturligviis syes i den nære Hovedstad: den ankom velbeholden. I Familiens

Overtværelse aabnede jeg Pakken, og soel et Birtsel, ombundet med det smukkeste rosenfarvede Silke, faldt for mine Fødder. Tankeløs tog jeg det op, rakte min Brud det, af, og ahnede ei, at jeg i det hød hende Eris's Uble! —

Silken var saare velkommen i den lille Flække, og anvendtes sieblikkelig. Julie maa først have bemærket, at Papiret, den var vunden paa, var beskrevet. Lidt nysgierrig udfoldede hun det fatale Blad, gav sine tilstædeværende Sløgtninge et Vink at følge sig, og ilte ud. Kun en Cousine blev tilbage i Stuen. Rosa bar sit Navn med Rette: hun rødmede saa sødt i dette Dieblif, skiondt med et betydende Blik paa mig, at jeg, forresten en gandske trofast Veiler, maatte tilstaae i mit Hierte, hun kunde maale sig med Majens skionneste Rose. Hun syntes at undres over, hvor de Andre kunde blive af, men jeg sad fordybet i en Discours med min tilkommende Svigerfader, og gjorde mig ingen videre Betænkning derover. Vi kaldtes til bords — Damerne bleve borte: de Statler havde faaet ondt allesammen! Kun den smukke Rosa gjorde os Selskab ved Bordet; men hun syntes mig ogsaa forstemt og nedslaaet.

I det jeg tager min Serviette, finder jeg under den et udfoldet Brev — jeg giennemløber det med Dine, og gienkiender min egen Haand. Gandske forun-

dret berover havde jeg nær overseet nogle Ord, min Brud havde skrevet nedenunder, og i Korthed lode som saa: „Dette Blad adskiller os for evigt!“

Springe op fra Bordet, rase, erklære Brevet for et Foster af den sorteste Ondskab, voldsomt banke paa min Kærestes Dør — Alt dette var meget naturligt, men ganske omsonst. Forgæves forlangte min Svigerfader en Forklaring af mig — jeg kunde ingen give ham. „Men hvorfra fører da Satan det fordømte Blad hid?“ spurgte den gamle Mand heftigt, i det han vendte sig til Rosa. „Et Vindsel — hvisttede hun bang — hang ved Riolen, der kom fra Skræderen — —“

Med Ordene „Vindsel og Skræder“ knyttede sig pludseligt, som ved et Trylleflag, Erindringen om min fordum tilbedte Barnepige, og nu havde jeg Nøglen til Gaaden. Skrædermadamen havde sandsynligvis ogsaa glemt mig i Aarenes Løb, og derfor gjort en saa uværdig Brug af mit Brev. Jeg fortalte frit og muntert mit første Kærligheds-Eventyr, min Svigerfader beroligedes, og meente, hans Frøken Datter vilde vel ogsaa finde sig i Billighed. — Langtfra! Hun paastod bestemt, Brevet maatte skille os ad for evigt.

„Jh, saa far da tilhimmels som en gammel Pebermø, Du Snipperrnippe!“ sagde den gamle Herre utaalmodig. „Stollheim kan blive min Søn endda! — Rosa er ogsaa min Datter,“ blev han ved, vendende sig til mig: „Tag hende for den Anden!“ — Ro-

sa behagebe mig over al Maade vel — mine Dine spurgte — hendes sagde ikke Nei — den Gamle sammenfæiede vore Hænder, og saalunde gav et Tilfælde, Folgerne af et Ungdomsspilop, mig den fortræffeligste Kone under Solen."

L i v e t

fra forskjellige Synspunkter.

I.

(Efter Poseidippos.)

Hvilken Levevei skal jeg vælge? I Retsfranken ere Trætter. I Huuslivet ere Sorgen. Ved Landvæsenet Slæb. Paa Havet Rædsel. Tager Du en Kone vil Du ei være sorgfrie. Tager Du ingen, er Livet altfor eensomt. Børn volde Kummer, Savn er barnløst Liv. Ungdom er Vanvittighed, Graahærbede derimod svage. Af følgende tvende Ting bør man derfor vælge eet: enten aldrig at være fød eller bære straf efter Fødselen.

II.

(Efter Metrodoros.)

Du kan følge enhver Levevei. For Ketsfranken er Hæder. I Huuslighed Roe. I Landliv Naturynde. Paa Havet Binding. Er Du gift vil Dit Huus være bedst. Tager Du ingen Kone, vil Du lettere kunne leve. Børn volde Længsel, sorgfrit er det barnløse Liv. Ungdommen er kraftfuld, Graahærdede derimod gudfrygtige. Man bør derfor ikke af følgende to Ting vælge eet: enten aldrig at være fød eller døe strax efter Fødselen, thi alting i Livet er godt.

(Dr. Sevel Bloch.)

 Naturtonerne paa Ceylon.

Mærkeligt er et Phænomen, der viser sig paa Ceylon og de nærliggende Lande, hvilket man har kaldt Luftmusik eller Dævelstemme. Dette Phænomen, som er Indbyggerne saa vel bekendt, stadfæstes endnu i den nyeste Tid af mange troværdige Rejsende. Vi ville her beskrive det efter et Dievidnes Beretning, der ei vilde troe det, før han med egne Dren havde overtydet sig:

Denne Naturstemme lader sig fornemmelig høre i stille, klare Nætter, men dog især, før Forandring af Veirligt. Snart fornemmes den i en uhyre Afstand, snart gandske i Nærheden. Meest Lighed har den med en dyb, klagenende Mennekestemme, men gjør tillige et saa voldsomt Indtryk paa Siælen, at selv den roligste Sagttager ikke kan modstaae Følelsen af en inderlig Rødsel og en smertelig Medlidenhed med disse Naturtoner, der saa skuffende efterlignende Udbrud af menneskelig Sammer. Undertiden lyder denne Stemme i Toner som en rask Menuet, men ytrer da en ligesaa græsfelig Virkning, som naar den lyder langsomt klagenende.

I Verdens første, hulde Barndoms Dage,
 Før Menneskets det aabne Guddomsblik
 Fordunklet trak sig i sig selv tilbage,
 Og før den skønne Harmonie forgik,
 Hvis Toner siden enkelte og svage
 Begeistret Sanger stundom høre fik,
 I hine lykkelige Oldtidsaar,
 Ved Ceylons Bred en kraftfuld Yngling staaer.

Han skuer stille i det lyse Fierne,
 Hensunken i en dyb og salig Drøm;
 Hans Blik er vendt mod Aftnens blanke Stjerne,
 Den gyldne Harpe flaaer han troe og om;
 I Kundens Dunkle sidder han saa gierne,
 Og stirrer ned i Flodens klare Strøm,

Ei jordigt Tant, ei jordigt Qual og Lyft,
 Hæe trængt sig til det rene Digterbryst.

Ei Druens Blod hans Læbe end berørte,
 For ingen Mæe hans høie Hierte slog;
 Den dybe Længsel voldsomt hid ham førte,
 En dunkel Anelse ham magtig drog;
 Thi see! igiennem Harpens Klang han hørte
 Et sagte Trylle-Echo, som gientog
 Med liflig-sm, men svag og ængstlig Røst,
 Den Sang, der strømmed herlig fra hans Bryst.

„O Hellige!“ han sang: „o hvis Du lever,
 Hvis ei min glæde Drøm er usfelt Tant,
 Hvis Du i Tonehavet mig omsvæver
 I et usynligt, helligt Luftgebandt,
 O Væsen, som saa høit mit Hierte hæver,
 Lyg, der saa klart i Siælens Nat oprandt:
 O, hvis Du kan min Klagerøst fornemme,
 Lad ei forgiæves falde Dig min Stemme!“

Forgiæves stræber han at kalde frem
 Med Tonens Magt de dunkle Melodier;
 Han ved en dyb Accord fremvinker dem;
 Da griber han en anden — og de tier.
 Bedrøvet gaaer han da mod stille Hiem,
 Og daglig Harpen han paany indvier.
 „O fandt jeg først Accorden, da Du maatte
 Til Liv fremgaae fra Echos Kiulte Grotte!“

Og see! en Aften helligt Luen brænder
 I Hiertet, og hans Blik forklaret flammer;

Han Strængen griber fat med sikre Hænder,
 Og Læben ikke mere ængstlig stammer;
 Accorden klinger! Tonenymphen vender
 Til Livets Lyst fra Grottens dybe Kammer,
 O glade Seier! Melodina lever,
 Og let i Zephyrbands hun ham omsvæver.

Da svandt saa sødt hver Tvivl, hvert bittert Savn,
 Da løstes Gaaden; glemt var svundne Smerte;
 Hver Midnat løb fra Harpen hendes Navn,
 Og Nymphen huld da ilte til hans Hierte,
 Og i det rene Himmelvæsens Favn
 Han Harmoniens Saligheder lærte.
 O Dødelige! er Du skabt til Lykke?
 Selv maa Du Glædens Blomster sammentrykke!

Tidt, naar saa ømt han kysede hendes Haand,
 Tidt, naar han trykkede Læbe tæt mod Læbe,
 En sælsom Glød igiennemfoer hans Aand,
 Og trued Himmelflammen brat at bræbe;
 Og tungt omslynget af Sanders stærke Baand,
 Forgæves maatte Aanden opad stræbe.
 Da blegned Tonemøen, Taaren randt,
 Og hurtig af hans Arme hun forsvandt.

Men Blodet voldsomt i hans Aarer flød,
 „Min er Du, Møe! jeg kaldte Dig til Livet;
 Du blev, fordi min Trylleharpe bød;
 Jeg af bevidstløs Slum Dig har oplivet;
 Ved mig Du Lysets Underfrugter brød,
 Mig har til Løn Dit Væsen Du hengivet:
 Ved Tonens Magt, Du underkionne Lillie!
 Jeg byder Dig, gåk frem og lyd min Villie!”

Et Barselsuf igiennem Strængen Klang,
 Og gysende et Dieblif han standser:
 Men vild i Luften tonedede hans Sang,
 Han Strængen slaaer med høit oprørte Sandser;
 O vee! og jamrende den søndersprang,
 Og Echos Klage løb fra Klippens Pantser.
 Men Melodina sank i navnløs Sammer
 Tilbage til det mørke Klippeammer.

See, Unglingen forlængst ei klager meer,
 Cypresser hist sig over Graven hæve;
 Men i den maanelyse Nat man seer
 Ham stille hen igiennem Lunden svæve,
 Og Melodina — rædsomt Sagnet er!
 Skal end usynlig hist i Dybet leve;
 End lyder, naar de klare Stierner funkle,
 En rædsomt, beiligt Klage fra det Dunkle.

Mirakel = Gøfentzen.

Drukket jeg har — nu Pokalen er tom,
 Suft Fader Evans Helligdom.
 Glødet jeg har for Rigdom og Vre —
 Krudtet jeg kiender nu, gløder ei mere.
 Sværmet i Riveligheds Paradiis
 Har jeg — nu Hiertet er foldt som Sis.
 Siunget jeg har — nu min Muse er gusten,
 Tæberne tause, og Harpen brusten.

Kaset jeg har i min Ungdoms Tid —
 Snart skal jeg blegne i Dødens Strid.
 Spunget mig har jeg i hvirvlende Dans —
 Stille nu binder jeg Winterblomstkrands.
 Himlen jeg døved' med mine Raab —
 Nu Farvel, mine Længsler, mit Haab!

Al denne Drikken og Elfen og Gløden
 Synker i Bølgen med Aftenrøden.
 Gud være priset, jeg eier, imens
 End jeg er til, en Mirakelensents.
 Glædens Timer, der runde saa sage,
 Trylles den nu for mit Blik tilbage.
 Elskov og Tre og blanken Pokal
 Viser den huldt mig i Tonernes Gal.
 Den bringer Pierterne til at brænde,
 Atter den Glædens Lyn kan tænde.
 Frem ei, tilbage den lader mig see,
 Fremkalder Blomster i Aldersnee.
 Lidelser worde ved den til Glæder,
 Samme Essents Erindring hedder.

(Richard Ross.)

Dannerfangeren Knudsen.

Saalænge Borgerværd, Fædrelandsfind og Dannels-
 hed ere Dyder i vort Norden, saalænge vil ogsaa Knud-
 sen leve i sine Medborgeres Erindring. Ello vil op-
 bevare hans Navn til de sildigste Slægter, og vore
 Børnebørns Børn ville vide at fortælle om den godli-
 dende Sanger, som engang vandrede om fra Bye til
 Bye med Sangen paa sin Læbe, for at astørre Taaren
 i Enkens Die, og lindre Smerten af de Braves Saar,
 der sloge og blødte under gamle Dannebrog for Dan-
 marks Vre.

Gylbne Strænge!
 Toner blidt og længe
 Om den elskelige Dannekiold!
 Nat I flinge,
 Thi paa Dødens Vinge
 Svævede hans Haand til Hela's Hal.

Livets Kierte
 Sluttes, og hans Hierte
 Brast, det luer, banker aldrig meer.
 Dødingklædet
 Dækker taarevædet
 bybt i Jord den gamle Sangers Leer.

Musen græber:

Skialden sagte græber

Bed Din Grav, Du Sangens gamle Søn.

Taaren rinder

Fra de blege Kinder

Ned paa Harpens matte Stræng i Løn.

For at glæde

Dem, som bittert græbe,

For den Arme lod Din Læbes Klang.

Blaa er Læben,

Endt Din æble Stræben,

Siungen er Din dybe Svanesang.

Dage svinde,

Sanger, men Dit Minde

Grønnes evigt ubi Hertha's Fund.

Fjerne Dage

Skal Dit Navn gientage

Mens Du hviler sødt i Gravens Blund.

Uf Kiærminder

Skialden Arandse binder,

Snoer dem om Din brutte Wandringsstav.

Sødt Du hvile,

Blideligt Du smile

Til det Qvab, som toner ved Din Grav.

(A. F. Elmquist.)

Misceller og Anecdoter.

Da Keiserinde Marie Louise efter Napoleons Fald drog bort fra Frankrige, gjorde hende en vis beskiendte General underveis sin Opvartning, og bad om Forladelse, fordi han havde medvirket til Tabet af hendes Throne. „Min Fyrste!“ gav hun til Svar, „De behøver ikke at undskylde Dem; De er aldeles uden Skyld, havde min Gemal kun havt med Dem at gjøre, da sad han endnu paa sin Throne.“

Det vides ikke at Nogen har lagt Mærke til den Besynderlighed, at det Aar Napoleon faldt, var det just tusinde Aar siden Carl den Store døde. Denne hensev, physisk Død i Aaret 814 den 26de Januar, og omtrent ved samme Tid 1814 indtraf Napoleons politiske Død.

I Kongeriget Mexique i Afrika, hvis Indvaanere for størstedelen ere reisende Handelsmænd, fandt Reisebeskriveren Rubault en Skik, som Mange maaskee ikke ugierne saae indført i Europa. Naar en gift Mand nemlig reiser, overlader han sin nærmeste Nabor Besiddelsen af sin Kone indtil hans Tilbagekomst.

Hun maa betiene ham ligesom hendes Egtemand og i alle Maader rette sig efter hans Villie. Da denne Skif er almindelig, saa lider Ingen under den, og Ingen beklager sig derover.

Sterne, den lunefulde Forfatter af Tristram Shandy, som var Præst, havde giftet sig om Lørdagen. Nysgierrige efter at see Bruden, samlede hans Sognefolk sig Dagen efter i saadan Mængde i Kirken, at den var propfuld før det havde afringet. Bruden kom, og var Gienstanden for Menighedens Anmærkninger indtil Sterne stod paa Prædikestolen. Nu vendtes Diet strax paa ham, hvert Dre var rede til at gribe hans Tale. Men hvor stor blev ei Forundringen, da han oplæste Texten: „Vi have fiske den hele Nat, men Intet fanget.“ Man saae paa hinanden; Nogle smilede; Andre puttede Tørklædet i Munden for ikke at lee. De Gamle satte alvorlige Ansigter op og meente, at den vittige Mand dog ikke burde beklæde nogen Prædikestol. Imidlertid blev Sterne rolig ved, og gav en saa opbyggelig Prædiken, at Alle forlode Kirken med den største Tilfredshed, paa den stakkels Brud nær, der ikke uden blussende Rødme gjorde noget Skridt fra Kirken til Hjemmet.

Den berømte Huber fra Genf, der stod i den fortroligste Aandsforbindelse med Voltaire, og som Sulzer i sin Theorie for de skønne Kunster og Videnskaber har stiftet et evigt Minde, var een af de Faa, der ved hurtige og træffende Bittigheder forstod at holde den gamle Digter fra Ferney i Aue, ligesom i en ældre Tid Piron, denne epigrammatiske Skorpion, hvis frygtelige Overlegenhed i at saare, Voltaire maatte erkende, og om hvem han engang sagde: „Med det Menneske kommer man ingen Bei; han har altid sin Bittighed paa rede Haand.“ — Huber besad det uefterlignelige Talent, kun ved Hielp af en Sax at skabe Landskaber af Papir, som ved de rigtige og skarpe Omrids, den rige og vædselige Anordning, de bløde og-luftige Træer, og især ved den overraskende Lighed af de Portraitfigurer, han almindeligen anbragte deri, henrive Kiendere og Ikkekiendere til høieste Beundring. I Genthod findes et saadant Kunstværk af ham, som forestiller Voltaire, der bestiger Pegasus i sit Yndlingskostume (Slaabrok, Mærk og Peltshue). Den ene Fod har han alt i Stigbøilen, og idet han søger at løfte den anden, taber han sin Toffel. Paa den ene Side seer man Parnasset som Maalet for hans Færd. — Paa denne Digers Profil havde han øvet sig saa længe og paa saa mange Maader, at han tilsidst var istand til ikke allene at ud klippe det med Hænderne holdte bag paa Ryggen, men endog saa behændig at

styre en Brødfive under Tænderne paa en Jagthund, at denne maatte gnave Voltaires Silhouette. Den originale Maade, hvorpaa han frembragte den samme Contour paa Sneen, er bekiendt nok, eller kan dog i det mindste saare let giettes.

Saa sødt end Kotzebue skildrer Kiærligheden i sine Dramer, skal han dog aldrig have elsket selv, men stedsse kun været forelsket.

Canova lader sig stedsse forelæse de Gamles Værter, medens han sidder ved sine Arbejder.

Maaskee — siger en berømt Skribent — er Menneskeheden bestemt til at leve sin Tilværelses fire Aarstider i de forskjellige Verdensdele. Asien var Menneskets Nægtens Bugge; Europa saae dens Unglingsalders Kraft og Dvermod; i Amerika udvikler dens Manddomsalder sig, og efter Hartusinder varmer den ublevede Menneskehed maaskee sine skielvende Lemmer under Afrika's Soel, og segner omsider som Støv i Støvet.

B l o m s t e r s t ø v .

Riærligheden er tvendegange taus. Først af Frygt, dernæst af Saligheden i sin Lykke.

Den, som ikke undertiden føler for heftigt, føler sikkert alt forlidet.

Den Frygtsomme skrækkes for Faren, den Feige i den, den Modige efter den.

Eensomheden styrker Manden og hæver den. Den tvinger Mennesket til at skue ind i sit indre Selv.

Dyden bliver ofte Brud, men desværre fielden Rone.

Skionhed er et Lovte, hvorved Siælen forpligter sig til at handle ædelt.

Lidelser ere som Jordenskyer; i det Fierne see de forte ud, tæt ved os neppe graae.

